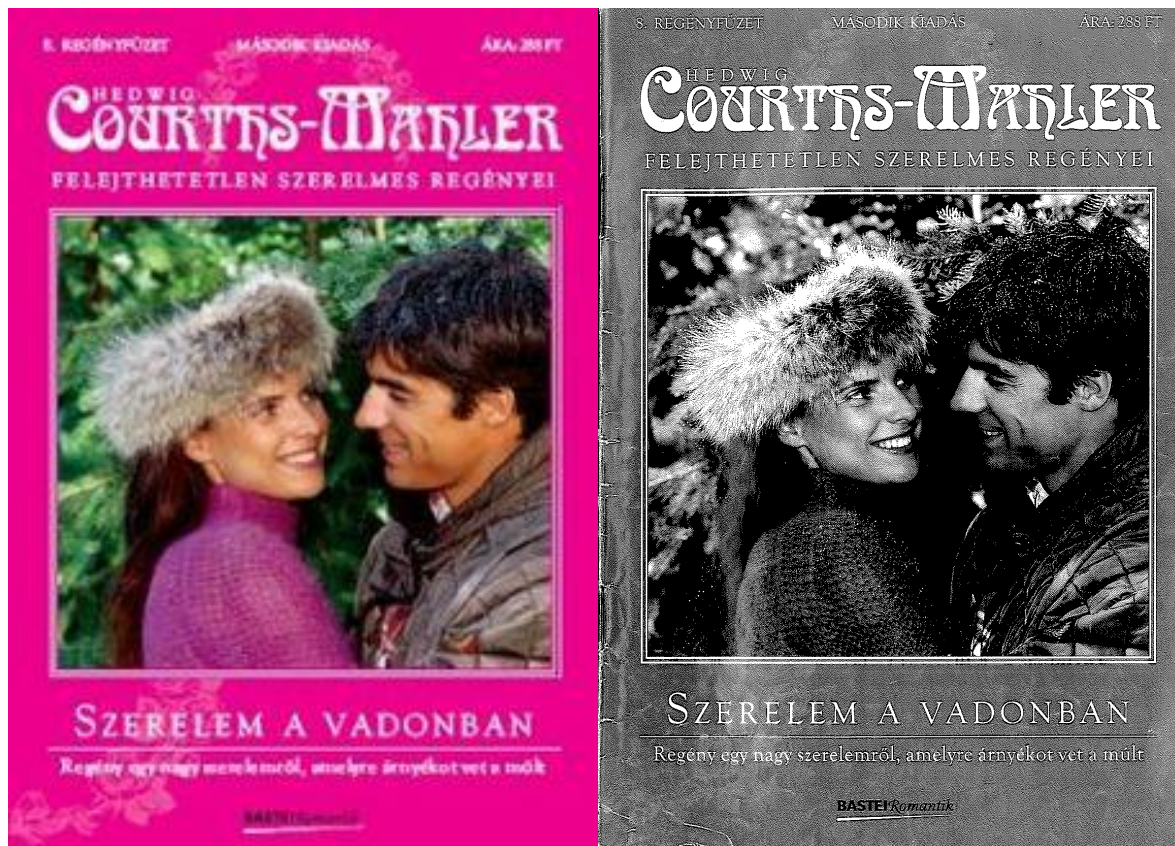

SZERELEM A VADONBAN
8. REGÉNYFÜZET, II. KIADÁS
MEGJELENT: 2003.12

Az egyszerű körülmények közül származó Peter Hartau Kanadában megcsinálja a szerencséjét, és hamarosan már mint a montreali "szörmekirályt" emlegetik. A siker és a gazdagság azonban nem teszi gőgössé, mint ahogy a lányát, Winnifredet sem. Sokan udvarolnak a bájos kis "szörmekirálynőnek", aki azonban nem gondol még a szerelemre. Egy napon aztán betoppan az életébe Rudolf Salten, a becsületét veszített, sorsüldözött fiatalember, aki a kanadai vadonban keres feledést...

Montreal északnyugati részén egy palotával vetekedő, nagy ház állt. A német származású Peter Hartau építtette, aki harmincöt évvel azelőtt vándorolt ki a hazájából Kanadába.

Családjával együtt mintegy tíz éve lakott itt. Özvegyember volt, feleségét - egy ugyancsak német asszonyt - nyolc éve veszítette el. Minthogy nagyon szerették egymást, azóta is gyászolta hitvesét. Egy gyermekük született, egy kislány, akit Winnifrednek hívtak.

Felesége halála után néhány évvel Hartau magához vette egyetlen testvérét, Korát, akivel - éppúgy, mint egész családjával - még annak idején, Németországban összekülönbözött.

Mikor meghallotta, hogy Kora megözvegyült, és gyermektelenül, szűkös viszonyok között él, nagylelkűen meghívta, hogy elhunyt felesége helyett vezesse a háztartását, és a lánya mellett ellássa a gardedámi teendőket.

Winnifred Hartau tizenhét éves volt. Apja már akkor is vagyonos embernek számított, amikor ő megszületett, igaz, abban az időben még nem nevezték a montreali dúsgazdag „szörmekirály”-nak.

A lány tehát megszokta a jómódot, szerencsére azonban okos szülei, akik mindketten a szegénységből küzdötték fel magukat a jólétbe, vigyáztak, nehogy elkényeztessék, mert nem akartak szeszélyes, nyafka milliomos lányt nevelni belőle.

Minthogy Winnifred korán elvesztette az édesanyját, minden szeretetével az apja felé fordult; őt tartotta a földkerekség legjobb, legkedvesebb, legdrágább emberének.

Kora néni azonban mindvégig kicsit idegen maradt a számára. Természetük, jellemük teljesen eltérő volt.

Winnifred, aki nagyvonalú apja mellett nőtt föl, nem bírta megérteni az asszony aggodalmaskodó, kispolgári ragaszkodását a formaságokhoz. Fiatalsága dacára fellépése öntudatos és magabiztos volt.

Kora viszont nem szokott hozzá, hogy egy ilyen csitri ennyire határozott legyen. Nagynéni és unokahúg között így hát gyakran került sor nézeteltérésre, de a tapintatos, jólelkű

Winnifred sosem hagyta, hogy elmérgesedjék a helyzet. Apja figyelmeztette, hogy tartsa tiszteletben Kora néni gyengéit, és ő így is tett.

Mikor az asszony megdorgálta, vagy prédikálni kezdett neki, a nyakába borult, nevetve megcsókolta, és megpróbálta eloszlatni a haragját.

- Édes nénikém, ne mérgeződj! Tudom, hogy a véredben van a fegyelmezés, de ez nem Németország, és nem is a ti porosz katonatiszti családok. Itt, Kanadában más világ van.

- De az édesapád katonacsalád sarja, éppúgy, mint én - vitatkozott Kora néni.

- Jaj, nénikém, apa már akkor felülemelkedett a dresszurán, amikor elhagyta a szülőföldjét. Ma pedig szabad amerikai.

- Nemrég azt mondtad, szeretnél egy darabig Németországban élni - emlékeztette Kora - és azt is kijelentetted, hogy soha nem mennél férjhez amerikai emberhez, csakis némethez.

- Igen, olyan férfit akarok, mint az édesapám. A kanadaiak nem tetszenek, csak az üzlet érdekli őket, a szívük helyén számológépet hordanak. A németek keblében viszont érző szív dobog.

- Ha német férjed lesz, nem árt, ha tudod, mi illik Németországban, és hogyan kell viselkedni a hazai társaságban.

Winnifred felkacagott, és addig forgatta a nagynénjét, míg csak el nem akadt a lélegzete.

- Erre még ráérek, nénikém, hiszen egyhamar úgysem megyek férjhez. Apa mindig azt mondta, hogy amíg nem töltöm be a húszat, nem engedi, hogy bekössék a fejem. És hol van az még! Bőségesen lesz rá idő, hogy megrendszabályozz! - tréfálkozott. - És ha valóban úgy történik, ahogy szeretném, és találok egy kedvemre való német férfit, akkor remélem, olyannak szeret és fogad el, amilyen vagyok.

- De Winni, én csak jót akarok neked!

- Tudom, nénikém. És szívesen meghallgatom, hogy az óhazában hogyan viselkednek az emberek, mit kell tenni, hogy ne keltsünk feltűnést, ne tegyünk rossz benyomást a társaságban. Mindezt megjegyzem, és elraktározom magamban azokra az időkre, amikor szükségem lehet az ilyen értesülésekre. De egyelőre ne próbálj megváltoztatni! Apámnak így tetszem, és más férfinak most még nem akarok tetszeni.

Winnifred olyan kedvesen nézett közben a nagynénjére, hogy az nem állta meg, nagyot sóhajtva magához húzta, és megcsókolta az arcát.

- Nekem is így tetszel, Winni. Csakhogy másféle modorhoz szoktam, és óhatatlanul is mindig összehasonlításokat teszek. És olyankor úgy érzem, meg kell mondanom, hogy egy előkelő német hölgy a helyedben hogyan viselkedne.

Winnifred nevetve bólintott.

- Tegyéél így továbbra is, nénikém! Ígérem, hogy minden tanácsod megszívlelem... ha eljön az ideje! Egyelőre azonban Winnifred Hartau kis vadóc kanadai lány marad.

Winnifred kiszökdécselt a teraszra, majd leszaladt a kertbe, amely egészen a lépcsőzetesen emelkedő Mont Royalig húzódott. A hegyoldalba épültek a montreali kereskedők pompás villái és lakóházai. Közülük is az egyik legszebb a szörmekirály, Peter Hartau hófehér márványvillája volt.

A kertkapuban már ott várakozott Winnifred elegáns egylovas, kétkerekű fogata. Egy istállószolga tartotta a gyeplőt.

A fiatal lány könnyed léptekkel a kocsihoz sietett, ruganyosan felpattant rá, és átvette a kantárszárát. A lovászfíú segítségét nevetve utasította vissza.

A következő pillanatban a fogat elindult: Winnifred megkezdte szokott reggeli sétakocsikázását. Ahogy áthajtott a parkokon és végigkocogott az előkelő sugárutakon, sokan üdvözölték, hiszen jól ismert és közkedvelt személyiség volt. „A kis szörme-királynő” - így emlegették.

A Viktória hídnál Winnifred megfordította a kocsit, és visszafelé indult. Ahogy behajtott a kertbe, Összetalálkozott édesapja autójával. Peter Hartau épp a tőzsdéről tért haza. A

bejáratnál hatvanhárom évét meghazudtoló fürgeséggel pattant ki a kocsiból, és bevárta a fogatot

Winnifred nevetve vetette magát apja kitárt karjába, és megcsókolta az arcát. Hartau a keblére szorította, és gyöngéden pillantott le kissé szabálytalan, de finom vonású, üde arcocskájára.

- Jó reggelt, édesapám!

- Jó reggelt, Winni! Hol j ártál?

- Mindenhol! Fél Montrealon keresztülkocsikáztam. Most pedig éhes vagyok, noha Kora néni szerint egy jól nevelt hölgy sohasem éhes, vagy legalábbis nem illik hangoztatnia.

Hartau megértően kuncogott.

- Én is farkaséhes vagyok.

Kart karba öltve besétáltak a házba. A tágas előcsarnok minden hivalkodást kerülő, szolid berendezése arról tanúskodott, hogy az épület tulajdonosa igen kifinomult ízléssel rendelkezik. A fehér márványpadlót drága szőnyegek fedték, az óriási, üvegfestményekkel ékesített ablakokon beáradó fény tarka foltokat rajzolt a négyszögletes márvány lapokra. Az egyik sarokban óriási kandalló állt, vele szemben, egy szökőkút körül dísznövények zöldelltek.

A hallban az inas elvette apa és lánya kabátját. Az alagsorból, a konyha felől előkerült Kora Dietzius is, a ház urának húga. Noha Hartau szakácsa szakmájának mestere volt, a személyzet pedig tökéletes képzettségű, Kora néni mindig maga nézett utána a dolgoknak a házban.

Miután üdvözölte a hazatérőket, azok kedvesen rögtön ugratni kezdtek.

- Mi izgatott fel úgy, Kora? Talán összetűztél a cselédekkel? - tudakolta Peter Hartau.

- Nem is sejtéd, mennyi baj van velük! Itt még semmire kellőbbek, mint odahaza, Németországban. Ez az igazság!

A férfi jóindulatúan ránevetett.

- Te ugyan sehol nem találnál olyan cselédeket, akikkel elégedett lennél. Ők is csak emberek. Kár bosszankodni, okosabb megalkudni a helyzettel!

- De hát mégsem engedhetem, hogy minden a feje tetejére álljon!

Winnifred mosolyogva megcsókolta a nagynénje arcát.

- Hagyd csak, apus, hadd adja ki a mérgét Kora néni, mert különben még megfekszi a gyomrád! Szóval, mi történt, nénikém?

Mialatt mindhárman télmentek az első emeletre, és beléptek az elegáns berendezésű nappaliba, Kora néni alaposan részletezte, milyen bosszúságok érték már megint. Apa és lánya közben titkon többször is összemosolygott.

- Csak azt szeretném tudni, mi lenne veletek nélkülem! - fejezte be végül az idős hölgy a panaszáradatot.

Winnifred ismét összenézett az édesapjával, aki mosolyogva kijelentette:

- Aligha boldogulnánk. Szükségünk van rád, Kora.

- De most már jobban érzed magad, igaz, nénikém? - érdeklődött vidáman Winnifred. - Úgyhogy talán sorsodra is hagyhatunk. Át kell öltöznünk az ebédhez, apa pedig néhány telefont is szeretne még lebonyolítani evés előtt.

Egy órával később mindhárman ott ültek a tágas, szép ebédlőben, az asztalnál. Az ételt két cseléd szolgálta fel, akik Kora asszony intésére rögtön visszavonultak.

- A hét végén felmegyek a Hudson-öbölhöz. Új prémvadászokat kell felfogadnom a vadászterületemre, és itt az ideje, hogy ismét körülnézzek, minden rendben van-e arrafelé - jegyezte meg egyszerűen csak Peter Hartau.

Winnifred szeme rögtön felcsillant.

- Ugye, magaddal viszel, édesapám? - kérdezte várakozásteljes arccal.

A férfi jókedvűen ráhunyorított.

- Tényleg szeretnél elkísérni?

- De apus, csak nem kételkedsz benne?

- Nem, de a saját fülemmel akartam hallani, hogy valóban kedved van hozzá. Természetesen nagyon örülök, ha velem jössz, mert mostanában már nem viselem el olyan könnyen a magányt, mint akkoriban, amikor még én is prémvadász voltam, és gyakran hónapokon át egyedül éltem egy egyszerű fakunyhóban. Időközben szép ház épült a helyére, de ha nem örvendeztetnél meg a társasággal, most is egyedül érezném magam benne.

Winnifred megragadta a kezét.

- Nem hagyom, hogy nélkülem utazz el, papa. Mikorra készüljek el?

- Szombat reggel nyolckor indulunk.

- Ígérem, hogy pontos leszek.

- És nem félsz, hogy unatkozol majd, ha kettesben maradunk?

- Ugyan miért félnék? Hiszen már korábban is elkísértelek néhányszor!

- Valóban, csak hogy akkor még nem voltál felnőtt hölgy, és nem vettek körül az imádóid.

Mit fognak szólni, ha egyszer csak eltűnsz? - ugratta az apja.

Winnifred nevetve vállat vont.

- Rájönnek majd, hogy egyikőjük társaságát sem értékelem annyira, mint az édesapámét. Egyébként teljesen nyugodtan hagyom a sorsukra őket. Túl fogják élni, ha el kell válniuk tőlem.

Peter Hartau felkacagott.

- Szóval a kanadai fiatalembereknek nincs szerencséd nálad?

- Nincs. Német férfi számára őrzöm a szívemet.

- És milyen legyen az illető, hogy elnyerhesse a kegyeidet?

Winnifred tekintete megélelénkült.

- Olyan, mint te, édesapám - jelentette ki komolyan és határozottan.

Peter Hartau megsimogatta a lánya kezét, és közben gyengéden pillantott az arcába. Máskor olyan tiszta szeme most elhomályosodott.

- Édes kis Wimm... hát ennyire szereted az édesapádat?

A lány gyors mozdulattal, ugyanakkor félénken és szinte lopva az ajkához szorította a kezét.

- Mindenkinek szüksége van valakire, aki mindennél fontosabb a számára!

Ujjaik egy pillanatra összekulcsolódlak, aztán Peter Hartau témát váltott.

- Hát te. Kora? Nem akarsz ez egyszer szintén velünk jönni az erdőbe?

Kora asszony tiltakozó kézmozdulatot tett.

- Isten ments! Nem szeretnék a vadállatok eledelévé válni!

Riadalmán a többiek tiszta szívből neveltek.

- De Kora, ilyesmiről szó sincs! Nem él arrafelé olyan sok veszélyes ragadozó. Legfeljebb medvék és farkasok jöhetnek számításba. Az előbbiek sajnos nagyrészt már kipusztultak, és különben is kerülnek az emberi lakóhelyeket, az utóbbiak pedig többnyire csak a téli éjszakákon merészkednek le a vadászlak környékére. Tehát nyugodtan elkísérhetsz bennünket.

- Nem, nem. Köszönöm a szíves invitálást, de én már csak inkább itt maradok, Montrealban.

Aztán a háztartással kapcsolatos dolgokról esett szó, evés után pedig mindannyian kimentek a teraszra.

Néhány héttel az iménti jelenet előtt, egy gyönyörű nyári napon Rudolf Salten elhagyta a lakását.

Berlin egyik csendes mellékutójában lakott, ahol olcsó volt a bérleti díj, és majdnem minden házban adtak ki szobát agglagényeknek. Rudolf Salten katonatiszt volt. Meglehetősen

csékély jövedelemmel rendelkezett, s ezért be kellett érnie egy nappalival meg egy kis hálószobával.

Lassan lépkedett végig az utcán, szemmel láthatóan kellemetlen gondolatok foglalkoztatták.

A fiatal lányok, akik mellett elhaladt, felcsillanó szemmel méregették, de Rudolf ezt észre sem vette.

Néhány hónappal ezelőtt még nyugodtan kijelenthette volna, hogy mind ez ideig nem bonyolódott bele egyetlen komoly viszonyba sem. Természetesen udvarolgatott egy-két szép lánynak - elvégre ugyanolyan fiatalember volt, mint a többi de ezek csak felületes, futó ismeretségeknek számítottak, melyek semmire sem kötelezték.

Úgy fél éve azonban megváltozott a helyzet. Télen, egy összejövetelem megismerkedett a szép, forróvérű, fiatal Lotte Fein asszonnyal, s még fel sem ocsúdott, máris belesodródott egy gáláns kalandba.

Lotte ugyan férjezett volt, ám hitvese nem tartozott sem az érdekes, sem a szeretetre méltó emberek közé, és nem csinált gondot a házastársi hűségből - nyugtatta meg Saltent az asszony, aki talán ezzel próbálta igazolni saját viselkedését. Szenvedélyesen beleszeretett az alig huszonnyolc esztendő tisztbe, és addig kacérkodott és mesterkedett, mígnem sikerült magába bolondítania a férfit.

Rudolf képtelen volt ellenállni a kettős ostromnak: hiszen nemcsak Lotte igyekezett elcsavarni a fejét, hanem a saját szíve is az asszonyhoz húzta. Így hát végül, a hirtelen fellobbanó szenvedély mámorában nem törődött vele, hogy megsérti egy férfitársa jogait.

Igaz, amilyen gyorsan fellobbant ez a láng, olyan gyorsan ki is hunyt. Salten későn ismerte fel, hogy a szép Lotte azok közé az asszonyok közé tartozik, akik egyik férfi karjából a másikéba vetik magukat, s önző és felszínes természetüknél fogva fenntartják maguknak a jogot, hogy kedvük szerint éljenek.

Lotte fellángolása azonban ezúttal tovább tartott, mint a férfié, akit behálózott. S ami várható volt, bekövetkezett.

Salten sokáig igyekezett elkerülni az asszonyt, s mikor az mégis kierőszakolt egy találkozót, nyíltan megmondta neki, hogy nem bírja tovább elviselni a tudatot, hogy Lotte gyanútlan férjét megcsalják.

A nő ekkor egy utolsó randevút kért tőle. A férje elutazott, mint mondta, és csak a hét végén tér haza. Könyörgött Saltennek, hogy még egyszer látogassa meg és vacsorázzon vele. Így majd nyugodtan és szépen búcsút vehetnek egymástól. Megfenyegette, hogy ha nem jön el, elkövet valami ostobaságot, és akkor a férfi saját magának köszönheti majd, ha ő nem törődik bele simán a szakításba. Rudolfnak tehát nem volt más választása: teljesítenie kellett Lotte kívánságát.

A megbeszélt időpontban csakugyan becsöngetett a Fein-házba, s a komorna - egy ellenszenves nőszemély - bevezette Lotte fogadószobájába. A személyzet többi tagját erre az estére szabadságotlák.

A kis szalonban, az asztalon sokféle finomság illatozott, egy jeges vödörben már a pezsgő is oda volt készítve. Lotte minden női fortélyát bevetve megpróbálta visszahódítani Saltent, de az hajthatatlan maradt. Végül az asszony duzzogva elhúzódott tőle. Ebben a pillanatban halkán kinyílt az ajtó, és a küszöbön megjelent Lotte férje, Georg Fein úr, egy köpcös, kövér, negyven felé járó férfi.

Szerencséjére - vagy balszerencséjére - épp akkor lepte meg a párocskát, amikor az már tisztas távolságba került egymástól.

Fein úr hűvös gondolkodású, számító üzletember hírében állt, akinek a gyávaság is a rossz tulajdonságai közé tartozott. Esze ágában sem volt, hogy Rudolf Saltennel párbajozzon, de mindenképp bosszút akart állni rajta.

Régóta gyanította, hogy a felesége hűtlenkedik, de mindeddig semmit sem sikerült rábizonyítania. Arról persze fogalma sem volt, milyen messzire ment is el Lotte, de a látottak alapján feltételeznie kellett, hogy a két bűnös viszonya igencsak bensőséges. Mindenképp szerette volna ártalmatlanná tenni a vetélytársát, és mivel jól ismerte a tiszti becsületkódex szigorú szabályait, erre alapozta a tervét.

Odasétált az asztalhoz, amely mellett a két, dermedten rábámuló ember ült.

- Salten hadnagy úr, magyarázatot követelek! Hogy merészel a távollétemben a feleséggel vacsorázni?

Lotte asszony nyerte vissza elsőnek a lélekjelenlétét. Felpattant, megpróbálta átölelni a férjét, miközben erőltetett vidámsággal felnevetett.

- Jaj, te rossz fiú, hiszen csak meglepetést akartam szerezni neked! Salten hadnagytól szerettem volna megvenni a terrierjét, amelyet a múltkor úgy megcsodáltál. Ezt kaptad volna tőlem karácsonyra, s most mindent elrontottál.

Georg Fein határozott, szinte durva mozdulattal eltolta a feleségét.

- És ezért kellett a hadnagy úrral vacsoráznod?

Időközben azonban Salten is összeszedte magát, és gyorsan felemelkedett. Kész volt *mindent megtenni annak* érdekében, hogy az asszonynak - aki kitüntette a kegyeivel - megmentse a becsületét.

- Bocsásson meg, Fein úr, ennek én vagyok az oka. A fárasztó szolgálat miatt csak este értem rá a kedves feleségével a kutyáról tárgyalni. Ez ügyben kéretett ugyanis magához. Egyenesen a laktanyából jöttem ide, még nem is vacsoráztam, s amikor ezt a tisztelt hitvese megtudta, elbűvölő kedvességgel megvendégtelt.

Lotte belekapaszkodott a térje karjába.

- Látod, Georg, nem történt semmi, csak éppen félresikerült a meglepetésem. Ezek után persze nem kapod meg a kutyát.

Lotténak ugyanis későn jutott az eszébe, hogy Rudolf Salten már elajándékozta valakinek az állatot.

Georg Fein leírhatatlan tekintettel meredt a megterített asztalra. Tapasztalt ember volt, nem csoda, hogy nem hitt a találka ártatlanságában. Csakhogy az érdekét az szolgálta, ha látszólag hagyja magát megtéveszteni. Ellenkező esetben a párbaj elkerülhetetlen lett volna, márpedig ahhoz igazán nem sok kedvet érzett. Ám leghőbb vágya továbbra is az maradt, hogy megtorolja a rajta esett sérelmet.

Kihúzta hát magát - most bosszantotta csak igazán, hogy nem magasabb és dőlyfösen Salten elé lépett.

- Bizonyára megérte, hadnagy úr, ha azt mondom, hogy számomra nem egyértelmű ez az ügy. Ha azonban becsületszavát adja rá, hogy a feleségem és ön között nincs semmiféle meg nem engedett viszony, akkor nem fogok tovább kételkedni állításuk igazságában.

Salten arca elhalványodott, de acélos akaraterejével elfojtotta az izgalmát. És miközben Lotte Fein asszony sápadtan figyelte, ő hidegen és nyugodtan kijelentette:

- A becsületszavamat adom.

Tudta, hogy csak így mentheti meg a hölgy jó hírét.

Georg Fein sötét tekintete felizzott. Biccentett, majd így szólt:

- Akkor most nem is tartóztatjuk tovább, hadnagy úr, hiszen a nekem szánt meglepetés ügyis megghiúsult.

Salten meghajtotta magát és elköszönt. Nem sietett, nem kapkodott. Mikor azonban kinn a gardróbban belebújt a kabátjába, és feltette a sapkáját, kétségbeesetten, dermedten bámulta holtápadt arcát a tükörben.

„Becstelen.”

Hát nem ez volt a homlokára írva?

Akár egy alvajáró, lassú, nehéz léptekkel ment vissza a szállására.

Milyen nagy árat kellett fizetnie egy rövid érzelmi fellángolásért] Hamisan adta a becsületszavát. Ezek után nem tehet mást, kénytelen föbe löni magát. Örökre eljátszotta a tisztességét, méltatlanná vált az egyenruha viselésére.

Amint hazaért, belerogyott egy karosszékbe, és kábultan a levegőbe bámult. Maga sem tudta, mennyi idő telt el így. Később odaült az íróasztalhoz, és megfogalmazott egy folyamodványt, amelyben az elbocsátását kérte, s amíg azt meg nem adják, a szolgálat alóli felmentését.

Másnap elmegy majd az ezredeséhez, és szabadságoltatja magát, aztán pedig meglátogatja az édesanyját, határozta el. Nem vethet véget az életének anélkül, hogy el ne búcsúzzon tőle.

Egyébként sem tudódhat ki, hogy öngyilkosságot követett el, mert Georg Fein kitalálja, mi rejlik e tette mögött, és akkor hiába hozta meg ezt az áldozatot.

Valahogy azonban el kell tűnnie, mégpedig teljesen természetes módon.

Persze, a legszívesebben még ezen az estén végzett volna magával. Úgy elfogta a csüggedés és a szomorúság, hogy alig tudta elvégezni szokásos esti teendőit. Mindenesetre annyi bizonyos, hogy holnap, amikor a szabadságolását kéri, utoljára viseli az egyenruhát, gondolta.

Salten tehát ezen a reggelen éppen az ezredeséhez igyekezett, és a lentiek alapján igazán érthető, hogy sötét gondolatok kínozták. Mit érdekelte őt most, hogy a szép lányok megnézik-e vagy sem!

Szaggatottan, zihálva lélegzett. Milyen gyorsan megváltozott az élete! Igaz, korábban is voltak gondjai. A bánat és a szívfájdalom régi ismerősei közé tartoztak, hiszen gyermekéveit és kora ifjúságát zsarnoki természetű apja alaposan megkeserítette. Mivel erős egyéniség volt, az apai önkényt kétszeresen is nehezen tűrte, s többször kacérkodott a gondolattal, hogy elszökik és szerencsét próbálna a nagyvilágban. Csak az anyja miatt állt el mindig ettől a szándékától. Végül beletörődött, hogy katonai pályára kell mennie, és lelkiismeretesen igyekezett a kötelességét teljesíteni.

És most? Most pályafutása - és az élete egyaránt - befejeződött.

Egy múlt szenvedélyért, gyorsan elillanó mámorért elvesztette a tisztességét, eljátszotta a jövőjét.

Mély lélegzetet véve kiegyenesedett, és szomorúan szétnézett, mint aki végső búcsút vesz mindentől. Körülötte zavartalanul zajlott a nagyváros nyári élete. Talán ma mindezt utoljára látja.

Felgyorsította a lépteit, mintha a gondolatai elől akarna menekülni.

Fél órával később már mindent megbeszélt az ezredparancsnokával, aki szinte atyai jósággal faggatta a mindig kötelességtudó tisztet felmentési kérelme okairól. Rudolf Salten családi viszonyaira és meghiúsult örökösödési kilátásaira hivatkozott, és kérte az ügy mielőbbi elintézését. Mint mondta, majd édesanyjánál megvárja az eredményt, minthogy sürgősen másik pályát kell választania.

Az ezredes megígérte, hogy siettetni a felmentését, azonnal szabadságot adott neki, és beleegyezett a felfüggesztésébe. Végül kezét nyújtott, és sok szerencsét kívánt további életéhez.

Saltennek könnyek fojtogatták a torkát. Keményen összeszorította a fogát. „Ha sejtené, hogy mit tettem, aligha fogna velem kezét” - kesergett magában.

Lassan hazaballagott. Otthon a legénye lesegítette róla az uniformist. Utoljára, gondolta Salten. Mennyire fáj most neki az, hogy meg kell válnia az egyenruhától, amelyet annak idején olyan vonakodva öltött fel!

A tisztiszolga figyelmét persze nem kerülte el gazdája sápadtsága és komor tekintete.

- Nem inna egy grogot, hadnagy úr? - kérdezte. - Betegnek látszik.

Salten megrázta a fejét.

- Nem, köszönöm. Inkább csomagolja Össze a kis utazótáskáin, tegye bele a hálóruhámat, és készítsen ki egy civil öltönyt! És még valami, Krigosch: nézzen sürgősen másik gazda után! Majd beajánlom von Haller hadnagy úrhoz, ő úgylis új tisztit keres.

Krigosch riadtan nézett rá.

- Igenis, uram! Talán a hadnagy úr elégedetlen a szolgálataimmal?

- Dehogy, Krigosch, csak éppen ezentúl nem lesz szükségem magára. Beadtam az elbocsátási kérelmem.

- A hadnagy úr nem akar tovább szolgálni?

- Nem í

A harsányan elkiáltott szó után dermedt csend lett. Salten idegesen játszott a papírvágóval.

Aztán, mikor kicsit lecsillapodott, hozzátette:

- Hagyjon most magamra... még meg keli írnom néhány levelet. Ha szükségem lesz magára, majd hívom.

Krigosch összecsapta a sarkát.

- Parancsára, hadnagy úr. - De mielőtt kisietett volna a szobából, meg egy aggodalmas pillantást vetett a gazdájára.

Salten titkos tanácsos özvegye a nappaliban épp a nappalikat törölgette. Ezt a feladatot sosem bízta a szobalányra, mert annál sokkal jobban féltette kincseit. Saltennének mindig fogához kellett vernie a garast, s a takarékoskodás szinte a vérévé vált. Ám ennek ellenére nem tartozott sem a kicsinyes, sem a fukar emberek közé.

Férje folyton-folyvást sóhajtozott és kesergett csekély jövedelmük miatt, amelyből még reprezentációra is kellett fordítaniuk. Marié Salten asszony azonban - mint mindent - ezt is derűs nyugalommal tűrte, sőt még ura meglehetősen nyíltan hangoztatott véleményét sem vette rossz néven: miszerint ostoba az a férfi, aki szegény asszonyt vesz nőül. Finom iróniával, melyet zsarnok férje sosem tudott kellőképp értékelni, ilyenkor csak annyit mondott:

- Nos, kedves Theodor, ezt a baklövést te is elkövetted, törődj bele hát a megváltoztathatatlanba!

Az asszony számára gyakran elviselhetetlen lett volna az élet, ha nem rendelkezik kellő humorérzékkel, és ha nincs a fia. Ez a két kincs segítette át a hullámvölgyeken.

Férje csak a halálos ágyán ismerte el az asszony érdemeit:

- Marié, micsoda kincs vagy te, és én csak most vettem észre.

O ekkor mosolyogva biccentett.

- Nem, Theodor, már rég észrevetted, csak éppen eddig senkinek, még saját magadnak sem vallottad volna be.

A férfi némán megszorította hitvese kezét, és örökre lehunyta a szemét. Marié Salten pedig teljes szívéből meggyászolta.

Alaposan, sietség nélkül, békés szemlélődésbe merülve porolgatta a díszeket. Minden darabnak megvolt a saját története. Ezt a vázát például Rudolftól kapta az utolsó születésnapjára, a porcelánszobrocskát pedig múlt karácsonyra. Fia tudta, hogy szereti szép tárgyakkal körülvenni magát, s hogy mindig újra megőrül, valahányszor rájuk néz. Vajon idén nyáron eljön-e Rudolf néhány nap szabadságra?

Miközben ezek a gondolatok motoszkáltak a fejében, odakinn megszólalt az előszobacsengő. A szobalány ajtót nyitott, és hallatszott, hogy beszél valakivel. Ugyan ki lehet az?

Hirtelen ismerős férfihang ütötte meg a fülét, és a keze remegni kezdett. Lehetséges... lehetséges, hogy a fia toppant be ilyen váratlanul?

Épp ki akart sietni, amikor az ajtó feltárult, és Rudolf Salten belépett a szobába.

- Rudolf! - kiáltotta örvendezve az édesanya, és elébe szaladt. Ám ahogy odaért hozzá, és a fia átölelte, egyszeriben összeszorult a szíve.

Élete során nem sok örömteli meglepetésben volt része, s ezért nem is szerette a váratlan eseményeket. Mindig valami rosszra vagy legalábbis kellemetlen dologra számított, és ahogy most a fia arcába pillantott, érezte, tudta, hogy valami szomorúság vár rá, bármennyire igyekezett is Rudolf mosolygós képet vágni.

- Mi történt, kisfiam? - kérdezte, miközben remegő karokkal átölelte gyermekét.

A fiú megcsókolt az ajkát és a kezeit, ám a tekintetét kerülte.

- Semmi, édesanyám. Drága, jó anyám, semmi. Csak éppen vágyódtam utánad -jelentette ki erőltetett vidámsággal.

Saltenné szeme kitágult az aggodalomtól.

- Rudolf, hiszen látom rajtad, hogy baj van. Hidd el, engem nem tudsz megtéveszteni. Ha a fiam szívét nyomja valami, azt én megérezem. És sejtem, hogy nem jó hírt hozol. Ne kínozz hát tovább, mondj el mindent, s akkor majd elvállik, hogy tudok-e segíteni rajtad!

A férfi először kitért az egyenes válasz elől, és megpróbált mellébeszélni, másra akarta terelni a szót. Ekkor azonban az asszony két keze közé fogta a fejét, s aggódó anyai gyöngédséggel a szemébe nézett.

- Drága fiam, hiába szeretnéd eloszlatni a kétségeimet - mondta elfúló hangon. - Az anyai szem éles. Tudom, hogy valami nagy megrázkódtatás vár rám, de hidd el, nyugodtan várom. Erőt ad a hit, hogy nemsokára magamra veszem a téged sújtó teher felét. Ne titkold hát tovább előttem, mi rágja a lelked! Szeretném, ha megosztanád velem a gondjaidat!

Rudolf ekkor térdre roskadt, átölelte az anyját, és a fejét az ölébe temette.

- Anyám, édes jó anyám - nyögött fel.

Saltenné remegő kézzel megsimogatta a haját.

- Beszélj hát, kisfiam!

Rudolf még egy darabig mozdulatlanul térdelt, miközben az anyja rendületlenül tovább simogatta, aztán belefogott a történetébe. Nem kímélte magát, mindent elmondott, csak egyről hallgatott: elhatározásáról, hogy véget vet az életének.

Mikor befejezte a gyónást, megkönnyebbülten fellélegzett.

- Most hát mindent tudsz, anyám. Elvesztettem a becsületedet, benyújtottam a lemondásom, és örökre levettem az egyenruhát. Megbocsátasz-e valaha nekem?

Az asszony ismét megsimogatta a fejét. Igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Fia iránti szeretete elég erős volt ahhoz, hogy szívének fájdalmas sikolyát elnyomja. Még arra is képes volt, hogy határozott színezetet adjon a hangjának.

- Nem sok, amit meg kell bocsátanom, fiam, mert nem követted el a végső, legfájdalmasabb lépést. Hál istennek, eljöttél hozzám, hogy megoszd velem a gondjaidat, és elhalasztottad azt, amit meggyőződésed szerint meg kell tenned. Mielőtt azonban tovább beszélénk minderről, hadd mondjak valamit, fiam!

- Igen, anyám? - nézett fel Rudolf.

Ekkor az asszony ismét megfogta a fejét, és szent komolysággal tekintett a szemébe.

- Szeretném, ha tudnád, hogy azon a napon, melyen fiatal életednek saját kezdeddel véget vetsz, meggyilkolod az anyádat is. Esküszöm neked, hogy még abban az órában követlek a másvilágra. Ez majd, remélem, elveszi a kedved attól, hogy erre az útra lépj!

A férfi teljesen összeomlott.

- De anyám...!

Saltenné fellélegzett, mert tudta, hogy sikerült legyőznie legádázabb ellenségét. Fia többé nem gondol majd arra, hogy kioltsa az életét, s ettől a bizonyosságtól nagy nyugalom szállta meg.

- Drága fiam, tudom, hogy öngyilkosságra készültél. Csak azért látogattál meg, hogy elbúcsúzz tőlem. Hála az égnek, hogy így tettél. Ne gyötörd magad hiábavaló

szemrehányásokkal, ennek semmi értelme! Mindannyian esendőek vagyunk, és ha ifjúkori könnyelműsködésünkért az életünkkel akarnánk fizetni, mindenki fiatalon halna meg. Te pedig valójában sosem tartoztál a léha emberek közé, csak éppen ez egyszer nem bírtál ellenállni a kísértésnek. Azt, hogy megsértetted egy embertársad jogait, az Isten bocsássa meg neked. De ez az egyetlen vétked. És nem hagyhatom, hogy ezért az életeddel fizess. Mikor tisztí becsületszavaddal az asszony mellé álltál, aki a bűnben társad volt, úriemberhez méltón viselkedtél. A kötelességedet teljesítetted. Akkor váltál volna becsteleenné, még az én szememben is, ha kiszolgáltad azt az asszonyt. És azért, mert valaki a kötelességét teljesíti bármiképpen is, nem érdemel halált. Én felmentelek, és azt akarom, hogy élj... hallod? - kiáltotta esdeklően.

A férfi az ajkához emelte az asszony kezét, és égő tekintettel nézett fel rá.

- Anyám!

Saltenné szelíden végigsimított a fia homlokán.

- Igen, fiam, az anyád azt akarja, hogy élj. Helyeslem, hogy az adott körülmények között otthagyd a katonaságot. De inkább azzal vezekelj a vétkedért, hogy igyekszel megtenni minden tőled telhetőt annak érdekében, hogy az emberi társadalom hasznos tagja légy. Egy erős, egészséges férfi sokféle utat-módot találhat erre. És bármelyiket választod is, én egyet fogok érteni veled. Nem lesz könnyű az életed, hiszen Ludwig nagybátyád bizonyára megvonja tőled a támogatását, ha meghallja, hogy az elbocsátásodat kérted. Ami keveset megtakarítottam, neked adom, nem sok. de addig ki fog tartani, míg állást nem találsz. Persze, Németországban nem lesz könnyű új egzisztenciát teremtened, de hát gondolom, nem is akarsz itt maradni...

Rudolf hevesen megrázta a fejét.

- Nem, anyám, az meghaladná az erőmet. Ha már muszáj élnem - és én élni akarok, édesanyám, már csak miattad is akkor úgy döntöttem, hogy elutazom, s valahol a nagyvilágban próbálok meg, ha szerény körülmények között is, új életet kezdeni. Átmegegyek Amerikába, keresek egy eldugott helyet, ahol dolgozhatok. Tudom, hogy a jövőben csak a saját erőmre hagyatkozhatom. Remélem, hogy Isten megsegít, és méltó maradok a szeretetedre.

Az asszony megcsókolta a fia homlokát, és fellelegzett.

- Arra mindig méltó maradsz, Rudolf. Most pedig ne szomorkodjunk tovább! Minden éremnek két oldala van, és ki tudja, mire lesz még jó ez a megpróbáltatás.

A tért áhítatos gyengédséggel átölelte az anyját.

- Köszönöm a jószágodat.

Az asszony szemét könnyek homályosították el, de a következő pillanatban már mosolyra nyílt az ajka.

- Téged szeretlek a legjobban a világon, nem esik hát nehezemre, hogy jó legyek hozzád! Most pedig bekukkantok a konyhába, hogy lássam, elég lesz-e kettőnknek az étel. Gondolom, tegnap és ma nem sokat ehettél.

Rudolf megcsókolta a kezét. Milyen könnyű lett egyszerre a szíve! Anyja feloldozása csillapította a lelkében égő fájdalmat. Persze azért továbbra is gyötörte a bűntudat, de legalább ismét felszabadultabban lélegzett.

Marié Salten még egyszer átölelte a fiát, aztán kisetett a konyhába. Egy órával később anya és fia már az asztalnál ültek, és megbeszélték a legsürgősebb tennivalókat. Rudolf kijelentette, hogy először is meglátogatja Ludwig nagybátyját, és tudatja vele, hogy otthagya a szolgálatot és kivándorol.

Anyja helyeslően bólintott.

- Igen, fiam, igazad van. Ludwiggal minél előbb közölnöd kell az elhatározásodat.

Rudolf tudta, hogy nagybátyja ebéd után mindig szunyókál egyet, s ennek megfelelően időzítette a látogatását.

Az öregúr a nappaliban fogadta unokaöccsét, a tőle megszokott mogorvasággal. A sűrűn gomolygó dohányfüstben a bútorokat csak szürkés-kék fátyolon át lehetett látni. Ludwig agglegény volt, és állandóan harcban állt a házvezetőkkel, akik általában csak rövid ideig bírták ki mellette.

Amikor Salten elébe állt, a nagybátyja rosszállóan mérte végig.

- Mire véljem ezt, Rudolf! Civilben vagy? És csak úgy, bejelentés nélkül jössz ide? Igazán megtisztelhetnél azzal, hogy egyenruhában látogatsz meg. Tudod, hogy nem helyeslem, ha a tisztek polgári öltözékben járnak, és azt hiszem, elvárhatom tőled, hogy tiszteletben tartsd a kívánságomat.

Rudolf Salten megőrizte a nyugalmát.

- Kedves bátyám, hiszen tudod, hogy eddig mindig egyenruhában kerestelek tél. de ma nem tehettem így.

- Valóban? S ha szabad kérdezni, miért nem?

- Mert örökre levettem az uniformist. Otthagytam a katonaságot.

- Hogyan?! - fortyant fel az öregúr. - Otthagytad a katonaságot? Nem, bizonyára rosszul értettem, amit mondtál!

- Nem, bácsikám. Benyújtottam az elbocsátási kérelmemet, és amíg ezt meg nem kapom, felmentettek a szolgálat alól.

Az öreg paprikapiros fejjel előrehajolt, és öklével az asztalra csapott.

- Hát ez meg micsoda ostobaság?! Kíméld meg az efféle rosszízű tréfáktól!

Rudolf mély lélegzetet vett, és kihúzta magát.

- Semmi kedvem tréfálni, Ludwig bácsi. Komolyan beszélek.

Erre már felpattant karosszékéből az öregúr.

- Komolyan? Ott akarod hagyni a sereget? És miért, ha szabad kérdezni? Hogy merészelsz így megsérteni, miután évekig szép kis járadékot fizettem neked, azzal a feltétellel, hogy a tisztipályára lépsz?

- Kedves bácsi, ne kívánd, hogy megindokoljam a döntésemet. Elégedj meg annyival, hogy még ha akarnám, se maradhatnék tovább a katonaságnál. Tudod, hogy csak kényszerből mentem erre a pályára. Alapjában véve sosem voltam rá alkalmas, és most nincs más választásom, távoznom kell a szolgálatból.

Az öreg szeme csak úgy szikrázott a dühtől.

- Ha az apád még élne, leszoktatna az efféle hóbortokról! Ám úgy sejtem, valami rejtőzik még itt a háttérben. Adósságokba verted magad?

- Nem.

- Akkor csakis nőről lehet szó. Talán elvesztetted a tejed, és olyan lányt akarsz feleségül venni, aki nem méltó a rangodhoz?

- Nem, Ludwig bácsi.

- Teringettét, akkor hát eszedbe ne jusson többet ez az ostobaság! Tiszt maradsz, vagy leveszem rólad a kezem, és másik örökös után nézek!

Salten mereven kihúzta magát.

- Még ebben az esetben is kitarok az elhatározásom mellett, és megválók az uniformistól.

Az öreg egy darabig szótlánul bámult rá, aztán rekedten télkiáltott:

- Igen? Még ebben az esetben is? Csak úgy kidobsz egy vagyont az ablakon? Vagy azt hiszed, csak fenyegetőzöm? Vedd tudomásul, ha nem engedelmeskedsz, végeztem veled! Lehet, hogy megnősülök, s akkor egy fityinget se kapsz tőlem. Szeretném tudni, mire viszed nélkülem! Hiszen semmihez sem értesz!

- Sajnálatos módon ez igaz. Én sem tudom, mihez kezdek majd. Mindenesetre azt tervezem, hogy külföldre utazom, és megpróbálok a magam erejéből boldogulni.

Ludwig bácsi gúnyosan nevetett.

- Jó mulatást! Majd megtapasztalod, hogy ez egyáltalán nem olyan könnyű, mint gondolod. Salten végigsimított a homlokán, arca elszántságot tükrözött.

- Tudom, de mégis inkább a saját lábamra állok, mintsem hogy a te kegyes segítségeddel tiszt maradjak. Remélem, ezek után nem kételkedsz abban, hogy komoly okom van erre a lépésre. Sajnálom, bácsikám, hogy csalódnod kellett bennem, és hogy felizgattalak. De kötelességemnek tartottam, hogy személyesen értesítselek a szándékomról. Köszönök mindent, amit eddig értem tettél.

Ludwig bácsi fel-alá járkált, s dúlt-fült magában.

- Mondhatom, szépen hálálod meg a jószágomat! Ha sejtettem volna, hogy ez lesz a vége, egy lyukas garast se adtam volna neked!

Salten elvörösödött. Összeráncolta a homlokát. Sokat elnézett az Öregúrnak, de ezt a beszédet mégsem tűrhette.

- Ha megengeded, most távozom. Talán egy napon majd lehetőségem nyílik rá, hogy mindent visszafizessek, amit rám költöttél.

Ludwig Salten csúfondárosan felnevetett.

- Sohanapján, fiam! Mellesleg, csak hogy tudd, huszonnégyezer márkáról van szó. No mindegy, hagyjuk, ezt a pénzt már úgyis elveszettnek tekintem. Rossz ügynek szenteltem a jelek szerint. Ám jól jegyezd meg, attól a pillanattól fogva, hogy leteszed a tiszt egyenruhát, többé látni se akarlak, és punktum!

Salten az ajtóhoz indult.

- Akkor hát Isten veled, bácsikám! Próbálj megbocsátani nekem - kérte, és kezet nyújtott.

Az öregúr azonban nem fogadta el a kezét, hanem mérgesen elfordult.

- Eredj Isten hírével!

Salten túl hirtelen nyomta le a kilincset, és az ajtó nekiütközött a fiatal házvezetónőnek, aki pironkodva gyorsan kiegyenesedett, és zavartan meredt rá.

A férfi rögtön rájött, hogy hallgatózott. Tekintete önkéntelenül végigsiklott csinos, de kissé közönséges arcán, melyen sunyi, számító kifejezés ült.

A lány szolgálatkészen átnyújtotta a kalapját. Rudolf többé ügyet se vetett rá, sietve távozott.

Winnifred Hartau elutazott az apjával a Hudson-öbölhöz. Csak a komornáját és Peter Hartau inasát vitték magukkal. A szörmekirály nagyon szerette az egyszerű, igénytelen életet odafenn a hegyekben. A vadászaktól néhány percnyi távolságra tágas gerendaépület állt. Lakói, Mr. Bridge és felesége, Nelli egy kantint vezettek, és egy boltot is fenntartottak, amelyben a környéken élő prémvadászok bevásárolhattak, s ahol az elszállításra várva elraktározhatták a szörmeiket. Hartau távollétében ez a házaspár tartotta rendben a vadászlakot.

Az utolsó vasútállomáson könnyű, kényelmes kocsi várta a szörmekirályt és a lányát, melyben akár nyolcan is eltérhetek volna. Háromórás utazás után megérkeztek a hosszú, alacsony gerendaépülethez, melyhez néhány pajta és istálló is tartozott.

A kantin bejárata előtt öreg szolga állt. Mihelyt megpillantotta a kocsit, átszaladt a bolthoz, és feltépte az ajtaját.

- Mrs. Bridge! Megjöttek! - kiáltotta.

Nelli Bridge ügyesen átfurakodott az ezernyi felhalmozott árucikk között. Mindaz kapható volt itt, amire a prémvadászoknak szükségük lehetett, gombostűtől a fejszéig, sótól és cukortól a legízletesebb ételkonzervekig, és persze rumot is tartottak az erősebb vagy

gyengébb groghoz, melyet az emberek nemcsak a téli hidegben, hanem bármikor szívesen fogyasztottak.

Bridge-ék étkezdéjében ez idő szerint nagy volt a forgalom. Új prémvadászcsapat érkezett, és itt várták, hogy Peter Hartau továbbirányítsa őket.

Mrs. Bridge kisietett tehát az üzletből, és szaladni kezdett Peter Hartau vadászlakja felé, itt akarta ugyanis fogadni az érkezőket. Még odakiáltott egy-két utasítást a szolgának, aki intett, hogy megértette, s benyitva a tágas étkezdébe, elrikkantotta magát:

- Jön a szörmekirály!

Erre a nagyrészt igencsak kalandor kinézetű emberek mind az ajtóba gyűltek, vagy az aprócska ablakokhoz tódultak, és onnan figyelték a közeledő kocsit.

Peter Hartau barátságosan integetett, s a példáját Winni is követte. Bridge lekiáltott a bakról a szolgának.

- Hol van Mrs. Bridge?

A férfi a vadászlak felé bökött, mire Bridge elégedetten bólintott. Tudta, hogy a felesége gondoskodik a megfelelő fogadtatásról.

Nem sokkal később a kocsis megérkezett a virágzó kúszónövényekkel benőtt házikóhoz, mely az erdei tisztás közepén állt. A lépcsőn már ott várakozott Nelli Bridge elnyűtt házi ruhájában, fehér kötényében. Meglepően csúf asszony volt, viharvert ábrázatú, vastag ajkú, nagy csontú. Írországból származott, akárcsak a férje. Rút ábrázatát azonban megszépítette a szeméből sugárzó jóság. Elégedett arccal figyelte a közeledőket, s ahogy rájuk nevetett, kivillantak erős, fehér fogai.

Kedvesen üdvözölte Peter Hartaut és a lányát, majd naiv álmélkodással vette szemügyre Winnifred elegáns úti öltözetét.

- O, Miss Winnifred, milyen szépség lett magából! És ez a gyönyörű ruha! Ez a legújabb módi Montrealban? Feltétlenül szereznem kell egy hasonló szabású ünneplőt! - lelkengett ragyogó szemmel.

Winnifred elmosolyodott.

- Hoztam én magának egyet, Mrs. Bridge, ami ennél sokkal elegánsabb, és egy kalapot is hozzá. Remélem, kedvére való lesz mindkettő - mondta megnyerő kedvességgel.

Az asszony örvendezve csapta össze a kezét.

- Istenem, milyen jó hozzám! Ha az a ruha csakugyan olyan divatos, nagy örömet szerez vele!

- A legeslegmodernebb fazon - nyugtatta meg Winnifred nevetve.

Mialatt a komorna, az inas és Mr. Bridge behordták a házba a csomagokat, Peter Hartau bevezette a lányát a vadászlak hangulatos előszobájába.

Nelli Bridge gondoskodott róla, hogy a házban minden tükörfényes és ragyogóan tiszta legyen. A konyhából pedig ínycsiklandó illat áradt.

Evés után Winnifred a kom urnája. Harriet segítségével kicsomagolt és kényelmesen berendezkedett, míg Peter Hartau átment a kantinba.

Az étkezdében és a gerendaház előtti fapadokon néhány újonnan alkalmazott prémvadász üldögélt. Mikor észrevették az uraságot, nyomban köréje gyűltek. Igen vegyes társaság volt, vakmerő, kemény fickók éppúgy akadtak köztük, mint tragikus tekintetű, csendes férfiak, akiken látszott, hogy csak a kegyetlen balsorsnak köszönhetik ittlétüket.

Peter Hartau kitűnő emberismerő volt, és így nem esett nehezére megállapítani, melyikük megbízható és melyikük nem. Az íreken, az angolokon, kanadai franciákon kívül ezúttal két német is érkezett, Hartau nagy öröme.

A bánatos szemű Ernst Richter komoly, zárkózott természetű férfinak tűnt, s Hartau gyanította, hogy nem lehetett könnyű az élete. A másik németet Hans Hölderlinnek hívták. Fiatal volt, alig múlhatott húszéves, a szeme vidáman csillogott kisfiúsán kerek képében.

Peter Hartau a két némettel külön beszélt, és alaposan kifaggatta őket. Aztán a többiek következtek. Tapasztalatai gazdag tárházából mindenkinek jutott jó tanács. Elmagyarázta azt is, hogyan vadásszanak farkasra és medvére, anélkül hogy bajba kerülnének.

Minthogy lassan alkonyodni kezdett. Peter Hartau megnézte még az emberek éjjeli szállását a nagy pajtában, ahol szárított szénakötegeket halmoztak fel egymás mellé, és minden vadász rendelkezésére bocsátottak egy gyapjútakarót is. Ez az alvóalkalmatosság egyszerűsége dacára tiszta volt és hívogató, s Peter Hartau tapasztalatból tudta, milyen kellemesen lehet aludni rajta.

Végül a szörmekirály elköszönt az emberektől. Megígérte, hogy másnap ismét eljön, és megbeszéli velük a továbbiakat, aztán elégedetten visszatért az erdei házikóba.

Winnifred mosolygós arccal fogadta.

- Teljesen berendezkedtem, édesapám. És már megmondtam Nelli Bridge-nek, hogy magam fogok főzni. Az éléskamránk teli van, többek között az egyik kedvenc eledeled, egy medvesonka is lóg ott. Ne félj hát, semmiben sem szenvedsz majd hiányt mellettem!

Hartauék csodálatos, békés napokat töltöttek a meghitt vadászokban. A nyárutó abban az évben különösen szép volt. Miközben az apja napközben odaát, a gerendaházban intézte üzleti ügyeit, Winnifred kisebb-nagyobb sétákat tett a környéken.

Apjának adott szavához híven nem barangolt el messzire, és elővigyázatosságból mindig magával vitte a revolverét; egyrészt, hogy szükség esetén megvédhesse magát, másrészt, hogy ha bajba kerül, lövésekkel jelt adva, gyorsan segítséget hívhasson. Mindaddig azonban még egyszer sem kellett használnia a fegyverét.

Winnifred reggelente néhány órát a konyhában szorgoskodott, és büszkeségtől ragyogott az arca, valahányszor az apja megdicsérte a főztjét, és derekasan bekebelezte, amit elébe tált.

Harriet, kezdeti vonakodása ellenére, szintén kivette részét a házimunkából, s ugyanez vonatkozott az inasra is. John terített meg, ő hordta be a fát és tüzet rakott, egyszóval számtalan olyan dolgot művelt, ami szerinte tulajdonképpen „nem tartozott a feladatai közé”.

Mindannyian egyszerűen, békésen éltek.

Így telt el egy hét. Winnifred üdőbb és szebb volt, mint valaha.

A prémvadászok, akikkel megérkezésükkor találkoztak, már elindultak az őserdő belsejébe. John Peil vezette őket, az ő feladata volt, hogy az új alkalmazottakat eljuttassa a rendeltetési helyükre, melyet Peter Hartau maga választott ki. Jó emberismerő lévén pontosan tudta, kit hová küldjön, s amennyire lehetett, igyekezett azt is figyelembe venni, hogy kik illenek össze. Egy-egy körzetben hárman-négyen dolgoztak, így ha társaságra vágytak, nem kellett messzire menniük. Egyik nap Mrs. Bridge, mikor átjött mosogatni, jelentette Hartaunak, hogy újabb csoport érkezett a gerendaházba.

- Egy német is van köztük, Mr. Hartau, aki úgy fest, mint egy előkelő úr.

A szörmekirály bólintott.

- Délután átmegegyek, Mrs. Bridge. Addig is tartsa jól az embereket!

Mikor Peter Hartau a megadott időben a gerendaházhoz közeledett, már messziről látta, milyen nagy ott a nyüzsgés. Bridge-ék épp az új jövevényeket szolgálták ki, és bizony azt sem tudták, hol áll a fejük.

Hartau egyszer csak megpillantotta az egyik felügyelőjét, Harry Traille-t. Akárcsak John Peil, korábban ő is prémvadász volt. A férfi is észrevette Hartaut, és elébe sietett.

- Tizenöt új embert hoztam, uram - jelentette. - Válogatott, ügyes legény mind!

- Örvendek, Mr. Traille! Mrs. Bridge-től azt hallottam, hogy egy német is van köztük.

- Így igaz, uram. Néhány napja érkezett hajón Kanadába. Egy montreali ügynökségen érdeklődött munkalehetőségek után, s minthogy jó céllovó, de máshoz nemigen ért, hozzánk küldték.

Hartau bólintott.

- Hadd vegyem szemügyre! Hívja ide!

Peter Hartau nekidőlt egy fának, amely az út szélén állt, és ahogy a ház felé nézett, rögtön felfedezett egy magas, karcsú férfit, aki a többiektől kissé félrehúzódva, az ajtófélfának támaszkodva álldogált, és sötéten maga elé bámult. Célszerű, sportos öltözéke dacára előkelőbbnek tűnt társainál.

Peter Hartau szinte biztos volt benne, hogy ez a fiatalember az említett német. És valóban, a következő pillanatban látta, hogy Harry Traille odalép hozzá.

- Mr. Salten, Mr. Hartau szeretne beszélni önnel - szólította meg a felügyelő az ifjút, aki erre összerezett, és felkapta a fejét.

- Hol van Hartau úr?

- Ott áll, annál a fánál - mutatta Traille. - Menjen csak oda hozzá nyugodtan!

Salten kiegyenesedett, és ruganyos léptekkel Hartau felé indult.

„Mérget vennék rá, hogy egykor tiszt volt” - gondolta a szőrmekirály, amikor Salten, megállva előtte, katonásan meghajította magát.

- Mr. Hartauhoz van szerencsém? - kérdezte angolul, mire a másik bólintott.

- Igen, az vagyok - felelte németül.

A fiatalember szeme felcsillant.

- Saltennek hívnak, Németországban születtem, és prémvadászként akarok szerencsét próbálni - mondta most már ő is az anyanyelvén.

Hartau kedvtelve méregette a fiatalembert. Tetszett neki daliás termete, szép metszésű, határozottságról tanúskodó arca.

- Mielőtt felvenném a vadászaim közé, hadd kérdezzem meg, hogy nem lehetnék-e másként a segítségére? Miért éppen a prémvadászok nehéz életét választotta? Tényleg a vadonba kívánczik? Látszik magán, hogy intelligens ember, nem lenne kedve inkább egy másik álláshoz?

Salten homloka elvörösödött.

- Köszönöm megtisztelő ajánlatát, de pillanatnyilag az a leghőbb vágyam, hogy legalább egy ideig teljes visszavonultságban élhessek. Sok mindenem el kell gondolkozznom, és ahhoz, hogy újra megtaláljam önmagam, magányra és erőfeszítésekre van szükségem.

Hartau sokáig némán fürkészte az arcát, aztán bólintott.

- Akkor hát nem tehetek mást, tiszteletben kell tartanom a kívánságát - mondta komolyan. - De szeretnék valamit elmesélni, amiről különben nehezemre esik beszélni. Több mint harminc évvel ezelőtt engem is a balsors kergetett át Kanadába. Annak idején én is egyenruhát hordtam, német tiszti családból származom. Odaát a vesztesek közé számítottam, s mégis, emberként sosem tartottam magam annak. Itt csak az a fontos, hogy ki milyen kemény legény, és nem az, hogy az óhazában mi volt. Ezt sose felejtse el! Mindezt azért mondtam el, mert remélem, hogy ebből némi vigaszt merít.

Salten testén remegés futott végig. Tekintete a bölcs öregúr arcára tapadt.

- Köszönöm kedves szavait. Jósága arra készítet, hogy bevalljam: azért váltam meg az egyenruhától, mert katonatiszthez méltatlanul viselkedtem. A sors furcsa játékot űzött velem. Mivel tisztességes ember akartam maradni, olyasmit kellett tennem, ami miatt nem hordhattam többé az uniformist, vagy golyót kellett volna röptenem a fejembe. Tulajdonképpen ez utóbbi lett volna a megoldás, de az én halálom egyben imádott édesanyámét is jelentette volna, s ezt nem vehettem a lelkemre. Nem hagyhattam, hogy velem együtt ő is elpusztuljon. Ezért hát élek, de mint egy sebzett vad, szeretnék valahol elrejtőzni. Kérem, ne akadályozzon meg ebben!

Hartau ösztönös mozdulattal kezét nyújtott. Salten szavai a lelke mélyéig megrázták.

- Nem, nem akadályozhatom meg, mert saját tapasztalatból tudom, milyen gyógyító erejű lehet a magány. A vadonban töltött idő visszaadja majd a lelki békéjét. De ha később mégis

vissza szeretne térni az emberek közé, értesítsen erről a szándékáról! Akkor majd megtárgyaljuk a továbbiakat. Néhány hetet minden nyáron és télen idefenn töltök, és nem fogom szem elől téveszteni önt.

Salten meghajolt.

- Köszönöm. Sosem felejttem el a nagylelkűségét.

Mr. Hartau ezek után rövid beszédet intézett az emberekhez. Elmondta, hogy mit szabad és mit nem szabad tenniük, majd Harry Traille társaságában visszavonult a gerendaházba, az üzlet mellett berendezett irodába.

A prémvadászok ismét letelepedtek az épület előtt padokra, és Bridge hozott nekik innivalót. A hangulat hamarosan tetőfokra hágott, az emberek jókedvűen ugratták egymást.

Rudolf Salten észrevétlen kivált a zajos társaságból, és az erdő felé indult. Amikor végre egyedül volt, fellélegzett. Tekintete végigpásztázta a tájat, de a sűrű vadonban nem látott messzire, és ez nyomasztotta. Úgy érezte, megkönnyebbülne, ha kiáll-hatna egy hegycsúcsra, ahol semmi nem korlátozza a tekintetét.

Épp ezért, amikor kicsit később felfedezett a hegyoldalban egy ösvényt, megindult rajta felfelé. Egy hosszan elnyúló tisztáson át feljutott egy kisebb hegyre, ám az ösvényt néhol úgy benőtte az aljnövényzet, hogy utat kellett törnie magának. Végül elért egy helyre, ahonnan már szabad kilátás nyílt a környékre.

Elégedetten felsóhajtott, és letelepedett egy fatörzsre, melyet a vihar dönthetett ki, és elmélázva bámult a távolba.

Ez a hely lesz hát ezentúl az otthona! Milyen furcsán alakult a sorsa, rövid idő alatt hogy megváltoztak a körülményei. Gondolatai visszakalandoztak a múltba, visszaemlékezett a hazájában töltött utolsó fájdalmas napokra. Úgy érezte magát akkoriban, mint egy nyomorult számkivetett, aki elvesztette a létezéshez való jogát.

Ismét eluralkodott rajta a fájdalom és a keserűség, ahogy eszébe jutott elrontott élete.

Összeszorította a fogát, és a kezébe temette az arcát.

Ki tudja, mennyi ideje merengett már ott, mikor egyszer csak szépen csengő női hang ütötte meg a fülét. Valaki egy német dalt énekelt, a férfi tisztán értette a szövegét.

„Édes szép hazám,

Édes szép hazám.

Ha messze szállhatnék

Alomszárnyakon,

Ó, álomszárnyakon,

Hazarepülnék...⁵

Rudolf mozdulatlanul ült, mint akit elvarázsooltak, s fejét a tenyerébe hajtva hallgatózott még akkor is, amikor már rég nem szólt az ének. Azt hitte, álmodik, hiszen valószínűtlen is volt, hogy itt, a vadonban valaki németül daloljon. S ráadásul egy nő? Hogy kerülne ide egy német asszony? Lehet, hogy csak a képzelete játszott vele?

A lelkére nehezedő nyomás váratlanul felengedett, s szemébe, melyet még mindig eltakart a keze, könny szökött.

Így ült a rönkön, amikor Winnifred Hartau közvetlenül mellette előlépett a bozótból. A lány riadtan pillantott a magába roskadt férfira.

O énekelt az imént. Maga sem tudta, mi csalta épp most az ajkára apja kedvenc dalát, azt meg igazán nem sejtette, hogy csengő, édesen szárnyaló hangjával elsőprő erejű érzéseket ébreszt egy férfikebelben.

Egy pillanatig dermedten állt, és az idegenre meredt. Aztán ösztönösen menekülni akart. Elvégre nem tudhatta, ki ez az ember, nincsenek-e gonosz szándékai. Mindennapi sétái során eddig még senkivel nem találkozott, s most, hogy rábukkant erre a férfira, bizony megijedt.

De valami - maga sem értette, mi - mégis maradásra bírta. Jó szíve győzedelmeskedett félelme felett. Lehet, hogy ennek az embernek segítségre van szüksége? - töprengett. A férfi testtartása a legmélyebb kétségbeesésről tanúskodott. Szaladjon el anélkül, hogy megkérdezné, mi bántja?

Tanácsstalanságában nagyot sóhajtott, s ez a hang felriasztotta Saltent a mélézésből. Felkapta a fejét, és abba az irányba fordult, ahonnan a neszt hallotta. S ekkor megpillantotta Winnifred Hamist.

Mint egy fénylő álmokép, úgy állt ott a lány, hatalmas, mélykék szemei félig ijedten, félig szánakozva tekintettek rá.

Winnifrednek sikerült gyorsabban összeszednie magát.

- Talán rosszul van, uram? - kérdezte bátran angolul.

A férfi felpattant és meghajolt.

- Iisztéit kisasszony, íia nem csalódom, az előbb ön énekelt, ugye? - tudakolta izgatottan az anyanyelvén, mit sem törődve azzal, hogy a lány angolul szólította meg.

Winnifred meglepve kérdezett vissza:

- Maga beszél németül?

- Német vagyok - mondta Rudolf nagy sóhajjal. - Egyébként semmi bajom, csak éppen... megrázott ez a dal, igen... egész mélyen érintett. De... hogy kerül a kanadai vadonba egy ifjú honfitársnőm? Remélem, nem veszi zokon, hogy így faggatom, de nem találok elfogadható magyarázatot erre a rejtélyre,

Winnifred bájos arca felragyogott. Szemében a részvéten kívül még valami más is tükröződött. A fiatalember tekintete korábban nem ismert érzéseket keltett a szívében.

- Sajnálom, ha elszomorítottam az énekemmel, de ez apám kedvenc dala. Tudja, ő német, Peter Hartaunak hívják. Nem ismeri?

A férfi összeresztte. Ez a búbajos teremtés a szörmekirály lánya? A szíve furcsán összeszorult.

Mikor először meglátta, azt hitte, álmodik, hiszen úgy jelent meg előtte, mint egy földöntúli lény: tündér vagy erdei nimfa. Most pedig kiderült, hogy a lány olyan világhoz tartozik, amely igen távol esik attól, melyben ő most élni kénytelen, és ez a tény - maga sem tudta, miért - nagy fájdalmat okozott neki.

Hátralépve mélyen meghajolt.

- Bocssásson meg! Tisztelt édesapja egyik vadásza vagyok - mormolta halkan.

A lány döbbenetn nézett rá.

- Ön? Prémvadász? De hát ez lehetetlen!

- Pedig ez az igazság.

Winnifred bizonytalanul fürkészte az arcát.

- Beszél már az édesapámmal? - kérdezte.

- Igen, nagyságos kisasszony.

- És... és... nem szeretne inkább valami másféle munkát? Apám vadászai többnyire eldurvult, műveletlen emberek. Ön... hm... ön nem közéjük való.

- Édesapja, jóságos szívére hallgatva már felajánlotta, hogy közbenjár az érdekemben. Könnyebbé akarta tenni az életem, de én ezt nem fogadhattam el. Szükségem van a magányra és a harcra, meg kell tanulnom felülkerekedni a nehézségeken - tört ki szenvedélyes daccal a férfi.

Szavai a lányt mély együttérzésre indították, noha hanghordozása megrémítette.

- Tudom, hogy boldogtalan, rögtön megéreztem, amikor láttam, hogy olyan csüggedten üldögél itt. Ráadásul apám földije, hiszen ő is Németországban élt, mielőtt kanadai állampolgár lett belőle. Hát semmit sem tehetek önért? Annyira szeretnék segíteni, nem bírom elviselni, ha valaki szenved - suttogta Winnifred, és a szemében tükröződött jóságos lelke.

A férfi rápillantott, aztán szinte görcsösen összeszorította a fogát, és gyorsan megrázta a fejét.

Képtelen volt megszólalni.

Fiz a fiatal, kedves teremtés kis híján elérte, hogy elveszítse az önuralmát, amit amúgy is igen nehezen őrzött meg. Valójában csak ebben a percben fogta fel, hogy a becsületével együtt mennyi mindent játszott még el könnyelműen.

Egy darabig bénultan állt, aztán gyorsan meghajolt és távozni készült.

Ekkor a lány is erőt vett az elfogultságán, mely az imént eluralkodott rajta, és mosolyt erőltetett az ajkára.

- Végtére is nincs olyan rossz dolga egy prémvadásznak - jelentette ki. - Ha ahhoz van kedve, elkerülheti a többieket, és az erdő igazán gyönyörű. Édesapám szerint télen még szebb ez a táj. Sajnos, eddig csak nyaranta kísérhettem el, de idén télen is vele jövök a hegyekbe.

A férfi mély lélegzetet véve feléje fordult, és álmétkodva meredt rá.

- Csak nem azt akarja mondani, Miss Hartau, hogy ön is a gerendaházban vagy egy vadászkunyhóban szállt meg? Ez lehetetlen!

A lány mosolyogva megcsóválta a fejét.

- Nem, dehogy! Egy bájos erdei házikóban lakunk, nem messze a gerendaépülettől ugyanazon a helyen, ahol annak idején apám vadászkunyhója állt. Ha lekísér, megmutatom. Vagy talán még itt akar maradni?

A férfi bizonytalanul nézett a lányra. Szeme szomjasan itta be az üdítő látványt.

- Nem szeretnék a terhére lenni - válaszolta bátortalanul.

Winnifred erélyesen megrázta a fejét.

- Attól ne féljen! Kettesben jobban telik az idő, és egyébként is nagyon örülök, hogy végre alkalmam nyílik németül beszélni valakivel. Ha untatna, egyszerűen elküldeném. Kora nagynéném mindig azt mondja, hogy túlságosan is egyenes vagyok, főleg azokkal szemben, akiket nem szenvedhetek. És minthogy a nénikém minden hibámat ismeri, ebben is bizonyára igaza van.

- Nem tudom elképzelni, hogy bármilyen hibája lenne, Hartau kisasszony - jelentette ki Salten, s rajongó tekintete a lány arcába kergette a vért.

- Pedig sajnos nagyon is sok van közölte, és előresietett a lejtőn.

- Ha a kedves nagynénje az egyenességet és nyíltságot annak taríja, akkor valóban lehetséges, hogy vannak hibái, de én ezeket inkább érienyeknek hívom.

Ezzel Salten magától értetődő lovagiassággal nyújtotta a karját, hogy megkönnyítse a leereszkedést a meredek Ösvényen, s a lány ugyanolyan természetességgel fogadta el a télkínált segítséget. Mindketten szinte a lélegzetüket is visszafojtották, nehogy megtörjék a pillanat varázsát.

- És ezt épp maga mondja, egy német? - kérdezte kicsit bizonytalan hangon

Winnifred.

A férfi felnézett.

- Miért ne mondhatnám?

- Kora néni szerint Németországban egy jól nevelt úrilány nem mutathatja ki az érzéseit.

A férfi eltűnődött. Valóban nehezen tudott volna elképzelni egy fiatal, német hölgyet hasonló helyzetben. Az imént a hegytetőn az szótlanul elment volna mellette, mintha észre sem venné. Salten úgy vélte, ez az ifjú kanadai lány sokkal nőiesebben viselkedett, de ezt persze hangosan nem merte kimondani, inkább halvány mosollyal megjegyezte:

- Bizonyára félreértette a nagynénje szavait.

- Kora néni megjósolta, hogy ha elmegyek Németországba, mindenütt megütközést keltek majd az egyenességgemmel és őszinteséggemmel.

Ezt kétlem. Legrosszabb esetben akadhatnak majd néhányan,, akiket kellemetlenül érint a nyíltsága, kisasszony, de ez minden.

A lány huncutul rásandított.

Biztos vagyok benne, hogy a nénikém magánkívül lenne, ha tudná, hogy ilyen fesztelenül szóba elegyedtem Önnel! De hát mégsem nézhettem tétlenül, amint szomorkodik. Nem vitt volna rá a lélek.

Salten szeme felcsillant.

- Kegyed igen jószívű. Miss Hartau.

Winnifred elpirult, és zavarában segítség nélkül akart átugrani egy akadályon, ám elesett volna, ha Salten nem kapja el.

A férfi egy pillanatig a karjaiban tartotta a lány karcsú testét, s közben egyikül sem mert a másikra nézni. Amikor elengedte és meghajolt, látta, hogy a lány még mindig zavarral küzd, így hát a legártatlanabb témákról kezdett csevegni, hogy elterelje a figyelmét.

Az út most már egyenesen vezetett, s ők egymás mellett lépkedtek. Ha az ösvény olykor elkeskenyedett, a lány pár lépéssel előresietett.

Egyszer csak Rudolf Salten ámuló szemei előtt megjelent az erdei tisztáson megbújó házikó. Ki hitte volna, hogy a vadon közepén ilyen elbűvölő látvány fogadja!

- az erdő királynőjének hajléka! – kiállott fel önkéntelenül.

- nem, a szörmekirályé és a szörmekirálynőé – javította ki a lány – így hívnak bennünket Montrealban.

- a szörmekirálynő? Nem, ez a név nem illik kegyedhez, legalábbis nem itt, a nyári erdőben.

- de várja csak meg a telet! Ha majd meglát a fejem búbjaig bundában burkolózva, maga is így fog nevezni – mondta a lány pajkos mosollyal. Közben elfintorította az arcocskáját, és a férfi akaratlanul is felnevetett.

- szóval itt lakik a szörmekirálynő, ha épp az esőerdőben tanyázik.

Winnifred bólintott.

- Szép hely, ugye?

- Csodaszép!

Montrealban persze máshogy élünk. Ide csak kevés személyzetet hoztunk, és én főzök.

Rudolf nem akart hinni a fülének.

- A szörme királynő a tűzhely előtt... olyan ez, akár a mesében!

A lány vidáman felnevetett.

- Igaz, ami igaz, életemben először fordul elő, hogy én vezetem a háztartást, de nagyon szórakoztatónak találom. Azelőtt Nelli Bridge főzött ránk, de szegénynek annyi a dolga, hogy szerettem volna levenni a válláról ezt a terhet. Es egyszer végre hasznosnak is akartam érezni magam. Egyébként igazán mihaszna teremtés vagyok, csak haszontalan dolgokhoz értek. A főzés különben nem nagy tudomány. A kamra teli van konzervekkel, és a komornám is segít. Bár eleinte méltóságán alulinak tartotta, hogy házimunkát végezzen, és nem szívesen kísért el ide. Azt hiszem, nem találja elég finom helynek a vadászlakot. Mulatságos, milyen szemrehányóan néz rám. valahányszor befogom a konyhában. Az édesapámnak viszont minden ízlik, amit elébe tálok.

- Ezen csöppet sem csodálkozom - mormolta Salten elismerő pillantással.

Noha halkán beszélt, a lány meghallotta, amit mondott, és elpirult.

- Persze, most azt gondolja, hogy apám csak színleli a lelkesedést. Én azonban nagyon becsvágyó vagyok, és meg fogom győzni arról, hogy tényleg jól főzök. Egyszer feltétlenül el kell jönnie hozzánk vendégségbe.

A férfi homloka nyomban elvörösödött.

- Az édesapja bizonyára nem járulna hozzá, Miss Hartau - tiltakozott.

- Miért nem?

- Nem ülhet egy asztalhoz a prém vadászával!

A lány egy darabig eltűnődött, ám aztán megrázta a fejét.

- De hiszen régen ő is az volt. Nem fog senkit se lenézni, amiért ugyanazt a munkát végzi, amit annak idején Ő. Ennél sokkal jobban ismerem. Nyugodtan elfogadhatja hát a meghívásom. Vagy... talán nem találja elég hivatalosnak?

- Szíves invitálása igazán nagy kitüntetés, kisasszony, de meg vagyok róla győződve, hogy zavarba hoznám, ha olyan vakmerő lennék és elfogadnám. Édesapja aligha nézné jó szemmel.

- Ezt bízta csak rám!

Salten meghajolt.

- Akkor engedje meg, hogy mindaddig tárgyalannak tekintsem a meghívását, míg az édesapja meg nem ismétli.

Winnifred szeme pajkosan megvillant.

- Ismerje be, nem bízok a szakácstudományomban!

- Még a szalmát és cipőtalpat is szívesen megenném, ha tudnám, hogy ön készítette. Egészen más az, amitől félek.

- Igen? Éspedig?

- Attól, hogy később megbánná, hogy meghívott, és hogy ha mégis elmennék önökhöz, Hartau úr tolakodónak tartana. Mindenesetre szívből köszönöm a kedvességét és azt, hogy méltónak talált a társaságára.

Szavai mélyen meghatották a lányt, aki érdeklődve fürkészte az arcát. Salten állta a tekintetét. A szeméből sugárzó fájdalom láttán Winnifred szíve elfacsarodott, ám igyekezett összeszedni magát, s legyőzni elfogódottságát. Gyorsan kezet nyújtott.

- Most mennem kell. Ha arra, jobbra indul, hamarosan odaér a gerendaházhoz. Viszontlátásra!

A férfi hirtelen, meg sem gondolva, mit tesz, a finom kis kéz fölé hajolt, és megcsókolta.

- Köszönöm, nagyon köszönöm, hogy olyan jóságos volt hozzám! - szóló rekedten.

Winnifred arcát elöntötte a pír. Gyorsan elsietett az erdei lak felé.

Salten mozdulatlanul állt és utánanézett mindaddig, míg el nem tűnt a házban. Akkor lassan megfordult és továbbállt. Gondolatban újra és újra átélte a találkozást. Csak akkor eszmélt fel, amikor már ismét a gerendaháznál járt, és meghallotta a prémvadászok lármázását.

Úgy bámult a durván tréfálkozó, kalandor külsejű alakokra, mint aki álmából ébred. A legszívesebben tüstént sarkon fordult volna, hogy visszameneküljön a néma, titokzatos őserdőbe, amelyben azzal a gyönyörű lánnyal találkozott. Hiszen olyan idegennek érezte magát ezek között az emberek között!

Rikoltozásukra nem válaszolt. Leült egy padra, és az állát a tenyerébe támasztotta. A vadászok ugratni és gúnyolni kezdték. Salten ekkor felemelte a fejét, és sötét, komor tekintettel rájuk meredt.

Látva harcias testtartását, az emberek elhallgattak, és békén hagyták.

Winnifred a verandán ült, mikor az apja hazaérkezett. A lány rögtön felpattant, amint megpillantotta, és elébe sietett. - Ma sokáig elmaradtál, édesapám. - Rengeteg dolgom volt, kedvesem. Most azonban, hogy a legfontosabbakat már elintéztem, ráérek veled foglalkozni. Talán előbb hazautazhatunk, mint hittük. Winnifred összerezsent.

- Jaj, ne! Igazán kár lenne!

- Hát nem fáradtál még bele ebbe az életbe?

- Nem, apus, és ha az otthoni elfoglaltságaid engedik, szívesen maradnék még egy darabig.

- Csodálom, hogy nem unatkozol.

A lány eddig a karjába kapaszkodott, de most lehúzta maga mellé egy karosszékre.

- Hogy unatkozhatnék? Ma délután is furcsa élményem volt.

- Ugyan miféle? Kíváncsivá teszel.

- Odafenn a hegyen találkoztam valakivel, egy nagyon érdekes emberrel.

- Kivel, Winni?

- Az egyik prémvadászoddal.
- Egy prém vadással? Ma délután?
- Igen. Haza is kísért, alig egy órával ezelőtt. Német férfi volt.
- És hogy nézett ki?

Winnifred olyan pontos leírást adott a vadászról, hogy Peter Hartau már az első szavaiból rájött, kire gondol.

- Szóval Rudolf Saltennel találkoztál. Meséld el mindent!

A lány részletesen beszámolt róla, hogyan bukkant rá a férfitra, és miről beszélgettek. Végül azt is őszintén elmondta, hogy meghívta magukhoz, és hogyan fogadta ezt Salten.

Peter Hartau titokban kíváncsian fürkészte lánya izgatott arcát.

- Hogy jutott eszedbe, hogy meghívd, Winni?
- Én vagyok itt a gazdasszony. És különben is, nagyon tetszik nekem.

A férfi elfojtott egy mosolyt.

- Nem gondolod, hogy kissé elhamarkodottan cselekedtél? Mégsem ülhetek egy asztalhoz egy prémvadászsal!

Winnifred állta a tekintetét.

- De igen, ezzel ülhetsz, apa. Művelt ember, igazi úr.
- Valóban? Nagyon biztos vagy a dolgokban!
- Igen. Az ilyesmi meglátszik. Ez a Salten kétségtelenül jó családból származik.
- De hát akkor is csak egy vadász.
- Az apám is az volt, mielőtt montreali szörmekirály lett belőle!
- Ez igaz!

- Na látod! És vadász létedre te is olyan intelligens ember voltál, hogy bármelyik herceg meghívhatott volna az asztalához. Miért ne ülhetne hát Rudolf Salten a te asztalodhoz?

Hartau hamiskásan ráhunyorított.

- Valóban, miért is ne?

Winnifred felpattant és megölelte.

- Valld be, hogy csak ugrattál az imént, apus!
- Ez volt a büntetésed, amiért önhatalmúlag vendégségbe hívsz embereket anélkül, hogy engem megkérdeztél volna.

- Csak egy vendéget hívtam, és az neked is tetszeni fog, ebben biztos vagyok.
- Igazán?

A lány bólintott.

- Egyszerűen nem tehettem mást, úgy megesett rajta a szívem. Látnod kellett volna, milyen kétségbeesetten, magába roskadva ült ott, a hegytetőn. Rettenetesen megsajnáltam, és valahogy szerettem volna megvigasztalni. Isten tudja, mi üzhette el a hazájából! - Winnifred hangja egyre izgatottabban csengett.

Apja megfogta a kezét és megsimogatta.

- Na, na, nyugodj meg, gyermekem! Én is úgy vélem, hogy Salten tisztességes ember. És tény, hogy jó családból származik, hiszen tiszt volt.

- Tiszt? Na látod, rögtön mondtam, hogy úriember, 'falán azt is tudod, hogyan került ide? Miért hagyta ott a hazáját és a regimentet?

Hartau elgondolkozott.

- Erre csak utalt - felelte. - Szavaiból arra következtetek, hogy összeütközésbe került a hadsereg tisztjeinek szigorú becsületkódexével.

Winnifred elsápadt.

- Úgy érted, hogy valami becsstelenséget követett el?
- Becstelenséget? - ismételte meg eltűnődve az apa. - Nem tudom. Hajói emlékszem. Valahogy így fogalmazott; „Mivel tisztességes ember akartam maradni, olyasmit kellett

tennem, ami egy tiszthez nem méltó." Ez elég ellentmondásosan hangzik, de a számomra mégis érthető. Tapasztalatból ismerem az ilyen konfliktusokat.

Winnifred fellélegzett.

- Ugye, te sem tételezed fel róla, hogy komoly bűm követett el?

A férfi végigsimított a homlokán. Kutató tekintettel nézett a lányára, aztán tenyerébe fogta az arcát.

- Úgy látom, nagyon izgat téged ez a német fiatalember, Winni.

Az ifjú hölgy erre elpirult, de nyílt tekintettel nézett az apjára.

- Nem tagadom, édesapám. Még sosem találkoztam olyan férfival, aki az első perctől kezdve ennyire érdekelt volna, és ilyen forró részvétet ébresztett volna bennem. Mondd csak, apa, te méltatlannak tartod őt az efféle érzésekre?

- Igaz, nem láthatok a szívébe, de az emberismeretem azt súgja, hogy megbízhatunk benne.

- Es megerősíted és megismétled a meghívásomat?

Hartau szeme pajkos csillogott.

- Es ha nem?

- Á már megint ugratsz! Hiszen tudom, hogy megteszed.

- Jó, megígérem, hogy holnap délelőtt, mintán a többi vadász útra kelt, beszéllek vele. A társainak nem kell tudniuk róla, hogy ezt a német fiút különleges bánásmódban részesítjük. Az ilyesmi csak rossz vért szül. már amúgy is ferdén néznek rá, mert előkelőbb a megjelenése, és meglehetősen távolságtartó velük. Holnap tehát én magam hívom meg Saltent. Aztán hosszú ideig úgysem fog szegény ördög kulturált társaságban étkezni. Őszintén bevallom, hogy rokonszenvesnek találok, és szívesen egyengettem volna az útját. Ezt egyébként fel is ajánlottam neki, de ő nem hagyja, hogy megkönnyítsem az életét. Elkeseredett és makacs.

- a kétségbeesés hajtja apám! – felelte Winnifred izgatottan.

- nocsak, milyen jó emberismerő lett az én kislányom!

- hát nem te hangoztattad mindig, hogy éles a szemem, és úgy átlátok az embereken, mintha üvegből volnának?

- nos igen, a gyerekeknek és a kutyáknak kiváló az ösztönük.

- csakhogy én egyik sem vagyok!

- az utóbbi biztos nem – incselkedett vele az apja, mire mindketten elnevettek magukat.

Aztán másra terelődött a szó, de Peter Hartau továbbra is fürkésző tekintettel figyelte a lánya arcát. Winnifred szokatlan izgalma, nyugtalan viselkedése elgondolkoztatta.

Másnap reggeli után Peter Hartau átsétált a gerendaházba. Mikor indulni készült, Winni belekapaszkodott a karjába.

- Én is elkísérlek, apa - jelentette ki. - Ugye, nem bánod? - kérdezte aztán elbizonytalanodva.

- És ki főzi meg az ebédet?

- O, arra még lesz elég időm.

- Hát jó, gyere, kislányom.

Csevegve lépkedtek a kantinhoz vezető úton. Mielőtt azonban feltűnt volna a gerendaház, Winni hirtelen visszatartotta az apját, és az erdő felé mutatott.

- Nézd csak, ott van Mr. Salten!

Az említett a jelek szerint ugyanebben a pillanatban fedezte fel Hartaut és a lányát. Meghajolt és mozdulatlanul várakozott, mert nem tudta, mitévő legyen

- Jó reggelt, Mr. Salten! Hová, hová? - kiáltotta oda Hartau, észrevéve a tétovázását.

Rudolf Salten ekkor szapora léptekkel elindult feléjük. Útközben több akadályon is át kellett ugrania, s Winni ragyogó szemmel figyelte izmos, kisportolt testének ruganyos mozgását. Szíve a torkában dobogott, és izgalmában görcsösen szorította az apja karját. Eszébe sem jutott, hogy ezzel elárulja magát.

Peter Hartau kutató tekintettel nézett le a lányára. Lehetséges, hogy gyermeke szívét máris rabul ejtette ez a férfi? Ebben az esetben alaposan ki kell faggatnia és meg kell ismernie Rudolf Saltent. Egyelőre azonban semmitől sem kellett tartani. Néhány nap múlva Winnivel együtt visszatérnek Montrealba, Salten pedig itt marad. Hogy a továbbiakban hogyan alakul a sorsuk, azt majd a jó Isten dönti el.

Az ifjú közben odaért hozzájuk, és tiszteletteljesen meghajolt.

- Merre járt, Mr. Salten? - érdeklődött Hartau.

- Terepszemlét tartottam a vadászterületemen. Mikor napkeltekor a többiek elindultak, én is követtem a példájukat, és azóta úton vagyok. Elnézésüket kérem, amiért ilyen poros és rendetlen a külsőm.

Hartau tetszéssel mérte végig Salten napbarnított arcát, daliás alakját.

- Hamarosan még sokkal porosabb lesz, Mr. Salten. Az erdei cserkészésnek megmaradnak a nyomai. Akkor hát kissé megismerkedett a környezetével?

- Igen, már amennyire néhány óra alatt lehetséges.

- Hamarosan nagyszerűen tájékozódik majd. Egyébként jó is, hogy összefutottunk. Épp a gerendaházba igyekeztem, hogy beszéljek magával.

- Ezért siettem vissza. Rendelkezésére állok.

- Köszönöm. Mielőtt azonban rátérnék az üzleti dolgokra, szeretném megkérni, hogy holnap vacsorázzon velünk. Úgy értesültem róla, hogy a lányom meghívását nem tartotta teljes értékűnek - jegyezte meg Hartau tréfás szívéllyességgel.

Rudolf Salten kiegyenesedett, furcsa tekintetet vetett Winnifredre, aztán visszafordult Hartauhoz.

- A kedves lánya igazán kitüntető és megtisztelő invitálását valóban nem fogadhattam el addig, míg az ön hozzájárulásában biztos nem lehettem.

- Most azonban, hogy én is megerősítettem és megismételtem a meghívást, minden formáságnak eleget tettünk, igaz? - A Hartau hangjából kicsendülő vidám ironia nem került el Salten figyelmét.

- Remélem, hogy megérti a viselkedésem, Mr. Hartau - mondta komoly arccal.

- Tökéletesen! Akkor hát holnap este várjuk!

Salten kissé elfogódottan pillantott apára és lányára.

- Attól tartok, mégis vissza kell utasítanom a meghívást, mert... mert nem hoztam magammal ünneplőruhát, és más öltözékben mégsem jelenhetek meg önöknél.

Hartau és Winnifred összemosolygott.

- Tudja, az az igazság, hogy itt én sem hordok ám frakkot vagy szmokingot - közölte a szörmekirály vidáman. - Egyébként pedig meg vagyok róla győződve, hogy bármit is visel, a lányom szalonképesnek fogja nyilvánítani. Ugye, Winnifred?

- Igen, és ha ez megnyugtatja, megígérem, hogy a házi ruhámban ülök asztalhoz, annál is inkább, mivelhogyan én készítem a vacsorát.

A férfi megkönnyebbülten fellélegzett és meghajolt.

- Igazán jószágos hozzám, Miss Hartau.

- Ezek szerint, ahogy megállapodtunk, holnap este pontosan nyolckor várjuk. Most pedig itt hagyom az urakat, hogy zavartalanul foglalkozhassanak üzleti ügyeikkel. A viszontlátásra!

- Winnifred boldogságból ragyogó szemmel szorította meg az apja kezét, mosolyogva búcsút intett Saltennek, és elsietett.

A két férfi mosolyogva nézett utána.

- Akkor hát térjünk rá az üzletre! - szólalt meg Hartau.

Salten összerezte, mint aki álmából ébred, és beleegyezően bólintott. Aztán figyelmesen meghallgatta Peter Hartaut. A szörmekirály szavaiból megtudta, hogyan illeszkedhet be minél könnyebben az itteni életbe, és hogyan juthat minél gazdagabb vadászsákmányhoz.

- Harriet, ma ki kell tennünk magunkért, mert este vendégünk lesz - közölte Winnifred a komornával.

Miután gyors szemlét tartott az éléskamrában, összeállította az étrendet. Aztán kiszaladt az erdőbe, hogy virágokat szedjen az asztal feldíszítéséhez. Igaz, nem volt valami nagy választék, csak hangát meg nagy bokrokban növény rododendront talált, így ezekből kötött hatalmas csokrot.

Winnifred egész délután szorgalmasan dolgozott, munka közben pedig gyorsan repül az idő. Mikor Rudolf Salten pontban nyolckor betoppant, minden készen állt a fogadására. Winnifred sugárzó arccal jött elébe.

- Jó estét, Mr. Salten! Apa elnézést kér, néhány percet késni fog, mert még nem végzett a levelezésével - mentegetőzött. Elbűvölő méltósággal üdvözölte a vendéget, helyet kínált, s ő is letelepedett vele szemben, egy karosszékbe.

Salten tekintete körbejárt a szobában.

- Milyen otthonos és hangulatos a berendezés! Ki gondolná, hogy egy ilyen idillikus hajlék bújjik meg az őserdő kellős közepén! - mondta lelkesen.

Winnifred mosolyogva nézett napbarnított arcába.

- Ezek után ön is megérti, hogy miért szeretem elkísérni az édesapám, igaz? Persze. van még egy másik okom is. Itt sokkal több időt tölthetek vele, mint Montrealban, ahol egész nap csak az üzlettel foglalkozik.

- Igen, észrevettem, mennyire szereti az édesapját - jegyezte meg Salten.

- Ő a világon a legrágább, legjobb ember! És mindenkinek szüksége van valakire, akiben teljesen megbízhat, és akire felnézhet. Ön talált már ilyen embert?

- Igen, hála Istennek, én is ismerek valakit, akire rajongva felnézhetek. Az édesanyám az.

- És nem esett nehezére elválni tőle?

Rudolf összeszorította a fogát, mintha el akarna fojtani egy árulkodó sóhaj.

- Így kellett történnie - mondta érdes hangon.

- Vannak testvérei?

- Nem, nincsenek.

- És más rokona?

Ebben a pillanatban jelent meg Peter Hartau. Már azt is hallotta, ahogy Winni az édesanyjáról faggatta Saltent.

- Úgy látom, a lányom alaposan kivallatja, Mr. Salten - mondta vidáman. - Nos, vannak rokonai?

- Igen, él még a nagybátyám, apám fivére. Az ő kívánságára lettem tiszt. Az apám szegény volt, és nem támogatható volna ezen a pályán. Nagybátyám viszont vállalta, hogy megfelelő járadékot biztosít a számomra, és az örökösévé tesz, ha belépek a hadseregbe. Ezzel maga mellé állított az apámat, aki rákényszerített, hogy a katonai szolgálatot válasszam hivatásomul.

- Tehát nem önszántából tette ezt?

- Nem. Sosem találtam benne semmi örömet, noha igyekeztem teljesíteni a kötelességemet. Hartau elgondolkozva bólintott.

- Igen, igen. Egy impulzív ember számára elviselhetetlen az örökös fegyelmezés. A katonaság szabványembereknek való.

- Beletörődtem a sorsomba, és tiszt is maradtam volna, ha... - Salten hangja hirtelen elcsuklott, végigsimított a homlokán, aztán gyorsan tovább beszélt. - Ne haragudjanak, amiért a gondjaimmal terhelem önöket.

- Nem, dehogy haragszunk! Nagyon érdekel, amit mond, kérem, folytassa - unszolta Winnifred együtt érző mosollyal.

De Peter Hartau észrevette, hogy a vendégüket fájdalmasan érinti ez a téma, és a segítségére sietett.

- Gondolom, a nagybátyja nem értett egyet a pályaváltoztatási szándékával - terelte másra a szót.

- Valóban nem, sőt úgy megdühödött, hogy megvonta tőlem a támogatását, és kijelentette, hogy ki fog tagadni.

- Most már értem, mit keres nálunk. Mivel a nagybátyjával összezőrdült, nehéz anyagi helyzetbe került, és itt akar meggazdagodni. Sok német jön Amerikába hasonló céllal - jelentette ki Winnifred élénken.

Salten arca megrándult. Felelni akart, de a házigazda megelőzte.

- Hát persze, Winni. De most már ideje asztalhoz ülni, nem gondolod?

Közben beszédes pillantást vetett a vendégre, aki megértette a viselkedése mögött rejlő jó szándékot, és hálás volt érte. Nem akarta a tiszta lelkű Winnifredet félrevezetni, az igazságot azonban nem mondhatta el neki.

Átsétáltak a szép kis ebédlőbe. A nagy függőlámpa fényárba borította a kerek asztalt, melynek közepén a Winni által elrendezett virágdísz trónolt.

A lány öt perc türelmet kért, és eltűnt a konyhában. Jó háziasszonyhoz illően utána akart nézni, hogy Harriet megfelelően találta-e az ételeket. Így a két férfi rövid időre egyedül maradt.

- Nem szükséges, Mr. Salten, hogy a lánynomnak megindokolja, miért jött Kanadába. Ezért vágtam a szavába.

- Amit nagyon köszönök, Mr. Hartau. Nem szerettem volna hazudni, hiszen Miss Hartau olyan jóságos volt hozzám, de kielégítő magyarázattal nem szolgálhattam volna.

- Nem is kell. Ha a lánynom ismét feszegetni kezdené ezt a kérdést, mondja meg neki nyugodtan, hogy nem kíván beszélni róla.

Salten arca elborult.

- Kicsit úgy érzem magam, mint valami jogtalan betolakodó, Mr. Hartau. Bármennyire örültem is kedves meghívásának, okosabb lett volna visszautasítanom, hiszen olyasmit követtem el, ami méltatlanná tett az egyenruha viselésére. És ha ismerné a körülményeket, talán nem is kívánná többet érintkezni velem - mondta, és a szavaiból mélységes fájdalom csendült ki.

Hartau mélyen a szemébe nézett, de Salten - noha az arca elborult - bátran állta a tekintetét. A szörmekirály végül megcsóválta a fejét.

- Nem olyan embernek látszik, mint aki valami bűnt követett el.

Salten arca megvonaglott az izgatottságtól.

- Bunt? Nem, azt valóban nem, de becstelenül viselkedtem. Sokan vétkeznek ugyanúgy, mint én, mégsem vesztik el a jó hírüket. Ám hogy ezt a becstelenséget jóvátegyem, olyasmire kényszerültem, ami lehetetlenné tette, hogy tiszt maradjak. Ha a vétkemet újabb vétekkel tetéztem volna, nem török derékba a karrierem. Természetesen senki sem kívánta, hogy megváljak az uniformistól, erre én ítéltem magamat.

Hartau elgondolkozva fürkészte a fiatalember arcát. Rövid habozás után higgadtan és határozottan beszélni kezdett.

- Ezt nevezik a körülmények szerencsétlen Összejátszásának. Ismerem az ilyen helyzeteket. Nyugodjon meg, és feledkezzen el az aggályairól, ami közös vacsoránkat illeti! Ha annak idején nem döntök úgy, hogy átkelek a nagy vízen, Németországban én sem hordhattam volna az egyenruhát. Pedig nem tettem mást, csak igazságot szolgáltattam. És a következmény? Lehet, hogy ha nem jövök el, szégyenletes módon kell távoznom a hadseregből. Mégis becsületes, tisztességes gondolkodású ember maradtam. És ön is az, ebben egy pillanatig sem kételkedem. Érzem, hogy sokban hasonlít a sorsunk. De kérem, a lánynom előtt mellőzzük ezt a témát! Életemnek erről a fejezetéről csak akkor szabad tudomást szereznie, amikor már érettebb lesz. Most pedig mosolyogjon! Winni már előre örült, hogy

ma megmutathatja, milyen kitűnő háziasszony, s azt hiszem, titkon arra vágyik, hogy apjának egy fiatal, ám búskomor honfitársát kissé felvidítsa.

Salten meghatottan nyelt egyet, de már nem felelhetett, mert Winnifred visszajött. A lányt követte az inas, aki behozta a levest.

Rudolf nem talált más módot hálája bizonyítására, mint hogy igyekezett jókedvűnek mutatkozni.

A két férfi derekasan nekilátott az evésnek, nemcsak hogy az újsütetű háziasszonyt megörvendeztessék, hanem mert valóban remekül sikerült a vacsora. Péter Hartau gondoskodott arról, hogy jóféle itóka is kerüljön az asztalra.

Később átmentek a szomszéd szobába, ahol Winnifred felszolgált az uraknak a kávé.

Az este igazán kellemesen telt el, s amikor Salten búcsúzkodni kezdett, Winnifred kezét nyújtott és kijelentette:

- Még mielőtt hazautaznánk, egy estéjére feltétlenül igényt tartunk, Mr Salten.

- Ezt a magam nevében is mondhatom.....bólintott helyeslően Hartau.

Salten meghajolt.

- Boldogan állok a rendelkezésükre.

- Akkor erre még visszatérünk. Jó éjszakát, Mr. Salten!

A háziak szívélyesen elköszöntek a vendégtől.

Rudolf még sokáig állt. odakinn, a koromfekete éjszakában, s addig bámulta az erdei lak ablakait, míg el nem sötétültek. Csak ekkor indult vissza lassú léptekkel a gerendaházba.

A következő napokban Winni csak ritkán futott össze Saltennel, a férfi ugyanis buzgón igyekezett megismerkedni a körzetével. Néhány nappal később azonban Hartau - minden előzetes bejelentés nélkül - ismét elhozta vacsorára. Es a hazautazásuk előtti este is meghívták az erdei lakba. Ez az este is olyan kellemesen teli: ei. mint a legelső, amit náluk töltött, s a végén Saken nehéz szívvel vett búcsút Hartauéktól

'Winnifred is sápadt: volt egy kicsit.

- Holnap hajnalban, mielőtt elindulunk, látjuk még, Mr. Salten'? - kérdezte bátortalanul.

Rudolf furcsa tekintetet vetett rá.

- Már pirkadatkor kimegyek az erdőbe, Miss Hartau. De mire elindulnak, visszatérek, hogy elköszönhessek önöktől.

- számítunk magára Mr Salten – tette hozzá Hartau.

Rudolf meghajolt.

- megengedi, hogy egy apró szívességre megkérjem Mr Hartau?

- mit kíván Mr Salten?

Rudolf erre elővett a tárcájából egy levelet.

- ebben a levélben értesítem édesanyámat a megérkezésemről és megnyugtatom hogy jól vagyok. Mr Bridge-től hallottam, hogy a postát innen csak hetente egyszer viszik el. Én azonban minél előbb szeretnék hírt adni magamról az édesanyámnak. Megkérhetném, hogy Montrealban adja postára ezt a levelet?

Hartau bólintott.

- ígérem hogy rajta lesz az első gőzösön, ami hazaérkezésünk után Németországban indul.

- Nagyon köszönöm.

Salien elbúcsúzott Hartautól és a lányától akik kikísérték a verandára, noha aznap este már igazán hűvös volt az idő.

- Akkor hát viszontlátásra holnap, kora reggel! - kiáltott utána Winnifred.

Másnap, mikor a lány felébredt, Salten már az erdőben járt. Noha egyedül volt, gondolatban Winnifred Hartau is mellette lépkedett, élénken, kedvesen csevegett a maga

bájos, közvetlen modorában, melyből hiányzott minden mesterkélttség és érzelgősség, hiszen viselkedését jóságos, tiszta szíve diktálta.

A férfi egész testét átjárta a fájdalom, ha eszébe jutott, hogy Winnifred néhány óra múlva elutazik. Visszatér a távoli Montrealba, és a szörmekirály lányának ott bizonyára nem lesz arra ideje, hogy apja szegény prémvadászára gondoljon.

Salten szinte percenként tekintgetett az órájára. Istenem, csak le ne kessé az indulásukat! Legalább egy búcsúpillantást akart még vetni a lányra.

Egyszer csak az út szélén rengeteg gyönyörű, ritkán előforduló virágot fedezett fel. A fajtájukat nem ismerte, de meglegedett azzal, hogy szépek. Szedett egy csokorra valót, és apró lila virágú csarabbal összekötötte. Ezt szánta búcsúzóul Winnifrednek. A virágokkal akarta kifejezni a hálóját. Végül az órájára pillantva megállapította, hogy ideje visszafordulnia, csak ekkor vette észre, hogy túl messzire tévedt. Vállára vetve a fegyverét futásnak eredt, és amilyen gyorsan csak tudott, áttört a bozóton. Közben felriasztott egy-két vadat, de most nem ért rá foglalkozni velük. Holnap majd bőségesen lesz ideje mindenre, holnap, amikor Winnifred már nincs itt.

Kimelegedve, izgatottan, porosan ért oda a gerendaházhoz.

Nelli Bridge elmondta, hogy a férje és a szolgálja már áthajtott az erdei lakhoz az uraságért és a lányáért.

Salten bólintott, aztán kiszaladt az udvarba, és a kútnál meglocsolta a virágokat. Végül visszament a gerendaház elé, s ahogy megpillantotta a közeledő kocsit, eléje sietett.

Mr. Hartau barátságosan magához intette.

- Most hát itt hagyjuk, Mr. Salten, és majd meglátja, hogy tetszik a magány. Januárban újra találkozunk. Addig is. jó vadászatot! - nyújtott kezét a szörmekirály.

Salten Winnifred tekintetét kereste. Észrevéve a lány sápadtságát, szíve fájdalmasan összefacsarodott.

És Winnifred? Neki bizony össze kellett szorítania a fogát. Egyszerűen nem értette, mitől lett ilyen halálosan szomorú.

Salten ekkor meghajolt előtte.

- Engedje meg, Hartau kisasszony, hogy búcsúzóul és hálám jeléül, hiszen sosem felejttem el az irántam tanúsított jóságát, átnyújtsam önnek ezt a bokrétát.

A férfi hangja kissé akadozott. Winnifred elvette a virágokat, és egy pillanatra a csokorba temette az arcát.

- Köszönöm, Mr. Salten - mondta végük miután kissé összeszedte magát. - Isten önnel! A viszontlátásra! - Ahogy tekintete a férfiéba kapcsolódott, a szemében fájdalom égett.

Salten meghajolt.

- Viszontlátásra, Mr. Salten! - kiáltott ekkor Peter Hartau is.

- Viszontlátásra! - ismételte Salten rekedten.

A kocsi tovagördült. Salten mereven állt, és kábultan nézett utána. Winnifred megfordult és visszaintegetett, mire a férfi a kalapját levéve meghajolt.

Montrealban Winnifred élete hamarosan visszatért a régi kerékvágásba.

Nem sokat ért rá önmagával foglalkozni.

Nem sokkal a hazaérkezésük után Kora néni és néhány ismerős úr és hölgy társaságában autós túrára indultak a Niagara-vízeséshez. A nagynéni itt még sosem járt, épp ezért nagyon örült a kirándulásnak, és ennek a természeti csodának a nagyszerűsége még az ő kicsinyes lelkét is elbűvölte. Ezzel az utazással be is fejeződött a nyári szezon Montrealban.

A rövid ősz során rendezett néhány bálon Winnifred az apja és nagynénje kíséretében jelent meg.

November végén a Hartau-házban megtartották az első nagyszabású téli mulatságot. A meghívottak listáján igen sok név szerepelt, és Kora néni azt sem tudta, hol áll a feje. Ennek ellenére boldogan sütkérezett dúsgazdag bátyja népszerűségében, és igen nagyra volt a fivérével. Elfelejtette, hogy egyszer a vesztesek közé sorolta, azok közé, akik fölött az ember jogosnak hitt erkölcsi felháborodással pálcát tör. Ma Hartaut montreali szörmekirálynak hívták, s Kora keblét büszkeség feszítette.

Hartauéknál nagy pompával készültek az estélyre. A szörmekirály tudta, mivel tartozik társadalmi helyzetének és hírnevének. Montreal legelőkelőbb polgárain kívül meghívták a városban tartózkodó jeles külföldi személyiségeket is, így az estélyen igazán színes nemzetközi társaság jelent meg.

Peter Hartau határozott fellépésével, imponáló megjelenésével nyomban kitűnt a tömegeből. Mellette állt Kora, aki kicsit merev méltósággal üdvözölte a vendégeket. A háziúr másik oldalán pedig az elbűvölő Winnifred Hartau, a körülrajongott szörmekirálynő fogadta mosolyogva az érkezőket. Szinte valószerűtlenül szép volt, mint egy bájos, fénylő álmkép.

Az utóbbi hónapokban mintha felnőtt volna. Arca vesztett gyermekes kerekdedségéből, és nem volt már olyan rózsás és viruló, mint régen. Ehelyett azonban újfajta, különös varázs lengte körül a lényét, nem csoda hát, hogy a fiatal emberek olyan buzgón tették neki a szépet.

Ő azonban, akár egy kis királynő, közömbösen fogadta a bókjaikat és esküdözésüket. Olykor elmélázva tekintett a távolba, mintha meg sem látná a ragyogó társaságot, s ilyenkor a lelkében egy délceg férfi alakja sejtett fel, aki a prémvadászok egyszerű öltözetét viselte.

Az őserdőben ez idő tájt már beköszöntött a tél, jeget és havat hozva magával. Rudolf Salten élete egyhangúan telt. Napjait kemény munka töltötte ki. Kora reggeltől késő estig talpon volt. Gyakran még éjjel is cserkészni ment, így lőtt például farkasokat, melyek a tél előrehaladtával mind közelebb merészkedtek szálláshelyéhez.

Egyik nap a vadászterülete határán összetalálkozott szomszédjával Hans Hölderlinnel, aki vadnyomokat követve ért Salten körzetéhez. A két vadász egy darabig némán bámulta egymást, végül Hölderlin hangosan felkacagott.

- Mennydörgős mennykő! Hiszen ez egy ember! Azt hittem, ez a fajta itt már régen kihalt!
- kiáltott fél ízes thüringiai tájszólással.

Látva álmélkodó arckifejezését, Salten önkéntelenül elmosolyodott.

- Remélem, nem érinti kellemetlenül ez a felfedezés - válaszolta szintén németül.

- Maga beszél németül? Csak nem német?

- De igen, az vagyok.

- Valóban? Ezt álmomban sem gondoltam volna! Mondja, hogy kerül erre az Isten háta mögötti helyre? - Hölderlin közben hevesen veregette a vállát, hogy egy kissé felmelegedjen.

- Valószínűleg ugyanúgy, mint maga. Én is vadászként dolgozom Hartau szörmekirálynak. Ön bizonyára Hölderlin, a prémvadász.

- Szóval még azt is tudja, hogy hívnak! Én azonban sose néztem volna magát vadásznak. Tapasztalataim szerint azok egészen másként festenek. Maga viszont átkozottul előkelőnek látszik, olyan, mint egy gróf.

- Pedig csak egyszerű prémvadász vagyok. Salten a nevem.

- Hát, ha maga mondja, biztos úgy van. És hogy megy a vadászat?

- Köszönöm, nem panaszkodhatom.

- Hm. Én sem. Az apróvad szinte az ember elé szalad, csak löni kell, puff, és már ott is fekszik. Vett már részt farkas vadászaton?

- Sok farkast elejtettem.

- Természetesen többemagával?

- Nem, teljesen egyedül.

- A teremburáját, hiszen az veszélyes!

- Nem túlzottan, inkább unalmas. Ha érdekli, szívesen megmutatom, hogyan vadászok farkasra.

- Pompás lenne! Tudja, mire fenem most a fogam?

- Nos?

- Medvére. Az meglehetősen ritka zsákmány, és mivel a bundája igen értékes, szép jutalmat kapnék érte.

- Mindeddig egyetlen medvenyomot se találtam.

- Pedig épp a mi körzetünkben tanyázik néhány példány. Na, majd felkutatjuk. Mit szólna hozzá, ha egyesítenénk az erőnket? Maga sokkal rokonszenvesebb, mint a többiek, és kemény fickónak látszik.

Salten mosolyogva bölintott. Hölderlin természetes viselkedése tetszett neki, nyílt tekintetében a hamisságnak szikráját se lehetett felfedezni.

- Benne vagyok.

- Jó, akkor hát aki először medvenyomra bukkan, értesíti a másikat. Merre van a kunyhója?

- Mr. Bridge-nél lakom.

- A, tehát a barakkban?

- Igen.

- Nocsak, milyen mázlista! Ott mindig kéznél van az itóka. Mr. Bridge jóféle borokat tart raktáron.

- Tőlem aztán tarthat. Nemigen élek vele.

- Hm! Milyen igazságtalanul osztja el az élet a jó dolgokat. Egyszer már szeretnék alaposan felönteni a garatra. Idefenn elkél egy kis bátorítás. Tudja, mit? Lekísérem a kantinhoz, ha nincs ellene kifogása. Aztán iszogatunk egy kicsit, az éjszakát a barakkban töltöm, és csak hajnalban ballagok haza.

Rudolf Salten rápillantott az órájára.

- Nem bánom. Ma már én sem tudok mit csinálni, s úgyis hazaindultam volna. Jöjjön hát!

A Bridge házaspár barátságosan üdvözölte őket, ahogy a házba léptek. Hans Hölderlin korábbi elhatározásához híven alaposan berúgott, a kantinos alig győzte töltögetni a poharát. Végül mámorosan odatántorgott a széna halomhoz, amit Mr. Bridge előkészített a számára, és elnyúlt rajta.

Salten már korábban visszavonult a szobácskájába, amelyben egy kis vaskályha kellemes meleget árasztott. Minden este itt üldögélt, s magányosabbnak érezte magát, mint valaha.

Két dolog tartotta csak benne a lelket: az. anyja és Winnifred emléke. Vajon ő is eszébe jut-e olykor a lánynak, vagy már rég elfelejtkezett róla?

Nagyokat sóhajtván ma este is éppen ezen tépelődött, mikor kopogtak az ajtaján, és Nelli Bridge behozott egy csésze teát.

- Ez majd átmelegíti kicsit, Mr. Salten.

- Ön mindig gondol rám. Mrs. Bridge.

Hálás tekintete láttán az asszony jóságos szeme csak úgy ragyogott, megszépítve csúf ábrázatát.

- Miért ne gondolnék⁹ megszerettük, magát. Es remélem, ha egyszer távozik, tőlünk megőriz jó emlékezetében. Hiszen úgysem marad itt sokáig.

- Olyan biztos benne, Mrs. Bridge?

- Úgy ám. A kártyák nem hazudnak.

Rudolf halványan mosolygott. Az asszony sziklaszilárdan hitte, hogy a kártyákból kiolvashatja a jövőt.

- mindenestre nagyon hálás vagyok, amiért ilyen jóságos hozzám.

Mrs. Bridge tiltakozva legyintett.

- jó éjszakát Mr. Salten. A férjemmel mi most nyugovóra térünk, a fiatal német pedig, akit magával hozott, már odaát a pajtában húzza a lóbórt. Szépen becsípett.

- igen, megviselte a remeteélet.

Salten újra egyedül maradt. Addig bámult a fénybe, amíg a szeme meg nem fájdult. Akkor felpattant és sokáig járkált nyugtalanul fel-alá. Eddig még sosem érezte ennyire elhagyatottnak magát.

Hogy kissé elfeledkezzen gyötrő magányára, elővette a tárcáját, és ismét leült. Előszedte anyja utolsó levelét, mely néhány nappal korábban érkezett. Hányszor elolvasta már! Most megint átfutotta a sorokat.

„Édes, drága Fiam!

Remélem, megkaptad előző levelem, melyet szeptember harmincadikán adtam postára, épp azon a napon, amelyen Kanadából megjött a Tied. Köszönöm, hogy olyan sűrűn írsz. Eleinte nagyon megrázott a hír, hogy egy ilyen elhagyatott helyre költöztél, távol az élet löktetésétől és a civilizációtól. De most már visszatért a bátorságom, és azzal biztatom magam, hogy a jó Isten akarata nélkül semmi sem történik ezen a földön.

Azt, hogy naponta gondolok Rád, és hogy mennyire hiányzol, bizonyára nem kell mondanom, drága Rudolfom, érzed Te azt úgyis. És ha az anyai szeretetnek csakugyan van hatalma, a sorsod jó ráfordul majd.

Ne csüggedj, Fiam, járj emelt fővel! Bármennyit is tépelődöm a történeteken, mindig arra a következtetésre jutok, hogy nem járhattál el másként, mint ahogy tetted. Köszönöm, hogy nem tetézted, a fájdalmamat, s nem dobtad el magadtól ifjú életed. Az igazi vezeklés nem az, amikor valaki a vétkéért egy még nagyobb, az Öngyilkossággal fizet.

Miattam ne aggódj! Jól vagytok, már amennyire az én koromban jól lehet az ember. Ludwig bátyád még mindig neheztel, meg sem látogatott, s még csak üzenetet sem küldött. Azt mesélik, hogy a háztartását vezető fiatal nőszemély nagy befolyással van rá. A múltkor hivatalosan is a menyasszonyának adta ki magát. Talán csakugyan elveszi ezt a műveletlen teremtetést. Nos, tegyen, amit akar. Sosem számítottam, arra komolyan, hogy rád hagyja a vagyonát, és tudom, hogy Te sem tápláltál hasonló reményeket. Édesapádnak pedig nem fájhat többé, hogy elúszott ez az örökség.

Mára zárom soraimat, Fiam. Hamarosan ismét írok, hogy karácsonyra megkapd a levelem. Addig is Isten áldjon. Rudolf és Ő vezesse minden lépésedet! Kérlek, add át köszönetemet a jó Mrs. Bridge-nek, aki olyan hűségesen gondoskodik rólad.

Forró szeretettel csókol

Édesanyád"

Salten lassan összehajtogatta a levelet. Szeme elhomályosodott a könnyektől.

Természetesen, amennyire lehetett, igyekezett rózsásra festeni a helyzetét az anyjának írt híradásban. Ha gyanítaná, milyen gyakran forgolódik éjjelente az ágyában álmatlanul, a kétségbeeséssel viaskodva, hányszor átkozza a sorsot, amely oly kegyetlenül elbánt vele... nem, jobb, ha mindebből semmit sem sejt

Persze, Winnifred Hartaut sem említette. Mit is mondhatott volna erről az elbűvölő tündérről, aki mint egy gyorsan elillanó álomkép jelent meg az életében, s távozásával csillapíthatatlan és kielégíthetetlen sóvárgást hagyott hátra a lelkében? Édesanyja csak ismét aggódna miatta, vagy esetleg hiú remények ébrednének a szívében.

Márpedig ő tudta, milyen kilátástalan a helyzete. Még ha sikerülne is Winnifred Hartau szerelmét elnyernie, ugyan mire menne vele? A lány továbbra is elérhetetlen maradna a számára! Áthidalhatatlan, szédítően mély szakadék választja el őket egymástól.

Nem is az a baj, hogy ő csak egy szegény prémvadász, ezen talán még lehetne segíteni. De bemocskolt becsületével nem állhat egyetlen tiszta nő elé sem, vágyakozva nem nyújthatja ki érte a kezét. Nem, ezt sosem teheti többé!

December huszonharmadikán Rudolf ismét kapott egy levelet az édesanyjától, melyben megírta, hogy egészséges, és gondolatban örökké vele van. Feltételezte, hogy anyjához is megérkezett már az Ő karácsonyi üdvözlője. Levelében gondtalan vidámságot tettetve beszámolt a téli őserdő fenséges szépségéről, és részletesen ecsetelte, milyen gazdag vadászszákmányra tett szert, ami azt jelenti, hogy sokat fog keresni.

Másnap reggel, szokásához híven, vadászni ment. Igaz, futólag eszébe jutott, hogy aznap van a szenteste, és hogy odahaza ilyenkor már javában ünnepelnek az emberek. Minden házban feldíszített fenyőfa áll, és a szíveket eltölti a vágy, hogy szeretetet adjanak, hogy jót tegyenek. De aztán gyorsan elhessegette ezeket a gondolatokat, mert félt, hogy elgyöngül. Számára ez ugyanolyan nap volt, mint a többi. El akarta felejteni, hogy ma van karácsony.

Csakhogya hiába erőlködött, egy gondolat örökösen visszatért és kísértette. Vajon a szörmekirály házában is német módra ünneplik a karácsonyt? A zöld fenyőágakra ott is gyertyákat erősítenek, melyek lobogó lángja talán épp most egy bájos leányarcra világít?

Winnifred Hartauéra?

A név visszhangzott a szívében, fájó sóvárgást hagyva maga után. Képzeletében a hóborította, sudár fenyőkön színes díszek csillogtak, ahogy otthon annyszor látta.

Sötét melankólia uralkodott el rajta. A vadászatban sem volt sok szerencséje, mert nem tudott figyelni. Céltalanul bolyongott az erdőben, míg csak el nem érkezett az ideje, hogy hazainduljon. Mire a gerendaházat elérte, már besötétedett.

Mr. Bridge nevető arccal fogadta.

- Ma korábban abba kellett volna hagynia a munkát, Mr. Salten - mondta jókedvűen hiszen karácsony van. Mrs. Bridge finom pecsenyét sütött, és már a sütemény is elkészült. Meg kell hagyni, remek szakácsnő! Most majd puncsot főzünk, és jós-játékkal szórakozunk. Ma minden keresztény embernek jogában áll kérdést intézni a sorshoz.

Salten bánatosan elmosolyodott.

- Nem is tudtam, hogy ilyesmit tervez, Mr. Bridge.

- De hiszen ma van szenteste!

Salten meghatottan bólintott.

- Akkor gyorsan átöltözöm, hogy én is kissé ünnepélyesebben fessek, ennyit igazán megérdemel Mrs. Bridge, ha már olyan sokat fáradozott.

Rudolf el akart sietni, de Mr. Bridge megfogta a karját, és visszatartotta. Össze-vissza fecsegett, s minthogy máskor igen szófukar volt, és a locsogást a feleségére hagyta, Salten somolyogva hallgatta. Biztos már belekóstolt a puncsba, attól lett ilyen közlékeny, gondolta magában. Ám alighogy Nelli megjelent, a férje elégedeti sóhajjal nyomban elnémult, mintha most már nem érezné szükségét a beszédnek.

Nelli Bridge ünnepi öltözetben volt, azt a ruhát viselte, amit legutóbb Winnifred ajándékozott neki.

-Nahát, Mrs. Bridge, milyen elegáns! És milyen szép a ruhája! - kiáltott fel Salten mosolyogva.

- Miss Winnifred tőli kaptam - közölte az asszony ragyogó arccal a legújabb divat szerint készűk, Mr. Salten. Ma az ön tiszteletére vettem fej. A férjem és én teljesen elfelejtettük volna, hogy ma van szenteste, ha... ha tegnap, amikor megérkezett a posta, valaki azt eszünkbe nem idézi.. És most szeretnénk az ön társaságában ünnepelni. Menjen hát és öltözzön át! Aztán jöjjön vissza, s ha maga is úgy akarja, együtt költjük el a vacsorát.

Salten szíve táján melegség támadt. Milyen jók ezek az emberek, hogy nem hagyják magára ma este!

Besietett kis kuckójába, ám a küszöbön megtorpant, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Tágra nyílt, álmélkodó szemmel meredt az elébe táruló képre. A szoba közepén gyönyörű kis fenyő trónolt, melyet aranyozott tobozokkal és gyertyákkal díszítettek fel. A gyertyák égtek, és a helyiségben kellemes gyantaillat terjengett.

Salten úgy állt ott, mint akit elvarázsoltak, és némán bámulta ezt a csodát.

Aztán mély lélegzetet véve megfordult, és ránézett Nelli Bridge-re, aki követte, és most nevető szemmel nézett rá.

- Mrs. Bridge, drága, jó Mrs. Bridge, hogyan köszönhetem meg magának ezt a nagyszerű meglepetést? - kiáltotta a férfi izgalomtól remegő hangon. - Egy karácsonyfa! Igazi karácsonyfa! Ki sem tudom mondani, mekkora örömet szerzett!

Nelli Bridge megrázta a lejét, és a férje, aki közben utánuk jött, szintén nemet intett.

- Ne nekünk köszönje. Mr. Salten, magunktól nem jutott volna az eszünkbe. Nézze csak meg közelebről a fát, fenn a csúcsán lóg egy levélke. Az majd mindent megmagyaráz.

A férfi izgatottan engedelmeskedett a felszólításnak. Valóban, ezüstszínű odaerősítve, ott függött a kis boríték... Rudolf remegő ujjakkal oldozta le.. Mögötte az ajtó halkán becsukódott. Bridge-ék visszavonultak. Salten magára maradt a karácsonyfával és a levéllel. Szíve a torkában dobogott, ahogy kinyitotta és kihúzott belőle egy kártyát.

„Kedves Mr. Salten!

A keresztényeknek ezen a szép ünnepén az Ön magányát is gyertyafénynek kell beragyognia, hogy emlékeztesse mindazokra, akik gondolnak Magára. A jó Isten tegye boldoggá az Ön számára ezt az ünnepet. Viszontlátásra, úgy négy hét múlva!

Winnifred Hartau

Kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket kívánva üdvözli

Peter Hartau”

Salten a kártyára meredt. Winnifred Hartau! Képzeletében felsejlett a bájos lányarca, szép, mélykék szempár. Különös izgalom fogta el arra a gondolatra, hogy Winifredtől származik ez a kedves karácsonyi meglepetés.

A lány apja csak azért írt egy sort, hogy jóváhagyását kimutassa. De még Hartau rövid üdvözlete is óriási jótétemény volt a számára. Hiszen ha a szörmekirály nem nézte volna jó szemmel, hogy a lánya örömet akar szerezni neki, aligha írja alá a kártyát.

- köszönöm. Köszönöm, te édes tündéri teremtet, te drága lélek! Bárcsak egyszer úgy hozná a sors, hogy viszonzhassam a jószágod! – a lelkes szavak úgy hangzottak mint egy imádság.

Sokáig bámulta önfeledten a fát, melyet Winnifred szerető gondoskodásának köszönhetett. Aztán átöltözött. Most egyszerre igencsak ünnepi kedve támadt. Nelli Bridge kopogott az ajtaján.

- Mr. Salten, tálalva van!

- Jövök már, Mrs. Bridge!

Ugyanakkor, amikor Rudolf Salten a gyertyafényes karácsonyfa előtt állt kicsiny szobájában, a szörmekirály márvány villájában pompás ünnepséget tartottak. Peter Hartau a hosszú évek alatt mindvégig hű maradt a hazai hagyományok hoz. Winnifred megszokta, hogy német módra ünneplik a karácsonyt. Ilyenkor sosem hívtak vendégeket, hanem meghitt családi körben töltötték az estét.

Winnifred alig győzte bontogatni a számtalan csomagot, melyet a gyöngéd apai szeretet a lánya alá halmozott. A sok szép holmin felül még egy csodálatos cobolybundát is kapott az édesapjától.

Kora néni sem panaszkodhatott, rá is sok meglepetés várt, s a fivére őt is megajándékozta egy bundával.

Winnifred csillogó szemmel mondott köszönetet az apjának. Nem kényeztették el, az apróságoknak is tudott örülni. Legjobban mégis annak örült, hogy apja engedélyével gondoskodhatott Rudolf Salten számára karácsonyijáról.

Talán akkor is így tett volna, ha nem ajándékozta a fiatalembernek a szívét, hiszen mindig örült, ha valakivel jól tehetett. Ezen az estén különösen sokat gondolt a magányosan élő férfitra, és boldogsággal töltötte el a tudat, hogy néhány hét múlva viszontláthatja.

Peter Hartau mostanában aggódó szemmel figyelte a lányát. Régen felismerte, hogy a szíve Rudolf Saltené, és hogy ezt a szerelmet már semmi nem törölheti ki onnan.

Egyébiránt kihasználta az időt, és Németországban érdeklődött a férfi után.

„Azt beszélik - írta az informátora - hogy a közkedvelt fiatal katonatisztet nehéz anyagi helyzete indította erre a lépésre. Igaz, arról senki sem tud, hogy adósságokat hagyott volna hátra, ám apjának bátyja, aki korábban járadékot fizetett neki és megígérte, hogy örökösevé teszi, feleségül vett egy fiatal nőt, és hónapok óta nyíltan hangoztatja, hogy az unokaöccsét kitagadja, és hogy többé a kisujját sem mozdítja az érdekében. Valószínűleg ez lehet az oka, hogy Rudolf Salten elhagyta a szolgálatot és kivándorolt.

Az ifjú nem állt szoknyavadász hírében, ellenkezőleg, mindig bizonyos tartózkodást tanúsított a hölgyekkel szemben. Ezért is keltett nagy feltűnést, hogy egy időben sokat látták egy fiatal hölgygel, aki a férjével együtt bejáratos volt a tiszti társaságba. Salten egyik bajtársa azt mesélte, hogy ez a Georg Fein nevű úr, nem sokkal Salten elutazása után bontópert indított a felesége ellen. De még mielőtt kimondhatták volna a válsukat, Charlotte Fein asszony egy sérülés következtében vérmérgezést kapott és elhalálozott. Hogy ez az ügy bármiféle összefüggésben áll-e Salten hadnagy távozásával arról már nem szól a járna. ”

Péter Hartau többet nem tudott meg Saltenről, de egyelőre ennyivel is beérte. Elvégre könnyen el lehetett képzelni, hogy Salten sorsának alakulásában egy nő játszotta a fő szerepet, de az még nem jelenti azt, hogy a férfi léha szoknyapecér. Bizonyára jó oka volt rá, hogy lemondjon tiszti rangjáról. Ha ennek a lépésnek bármi köze volt Feinnéhez, az asszony akkor sem jelenthet veszélyt többé az ő lányára nézve, minthogy meghalt.

Peter Hartau jobb emberismerő volt, és sokkal nagylelkűbb, megértőbb annál, semhogy az, amit megtudott, Salten ellen hangolhatta volna. Azt persze természetesnek tartotta, hogy Salten részletesen tájékoztassa őt a múltjáról, mielőtt szóba kerülne, hogy a lánya sorsát a fiatal németével összekössék. Egyébként teljesen megbízott az ösztönében, amely csak ritkán hagyta cserben, és úgy vélte, semmi sem indokolja, hogy Winnifredet elválassa Saltentől.

Mr. Bridge előhozta a pajtából a nagy szánt, Nelly pedig odaát sertepergelt a vadászlakban. Mindenütt befűtött, hogy jól átmelegedjen a ház. Másnapra várták a szörmekirályt és a lányát.

Mikor Rudolf Salten gazdag vadászszákmánnyal megrakodva hazatért, meglátta a készenlétbe helyezett szánt. Mélyet lélegzett, és keskeny, férfias metszésű arcát pír futotta el. Tudta jól, ki ül majd holnap ebben a szánban. A legszívesebben ő maga ment volna ki Peter Hartau és Winnifred elé az állomásra, csak hogy nem mert.

Ahogy belépett a kantinba, előjöttek Bride-ék, és megcsodálták a gazdag vadászszákmányt.

- Csakugyan szerencsés keze van, és a legjobb lövő, akit valaha is láttam, pedig sok vadászt ismerek. Azt hiszem, rekordot fog javítani, Mr. Hartau elégedett lesz, meglátja - vélekedett Mr. Bridge.

Nelli végigsimított a szép prémeken.

- Ezeket kikészítés után előkelő hölgyek hordják, és sok pénzt hoznak a konyhára.

Salten csak némán bólintott, és elraktározta a gereznákat a levegős pajtában, amely kimondottan erre a célra szolgált. Most egyáltalán nem érdekelte a vadászat, gondolatai

egészen máson jártak: Winnifred Hartau érkezésén. Ma még az sem foglalkoztatta különösebben, hogy Hans Hölderlin, mikor Összefutottak a vadászkerületük határán, közölte, hogy a nyomára bukkant egy medvecsaládnak, amely valahol Salten területén, egy barlangban rejtőzik.

Máskor sokkal nagyobb fontosságot tulajdonított volna ennek az újságnak, hiszen mindeddig még nem tudta a gyűjteményét medveirhával gazdagítani. Ezúttal azonban csak néhány vigasztaló szava volt Hölderlinhez.

- Majd ha a szörmekirály elutazott, felkutatjuk a medvéket - biztatta. - Hartau úr holnap érkezik. A dolog várható.

Hans Hölderlin a legszívesebben nyomban a medvék után vetette volna magát, de Salten nélkül nem mert belevágni a veszélyes vállalkozásba. Így aztán megállapodtak, hogy Hartau távozása után ez lesz az első dolguk, és elváltak.

Most pedig Salten ott állt a szobájában, amelyben még mindig díszhelyet foglalt el a karácsonyfa, és a semmibe bámult. „Holnap viszontlátom Winnifred Hartaut”-ez a gondolat kimondhatatlan izgalommal töltötte el.

Aznap éjjel rosszul aludt. Másnap reggel, szokásához híven vadászni ment. Tudta, hogy Hartauék legkorábban délutánra várhatók. Mr. Bridge nyolc órakor indult az állomásra, ahova dél körül érkezik meg. Akkor a lovak egy kicsit pihennek, és megabrakoltatják őket. Fél órával később befut a vonat, ami azt jelenti, hogy Hartauék négy előtt semmiképp sem lehetnek itt,

Saltent reggel a lába a vadászlak felé vitte. Mrs. Bridge már megint ott szorgoskodott. A kémény füstölt, a spalettákat kitérték, az ablaküvegek csillogtak a napfényben.

Salten megállt az épület előtt. A bejárati ajtó fölött fenyőgallyakból és vörös berkenyéből font girland díszelgett, ezt előző nap együtt tették fel Nellivel. Ahogy ott bámészkodott, az egyik ablakban megjelent az asszony. Kinyitotta, és nevetve mutatott a ragyogó égboltra.

- Szép időnk van, Mr. Salten! Miss Winnifrednek kellemes szánkózásban lesz része.

A férfi bólintott.

- lói fűtsön be, Mrs. Bridge! Hozzak még fát?

- Nem szükséges, van itt egy hatalmas farakás. És ez különben sem a maga feladata.

Salten mosolygott. Bármit megtett volna Hartau kisasszonyért, semmi nem esett a nehezére, ha őt szolgálhatta.

Odabólintott az asszonynak, és továbbment. Egész lényét betöltötte az örömteli várakozás. Hartauék érkezésének napja piros betűs ünnep volt a számára. Ma a vadállatoknak nem kellett tartaniuk tőle. Álmódzva lépegetett. Lassan ballagott fel a hegytetőre, ahol letelepedett egy padra. Elég sokáig üldögélt odafenn. A havas erdő fölött egészen az öbölhöz ellátott. Jó nagyokat lélegzett, mellkasa ütemesen emelkedett és süllyedt.

Ahogy a tekintete végigvándorolt az érintetlen fehér hótakaróval borított tájon, mintha minden teher lehullott volna a szívről, ami eddig ránehezedett, A természet fenséges pompája mellett hogy eltölpül az emberi bánat és szenvedés! A múlt egyszerre jelentéktelenné zsugorodott. Valóban elkövetett annak idején valamit, amit megbocsáthatatlan bűnnek tartott, amiért a vérevel akart fizetni? Egy kacér szépasszony iránt csakugyan olyan esztelen szenvedélyre gyúlt, hogy megfélemedezett magáról? Igen, Lotte Fein férje ellen nagyot vétett, s ráadásul tudatosan hazudott neki.

És most ez a férfi tartotta a kezében az ő becsületét. De vajon tényleg elvesztette -e azt, csak mert védelmezőleg lépett fel az asszony mellett? Sosem vágyott még rá annyira, hogy valakinek kiönthesse a szívét, mint most, hogy elmondhassa mindazt, ami a lelkét nyomja. Igen, egy olyan embernek, aki tisztán lát, aki jó és igazságos, és minden elfogultság nélkül ítélkezik majd fölötte.

Kiegyenesedett, és a szeme határozottan megvillant. Igen, ismert egy ilyen embert, akiben megbízhatott - Peter Hartaut. Neki bevallhatja, hogy mi űzte el a hazájából. Az ő ítélete előtt meg fog hajolni.

És ha az megsemmisítő lesz? - gondolta Salten és megborzongott. És ha Hartau fel is oldozza, mit ér vele?

Felpattant és komoran megrázta a fejét. Nem, nem szabad erre gondolnia! Félre a titkos reményekkel és vágyakkal! Nem felejtheti el. kicsoda ő, és kicsoda Winnifred! A szörmekirály lánya és a szegény, becsületét veszített prémvadász közt túl mély a szakadék.

Felállt, tekintete még egyszer körbejárt az erdőn, s elkalandozott a távoli öböl felé. Nagyot sóhajtott, fegyverét ismét a vállára vetette, és sílécein lesiklott a lejtőn. Mikor a hegy lábához ért, nem messze gyönyörű rókát pillantott meg, amely lassan bukácsolt előre a hóban.

Salten futni hagyta, ma képtelen lett volna ölni. Megkegyelmezett az állatnak, ahogy magának is kegyelmet remélt.

Hamarosan ott rejtőzött a bozótban az állomástól a vadászatiakhoz vezető út egyik kanyarulatában, a gerendaház közelében. Onnan leste a szán érkezését. Feltétlenül látni akarta a lányt, ínéig mielőtt mások előtt üdvözli, attól tartott ugyanis, hogy különben nem tudna eléggé uralkodni az érzésein.

Úgy bújta meg ott, mint egy útonálló, és kitartóan várakozott. Végre észrevette a közeledő szánt. Winnifred elöl ült, az apja mellett.

Salten úgy érezte, a szíve megáll egy pillanatra. Szomszajosan itta be a lány édes, üde arainak látványát.

Winnifred szörmesapkája alól nyugtalanul kémlelte az utat. Vajon kinek szólt várakozásteljes tekintete'.

A szán gyorsan elsuhant Salten rejtekhelye előtt. A férfi hótalpain hatalmas léptekkel átvágott az erdőn, lerövidítve az utat. Sikerült hát Winnifredre-t megpillantania, s most már bizton remélhette, hogy meg tudja Őrizni a nyugalmát, amikor ismét találkoznak.

Lélekszakadva rohant tovább, s néhány perccel előbb ért oda a vadászatiakhoz, mint a szán.

Salten tiszteletteljes testtartással lépett az érkezők elé. Winnifred, amikor a gerendaház mellett elhajtottak, hiába kereste a tekintetével a férfit, és ahogy most meglátta, önkéntelenül elsápadt, és az apja karja után kapott.

- apa ott van Mr. Salten! – kiáltotta elhaló hangon.

Peter Hartau komoly, fürkésző szemmel tekintett lánya fehér arcába. Hát ilyen mélyek a érzése? – tűnődött. Nem mutatta azonban, hogy aggódik, hanem ruganyosan kiugrott a szánból, és kiemelte Winnifredet is.

- jó napot, Mr. Salten!

A fiatalember meghajolt, és kezét fogott Hartauval.

- örülök hogy újra itt üdvözölhetem önöket – mondta, nyugalmat erőltetve magára.

Peter Hartau úgy állt, hogy eltakarta a lányát. Időt akart hagyni neki, hogy összeszedje magát. De Salten már észrevette Winni sápadtságát, és ő is elfehéredett. Szíve lázasán dobogott.

A szörmekirály látta rajta, hogy igyekszik úrrá lenni az izgatottságán, és halotta milyen bizonytalanul cseng a hangja.

- hogy van Mr. Salten? Hogy viselte a magányt? – kérdezte tőle.

- olyan volt számomra mint az orvosság Mr. Hartau.

- de a keserű fajtából, nem igaz?

Salten ajkán halvány mosoly játszott.

- Valóban, időnként elég rossz ízű volt, de kétségkívül gyógyító hatású.

Hartau ekkor maga elé tolt a lányát.

- Gyere, Winni, üdvözöld Mr. Saltent!

A lány időközben visszanyerte a nyugalma, és kezei nyújtott a férfinak. Ahogy az ujjai összeértek, mindkettőjük forró boldogság járta át.

- Örülök, hogy viszontláthatom, Mr. Salten. De úgy veszem észre, kicsit lefogyott - jegyezte meg Winni remegő hangon. - Csak nincs valami baja?

Rudolf mély lélegzetet vett.

- Nem, dehogy - nyugtatta meg a lányt gyorsan. - Remélem, ön is egészséges, Miss Hartau?

Winnifred arca ismét felderült.

- Hát persze, én mindig makkegészséges vagyok, csak most a tagjaim kissé elgémberedtek a hosszú üléstől.

Salten meghajolt.

- Akkor nem is tartom fel tovább. Gondolom, alig várja, hogy kényelembe helyezhesse magát odabenn, a kellemes melegben.

- Ebben igaza van - szólt közbe Hartau is mosolyogva. - Mindketten alaposan átfáztunk, és ránk fér a pihenés. Este azonban, ha kedve tartja, átjöhetne hozzánk egy kis csevegésre.

A fiatalember örömeiben elpirult.

- Köszönöm a meghívást, Mr. Hartau, és boldogan elfogadom - felelte.

- Akkor a viszontlátásra!

A szörmekirály elfordult, Winni pedig, miután még barátságosan odabólintott Rudolfnak, követte az apját.

Salten pontban nyolc órakor állított be a vadászházba. Igen nagy gonddal öltözött fel erre az alkalomra. A komorna engedte be, s ugyanúgy, mint amikor először járt itt, most is egyedül találta Winnifredet.

Egyikük sem gyanította, hogy Peter Hartau halkán belopakodott a szomszédos szobába, mihelyt értesült róla, hogy Salten megérkezett. Egyáltalán nem furdalta a lelkiismeret, amiért fültanúja akart lenni Winnifred és Salten első találkozásának a több hónapos távollét után. Hiszen csak azért kémkedett, mert aggódott a lánya boldogságáért. A viselkedésükből akart következtetni a fiatalok érzéseire. Így hát titkon kihallgatta a következő beszélgetést.

Salten meghajolt Winnifred előtt.

- Jó estét, Miss Hartau! Igazán boldog vagyok, hogy már ma felkereshettem önt és nagyra becsült édesapját.

A lány kezét nyújtott a férfinak, s az érintéstől mindkettőjük karján remegés futott végig.

- Remélem, az egész napi munka után nem találja majd túl fárasztónak, hogy még társalognia is kell velünk?

- Akár az éjszaka kellős közepén is szívesen felkelnék, ha tudnám, hogy néhány szót válthatok önökkel.

Égő tekintete Winnifred arcába kergette a vért.

- Sokat szenvedett a magánytól, igaz? - kérdezte, miközben helyet kínált a férfit.

- Olykor csakugyan nehezen viseltem el, de többnyire mégis jótéteménynek éreztem. A téli erdő fenséges nyugalma gyógyír volt a lelkemre. Elfelejtette gyötrő gondjaimat, de... nem akarom untatni...

- Attól ne féljen!

- Inkább valami másról szeretnék most beszélni kegyeddal. Hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy tiszta szívemből köszönetet mondjak a jóságáért. Ha sejtené, mit érzem, mikor szenteste beléptem a szobámba, és megláttam a gyertyafényes karácsonyfát! Majdnem elbögtem magam, mint egy kisgyerek!

Salten elhallgatott, mert az izgalomtól elcsuklott a hangja. Winnifred könnytől csillogó szemmel nézett rá. Nem tudott megszólalni, így aztán egy darabig mindketten némán ültek, miközben tekintetük önfeledten összekapcsolódott.

- Bocsásson meg! - szólalt meg végül a férfi, összeszedve magát. - Látja, még mindig elfog a meghatottság, ha erről beszélek. Levélben már meg akartam köszönni a kedvességét, de a papírra rótt szavak túl szegényesnek és ridegnek tűntek. Nem tükrözték híven az érzéseimet.

A lány ajka megremegett. Gyámoltalanul intett.

- Megszégyenít. Hiszen csak egy apró figyelmesség volt a részemről. Nem érdelek érte köszönetet.

- De igen. Azzal, hogy gondolt rám, örökre az adósává tett.

Peter Hartau úgy vélte, ideje beavatkozni. A fiatalok hanghordozásából megállapította, hogy mindketten nagyon izgatottak, de ezt hősiesen próbálják leplezni a másik előtt.

Kinyitotta, majd hangosan becsapta az ajtót, mintha csak akkor lépett volna be a szomszédos helyiségbe, aztán átment a nappaliba, és mosolyogva üdvözölte Saltent.

- Kérem, maradjon csak ülve! Hogy ment a vadászat? Sok vadat lőtt?

- Azt hiszem, elégedett lesz velem, Mr. Hartau. Mr. Bridge szerint megdöntöttem a rekordot. Talán parancsol egy rövid áttekintést?

- Igen, köszönöm.

A szörmekirály figyelmesen hallgatta, egyszeriben átvedlett üzletemberré. Ahogy Salten felolvasta az utolsó tételt - „huszonhét farkas” meglepetten nézett rá.

- Gratulálok, ez aztán a tekintélyes zsákmány! Csakugyan új rekordot ért el. De a huszonhét farkast bizonyára nem egyedül ejtette el.

- De igen, Mr. Hartau. Mindig egyedül vadászom.

- Hogyan? Még farkasra is?

- Igen.

- Micsoda könnyelműség! Ismerem azokat a fenevadakat! Ezért az életével fizethetett volna!

Winnifred elsápadt, és a kezét tördelte. Salten viszont magabiztosan megrázta a fejét.

- Nem, Mr. Hartau, higgye el, semmit sem kockáztattam. Ezek a farkas vadászatok inkább türelemjátékokra hasonlítotnak. Csak megfelelő távolságban kellett maradnom a bestiákról. - Azzal elmesélte, hogyan szokott farkasra vadászni. - Egyébként Hölderlinnek is elmagyaráztam a módszerem, és amikor követte a példámat, hasonló szép eredményt ért el. Amennyire tudom, tizenöt farkasbőrt szerzett.

- Akkor hát még egyszer gratulálok önnek, és persze magamnak is.

- De ha bajba jutott volna, Mr. Salten, és senki sincs a közelben, hogy a segítségére siessen, akkor mit csinált volna? - kérdezte Winnifred félénken.

Salten komoly szemmel nézett rá.

- Akkor így lett volna megírva a sors könyvében, Hartau kisasszony.

- Valóban. Hiszen semmi sem történik a gondviselés akarata nélkül - erősítette meg Hartau.

- De megnyugtatom, kisasszony, nagyon óvatos voltam. Egyébként remélem, hogy még sikerül medvét is lőnöm.

- Van erre valami kilátás? - kapott a szón rögtön Hartau.

- Hölderlin azt állítja, hogy egy medvecsalád nyomára bukkant, és úgy döntöttünk, hogy együtt cserkesszük be és próbáljuk meg elejteni a talpasokat.

- Újabb veszélynek teszi ki magát, Mr. Salten!

- Nyugodj meg, kislányom, Mr. Salten nem egyedül indul medvevadászatra. De nem szabad csak Hölderlinre hagyatkoznia, ő még túl fiatal és tapasztalatlan. Legalább vigye magával Ernst Richtert is! Talán még én is elkísérem önöket, úgyis rég vadásztam medvére, és őszintén bevallom, hogy csábít a lehetőség. De akkor enyém a medve sonkája.

Winni idegesen pillantott az apjára.

- Csak nehogy baja essék valakinek! - suttozta.

- De Winni, ha hárman vagy négyen vagyunk, nincs semmi veszély. Ha az egyik vadász nem talál, a másik biztos pontosabban céloz - igyekezett eloszlatni lánya aggályait a szörmekirály.

Aztán megtudakolta, hogy Salten kapott-e otthonról hírt.

- Hadd köszönjem meg utólag is, hogy olyan gyorsan továbbította anyámnak a leveletem. Azóta már ő is írt nekem, és megnyugtató, hogy egészséges, és szeretettel gondol rám - mesélte az ifjú.

- Az sokat számít. Az anyai szeretet erős páncél, mely végigkíséri az embert az életen - jegyezte meg Hartau.

Utána a legkülönbözőbb témákról beszélgettek, majd tíz órakor Salten elköszönt. Mikor Hartauval kezét fogtak, a szörmekirály kijelentette:

- Számítunk rá, hogy itt-tartózkodásunk ideje alatt nekünk ajándékozza az estéit, Mr. Salten. Mi kevésbé áhítozunk magányra, mint ön. És a lányom igazán nagy áldozatot hozott, mikor elkísért, hiszen Montrealban számos mulatság várt volna rá most, az ünnepek alatt. Így hát az a legkevesebb, hogy társaságról gondoskodjak a számára, s e téren megteszek minden tőlem telhetőt.

Salten gyorsan Winnifredre pillantott.

- Ennél nagyobb örömet el sem tudnék képzelni, mint azt, hogy kegyeddel lehetek.

- Akkor hát a viszontlátásra!

- Jó éjszakát, Mr. Hartau!

Salten elsietett. Egész testét átjárta az izgalom. Winnifreddei való találkozása a lelke mélyéig megrázta és felkavarta, főleg mivel megérezte, hogy ő sem közömbös a lánynak.

A következő napok sok örömet és sok fájdalmat tartogattak Salten számára.

Winnivel több ízben találkozott, s egyre erősebbé vált a meggyőződése, hogy a lány hasonlóképpen érez, mint ő. Bármennyire igyekezett is türtőztetni magát, a szemének nem mindig tudott parancsolni. És Winnifred boldogságtól sugárzó arca, mikor egyszer hosszan és önfeledten összenéztek, elárulta a férfinak, mennyire vonzódik hozzá.

Hartauék érkezése óta már egy teljes hét telt el. Egy este Winnifred szokott türelmetlenségével várta Salten jövetelét. De már nyolc óra is elmúlt, és a férfinak híre hamva sem volt. Aztán fél kilenc lett, és Salten még mindig nem mutatkozott.

Winnifred rémülten nézett az apjára.

- Apa, ugye nem esett baja? Mr. Salten máskor mindig olyan pontos.

Peter Hartau egy kicsit már maga is nyugtalankodott, ám lánya ijedt tekintetét látva, mosolyogva megrázta a fejét.

- Bizonyára kinn van még az erdőben. Lehet, hogy űzőbe vett egy vadat, és nem sikerült rögtön leterítenie. Hamarosan itt lesz.

- Ugye, nem támadhatták meg a farkasok? Úgy félek!

Hartau magához húzta a lányát.

- Ne aggódj, Winni! Salten higgadt, óvatos ember, és biztos kezű vadász. Talán elfeledkezett az időről, de most már bármikor betoppanhat.

Tovább vártak. Az óra elütötte a kilencet. Ekkor Winnifred felpattant, és az apja karjába vetette magát.

- Apám, édesapám, nem bírom elviselni ezt a tétlenséget! Menjünk át Bridge-ékhez, és nézzük meg, hogy Salten úr megérkezett-e már!

Hartaut megijesztette a lánya hangjából kicsendülő heves szenvedély.

- Átküldöm az inast, hogy kérdezze meg, mi van Mr. Saltennel. Talán megbetegedett, vagy valami más ok miatt késlekedik.

- igen, kérlek, az jó lesz. Nagyon féltem őt. - Winnifrednek fogalma sem volt róla, hogy a szavaival mennyire elárulta magát.

Hartau épp hívni akarta az inast, mikor az belépett, és bejelentette Mr. Saltent. A szörmekirály fellelegzett, Winnifred pedig erőltlenül visszaruskadt a helyére.

A következő pillanatban a fiatalember a szobában állt. Furcsa fényben égő, izgatottan csillogó szeme a lányt kereste. Azonnal észrevette, milyen sápadt, és hogy az izgalomtól remeg az ajka.

- Bocsánatukért esedezem, amiért így megvárakoztattam önöket, de előbb nem jöhettek. Kellemetlen élményben volt részem.

- Mi történt? - kérdezte Winnifred hevesen.

Az apja csillapítóan a vállára tette a kezét.

- Látod, hogy Mr. Salten ép és egészséges, Winni -- mondta, aztán a férfihoz fordult, - Aggódtunk önért, mert megszoktuk, hogy pontos,

- Ezúttal sajnos nem lehettem az. Elég mélyen bementem az erdőbe egy olyan részen, ahol meg sosem jártam. Ám ahogy szét akartam nézni, hirtelen egy óriási medvével találtam szembe magam. Valami felébreszthette az álmából. Egyszóval ott állt, alig néhány lépésnyire tőlem...

Winni felsikoltott.

- Jóságos ég! És megint egyedül volt?

Salten biccentett.

- Mint mindig, Miss Hartau. Persze ne higgye, hogy elfeledkeztem édesapja tanácsáról. Nem szándékoztam én medvére vadászni. Csakhogy ez a gyönyörű állat valami oknál fogva igen ingerült volt, és megtámadott. Es őszintén szólva, nehezen is bírtam volna ellenállni a kísértésnek, hogy ilyen nagyszerű zsákmányt ejthetek. Azonkívül a medve nem is adott rá időt, hogy hosszasan fontolgassam a lehetőségeket. Fogtam a fegyverem, és ahogy az állat közeledett hozzám, a szeme közé céloztam. Ám döbbenetesen vettem észre, hogy az ujjaim a fagytól megmerevedtek. Arra már nem értem rá, hogy tornáztassam őket, s megvárjam, míg visszanyerik hajlékonyságukat, meg kellett húznom a ravaszt. S vadászéletem megkezdése óta első ízben, és épp ebben a kritikus helyzetben, célt tévesztettem. A golyó csak súrolta a medve koponyáját, de nem ejtett rajta halálos sebet. A fenevad még jobban felbőszült, és egyenesen felém rontott. Megint előttem, de megint rosszul céloztam, mert a kezem egyszerűen nem engedelmeskedett. A medve előltem termett, hátsó lábára emelkedett, és tudtam, hogy elkerülhetetlen a közelharc. Szerencsére a vérvesztés már kicsit elgyengítette, különben nem úsztam volna meg ép bőrrel. A közdelemben kisség felengedtek az ujjaim, és végül a késemmel megadhattam neki a kegyelemdöfést. Teteme innen három óra járásnyira fekszik az erdőben. Betakartam ágakkal, nehogy az éjszaka során a farkasok széttépjék. Emiatt késtem tehát ilyen sokat. Óvatosnak kellett lennem, elvégre könnyen előfordulhatott volna, hogy a nősténymedve is megjelenik.

- de ez nem történt meg? - kérdezte izgatottan Hartau.

- nem zavartalanul elrejtetem a zsákmányom. Aztán amilyen gyorsan csak lehetett, hazasiettem. Sejthetik, milyen siralmasan festettem, a medve teljesen szétszaggatta a kabátom, még szerencse, hogy csak azt, Mrs. Bridge most odahaza épp azon fáradozik, hogy összefoltozza. Még egyszer elnézést kérek, amiért megvárakoztattam önöket.

Winnifred dobogó szívvel hallgatta a beszámolót, s közben a kezét önkéntelenül a keblére szorította.

- hála Istennek, sértetlen maradt. - nyögte elfúló hangon.

Salten csillogó szemmel nézett rá.

- valószínűleg egy igen jóságos őrangyal vigyáz rám Miss Hartau mert ez alkalommal egy lyukas garast sem adtam volna az életemért. De azért mégis nagyon boldog vagyok, hogy egy szép medvebundát bocsáthatok kegyed rendelkezésére.

A lány megborzongott, mire az apja gyengéden átölelte.

- örülünk, hogy Mr. Salten jó egészségben köztünk lehet! Most pedig kislányom, intézkedj, hogy tálaljanak! Biztos vagyok benne, hogy a vendégünk erről a kalandról farkaséhesen tért vissza, és én is szívesen ennék már. Megvártuk a vacsorával, Mr. Salten.

Hartau közvetlen szavaival megpróbálta feloldani a feszültséget. Winnifred ezek után csakugyan összeszedte magát, és háziasszonyi teendői után nézett. De a keze még mindig remegett.

Ezen az éjszakán a lány nagyon rosszul aludt. Rémálmok gyötörték, melyekben Rudolf Saltentre mindenféle veszélyek leselkedtek.

Másnap reggel, mikor felébredt, már világos volt. Gyorsan téltelt, és lement reggelizni. Az apja megelőzte, már az asztalnál ült.

- Jól kialudtad magad, drágám? - érdeklődött mosolyogva.

Winnifred megcsókolta az arcát.

- Borzalmat álmodtam, apa.

- Gyere, igyál egy csésze teát! A tegnap történtek túlságosan felkavartak. Jót fog tenni egy kis pihenés.

- Egyáltalán nem vagyok fáradt, apa. Azt terveztem, hogy szánkózom egyet a hegyoldalon.

- Hát jó, ha ehhez van kedved. De ne menj messze, tudod, miben állapotunk meg.

Winnifred kicsit szórakozottan bólintott.

Egy darabig hallgattak, aztán Hartau megjegyezte:

- Ma egyébként sokáig nélkülözned kell a társaságomat. Mr. Bridge-dzsel ellátogatunk a nyugati prémvadász-állomáshelyre, mivel ott is körül kell néznem, hogy minden rendben van-e.

- Mikor indulsz, apa?

- Közvetlenül a reggeli után.

- És mit gondolsz, mikorra érsz vissza?

- Legkorábban délután négy körül.

- Nem akarsz magaddal vinni?

-- Nem, Winni, nem neked való hely az. Műveletlen, durva emberek élnek ott, akik azt sem tudják, hogyan kell hölgy társaságban viselkedni. Egyébként pedig minden talpalatnyi helyre szükségünk van a szánban, mert kihasználjuk az alkalmat, és rögtön elhozzuk a prémeket.

Winnifred apja távozása után nyugtalanul téblábolt a házban. Céltalanul tett-vett, olvasni próbált, s végül kiment a konyhába.

Mínt hogy aznap az apja nem evett otthon, nem sok kedve volt főzni, és egészen egyszerű menüt állított össze.

A lelkére nehezedő nyomástól azonban csak nem tudott megszabadulni. Minduntalan Saltenen járt az esze. Úgy döntött, szánkózni megy, mert remélte, hogy az eltereli majd a figyelmét a férfiről. Felcsatolta síléceit, hogy gyorsabban haladhasson, és maga után húzva a szánkót, útnak indult. Természetesen ezúttal sem hagyta otthon a revolverét.

Odakinn, a téli erdőben olykor meg-megállt és hallgatózott, de semmi nem mozdult. A nagy csönd nyomasztotta Winnifredet. A tegnap óta lelkét gyötrő titkolt félelem a szívébe markolt.

Mínt hogy haladását lassította a szán, otthagya az út szélén, és kilőtt nyílként suhant tova a friss havon. Száguldása azonban váratlan véget ért, amikor beleütközött valamilyen, a hó alá temetett akadályba, és elvágódott. Olyan szerencsétlenül esett, hogy megütötte a lábát. Nem tudta, milyen súlyos a sérülése, csak egy őrjítő fájdalmat érzett, amely, ha megmoccant, elviselhetetlenné vált. Arra gondolni sem mert, hogy felkeljen.

Ott feküdt hát a hóban, az erdő közepén, több mérföldnyire a vadászlaktól, mint egy tehetetlen gyerek. Nem tudott felülni, hiszen a legkisebb mozdulatra is ájulás környékezte, s még így is össze kellett szorítania a fogát, hogy fel ne nyögjön.

Mi lesz veled? A végén itt fagy meg. Nappal még hagyjád, de éjjel még jobban lehül a levegő!

Megremegett a félelemtől. Keze a revolver után tapogatózott, mely esés közben kicsúszott a zsebéből. Hál' istennek, elérte! De mit segít a tégy ver, ha nem mehet tovább! És ha éjszaka a farkasok megtámadják?

Szíve rémülten dobogott, s kétségbeesésében, amilyen hangosan csak bírt, segítségért kiáltott. Ösztönösen Saltent hívta, aztán lélegzet visszafojtva hallgatózott. De az erdőben csend honolt.

Winnifred nyugtalanul körülnézett. A lába rettenetesen fájt, össze kellett szorítania a fogát. A kísérteties némaság csak fokozta rémületét. Ismét Salten nevét sikoltotta, és izgatottan fülelt. Ekkor mintha a távolból halk kiáltást hallott volna. Messziről jött, de a lány szíve felujjongott. Ez csak Salten lehet. Megmenekült!

Ismét kiáltott, és megpróbált a bal karjára támaszkodva kicsit felemelkedni. De miközben a közeledő, egyre tisztábban kivehető férfihangra figyelt, mintegy száz lépésre tőle megreccsent a bozót. Riadtan arra pillantott, s az ereiben meghűlt a vér.

A cserjék között hatalmas, sötét test mozgott, nehézkes, cammogó járással. Winnifred kitágult szemmel meredt a szörnyre.

- A nősténymedve! - nyögött fel. Nagy erőfeszítéssel ülő helyzetbe tornászta magát. Jobb keze görcsösen szorította a fegyvert, és lövésre készen tartotta.

Újra segítségért kiáltott.

Az éles hang meghökkentette a medvét, amely gömbölyű kobakját oldalra billentve, kíváncsian Winnifredre nézett, aztán halkan brummogva a lány felé indult.

Ekkor egészen közelről és jól érthetően ismerős férfihang csendült fel.

- Miss Hartau!

A lány megint felsikoltott. Szemét mereven a medvére függesztve, rászegelte a revolverét, és újra meg újra Salten nevét kiáltotta, hogy megmentője mielőbb rátaláljon.

A medve egy darabig tétovázott. Mintegy ötven lépésre állt Winnifredtől, mintha azt fontolgatná, milyen jelentőséggel bír számára a két emberi hang.

Ezzel a lány értékes időt nyert.

Rudolf Salten épp egy hosszúra nyúlt cserkészésről indult haza, mikor a távolból alig kivehető női sikolyt hallott. Riadtan megtorpant. Tudta jól, hogy Mrs. Bridge-en és Winnifred Hartaun kívül más nő nem tartózkodik a környéken. Hirtelen leírhatatlan félelem fogta el. Ismét felhangzott a kiáltás, és Salten, mint egy eszeveszett, rohanni kezdett a hang irányába. A rémült sikolyt most közvetlen közelről hallotta.

- Vigyázzon, itt a nősténymedve!

Salten rémülten felnyögött. Gondolkozás nélkül előrerohant, és forgószeleként tört át a bozótban. Egyetlen pillantással felmérte a helyzetet, s egy hatalmas ugrással Winnifred és a medve között termett.

Az állat ingerült morgással a hátsó lábára emelkedett, és rárontott.

De a férfit most, hogy a háta mögött biztonságban tudta Winnifredet, jeges nyugalom szállta meg. Arra nem maradt ideje, hogy a lánnyal foglalkozzék, csak annyit tudott odakiáltani neki: - Ne mozduljon, Miss Hartau, és ne féljen, nem esik bántódása!

Vállának támasztva a puskáját a medve fejére célzott, és biztos kézzel meghúzta a ravaszt. A lövés a két szeme között találta el az állatot, amely böszült ordítással még néhány lépést előretántorgott, aztán összerogyott.

Mikor Salten megbizonyosodott róla, hogy a medve valóban kimúlt, letette a fegyverét, és sápadt, izgatott arccal hajolt Winnifred fölé.

- Megsebesült, kisasszony? - kérdezte rekedten, aztán elhagyta az ereje, és térdre roskadt a lány mellett.

Winnifred látta, mennyire aggódik érte, és fájdalma dacára elöntötte a boldogság.

- Csak a lábam. Elestem, és úgy megütöttem, hogy meg sem tudtam mozdulni. És ahogy segítségért kiáltottam, megjelent a medve.

Salten megremegett.

- Hogy került ide, Miss Hartau? - szegezte a lánynak a kérdést.

- Fogalmam sincs róla. Le akartam siklani szánkóval a hegyről, de végül itt lyukadtam ki.

- Tudja az édesapja, hogy hol van?

- Nem, természetesen nem. Egyedül el sem engedett volna. Mr. Bridge-dzsel elutazott a nyugati prémvadászállomásra. Otthon se szóltam senkinek. Hiszen csak ródlizni indultam. De valami egyre tovább hajtott, aztán elestem, s ha maga nem hallja meg a kiáltásom, sejtelmem sincs, mitévő lettem volna!

A férfi tekintete mélyen megrázta a lányt. Figyelte, ahogy óvatosan leoldozza lábáról a síléceket. Mikor a sérült lábat megérintette, Winnifred összerándult, ám amikor a férfi aggódó arccal ránézett, ő csak mosolygott.

- Egy kicsit, fáj, de kibírom - jelentette ki bátran.

Salten félrelökte a léceket.

- Le kell vennem a sérült lábáról a csizmáját - mondta rekedten. Először azonban feltornyozta a havat a lány háta mögött, és rátett néhány gallyat, hogy Winnifred kényelmesen hátradőlhessen.

- Mióta fekszik itt?

- Nem régóta. Ön már a második kiáltásomat meghallotta.

- Hála Istennek! - sóhajtott fel Salten.

Óvatosan kiszabadította Winnifred lábát a csizmából, és lehúzta a harisnyáját is. A lány érezte, hogy közben remeg a keze. Ajkába harapott, hogy elfojtsa a torkából feltörni akaró nyögést.

Végül Winnifred meztelen lába ott pihent Salten tenyerében, aki gondosan végigtapogatta. A lány bokája piros volt és duzzadt. A férfi minden erejét összeszedve megragadta a sarkát, és egyetlen határozott mozdulattal helyrerántotta.

A lány fojtottan felsikoltott. Salten homlokán kiütött a veríték a tudattól, hogy fájdalmat okozott neki.

- Hamarosan jobb lesz. Miss Hartau - mormolta vigasztalóan. - Helyre kellett igazítanom a bokáját. Nagyon megkínóztam?

Winnifred szenvedéstől elfehéredett ajka mosolyra nyílt.

- Egy kicsit.

- Igazán bátran viselkedik! - mondta a férfi halkán, s a duzzanatot hóval hűsítette. A fájdalom nyomban enyhült.

- Ó, már sokkal jobban vagyok, Mr. Salten. Köszönöm. De hogy jutok haza? Hiszen nem tudok talpra állni.

A férfi nem mert felnézni, félt, hogy az arca elárulná, milyen feldúlt. Attól is tartott, hogy ha rápillantana, nem állná meg és átölelné, és megcsókolná az ajkát. Ezt pedig nem engedhette meg magának.

Felpattant hát, és elnézett a fiatal nő feje fölött. Majd éri hazaviszem, Miss Hartau. A karomnál jobb szállítóeszköz nem áll rendelkezésünkre.

Odavitte Winnifred síléceit a döglött medvéhez, és melléje fektette, aztán néhány fenyőgallyat rakott rá, majd vállára akasztva fegyverét., visszatért a lányhoz,

- Ha átölelné a nyakamat, Miss Hartau, talán téln tudnám úgy emelni, hogy ne okozzak fájdalmat.

Winnifred rögtön elpirult, de szót fogadott. Salten pedig olyan könnyedén kapta fel mint egy kis gyermeket, és elindult vele. Természetesen így nem haladhatott olyan gyorsan, mint ahogy szeretett volna. Nehezen, zihálva szedte a levegőt.

A lány hallotta szapora lélegzetvételét, szíve lázas kalapálását, s hirtelen határtalan boldogság öntötte el. Nem bánta volna, ha a férfi örökre a karjaiban tartja. Behunyta a szemét, és nem mozdult. Végül, nagy sokára felpillantott.

- nem vagyok túl nehéz, Mr. Salten?

A férfi megrázta a fejét.

- jaj, dehogya! Csak azt sajnálom, hogy nem tudok gyorsabban menni.

Ekkor Winnifrednek eszébe jutott a szánkó.

- kérem Mr. Salten, maradjon továbbra is ezen az ösvényen. Hamarosan odaérünk, ahol a ródlimat hagytam. Akkor ráülhetek, és hazahúzhat, úgy bizonyára előbb célhoz érünk.

- ez igazán nagy szerencse, Miss Hartau. Már attól félttem, hogy megfázik a hosszú úton, hiszen alig mozoghat.

- ó, azt nem hiszem. Melegem van. De azért a ródli segítségével jóval könnyebben haladunk majd.

Nem beszéltek többet, Winnifred újra becsukta a szemét, és Salten lélegzetvételét és szívdobogását hallgatta. A férfi pedig már alig várta, hogy rábukkanjanak a szánkóra, mert egyre nehezebben uralkodott az érzésein. És mégis, előre félt a pillanattól, amikor Winnifredet el kellett eresztenie.

Végül meglátta a ródlit, s nagyot sóhajtván ráültette a lányt, aztán – Winni élénk tiltakozása ellenére – levette a kabátját, és betakarta vele a lábát.

- meg fogy fagyni ! – kiáltotta a fiatal nő, de Salten erre csak megrázta a fejét.

- Szőrmebélésű mellényt hordok, és mozgok is, az pedig melegen tart. Kényelmesen ül?

- Igen.

- Nagyon faj a lába?

- Már nem annyira.

- Akkor hát jól kapaszkodjon, mert fokozzuk a tempót!

A lány bólintott. Salten megragadta a szánkó elejére erősített hosszú madzagot, és nekilódult. Az út hátralévő részében már nem szóltak egymáshoz.

Peter Hartau három óra körül tért haza. A vadászlakba érve riadtan hallotta, hogy a lánya már ebéd előtt elment, és még mindig nem jött vissza. Izgatottan faggatta a komornál. - Mit mondott a lányom, hová készül?

- Miss Winnifred ródlizni ment a hegyre. De azt ígérte, ebédre itt lesz. Johnt már utána küldtem, mert az elmaradása nyugtalanított. Előbb persze megkérdezi Mrs. Bridge-et, hogy nem látta-e a mi kisasszonyunkat. De még ő sem tért vissza.

Hartau idegesen az inas keresésére indult, akivel nem messze a vadászaktól össze is találkozott.

- Hol a lányom? - kiáltott oda neki már messziről.

John azonban csak a vállát vonogatta.

-Nem tudom, uram. Senki sem látta. A gerendaházban sem járt.

Peter Hartau bénultan állt. Winnifrednek már csaknem öt órája nyoma veszett. Ilyen sokáig még sosem maradt el! Hartau szinte megdermedt a félelemtől. Rettenetesen aggódott a lányáért.

Visszasietett a házba, hogy magához vegye a fegyverét és a sílécet. Ugy döntött, személyesen indul Winnifred felkutatására. De ahogy kilépett az ajtón, hangos „Halló!” fogadta. A hang irányába fordult, s meglátta Saltent:

- Hozom már a kisasszonyt! - kiáltotta a férfi, mert sejtette, mennyire aggódhat Hartau a lánya hosszú távolléte miatt.

Peter Hartau fellélegzett, mert közben észrevette a fiatalember mögött a szánkót és a rajta ülő Winnifredel.

- Hála az égnek! - motyogta, és eléljük futott.

Egyszer csak megtorpant, és kutató tekintetet vetett a fiatalok sápadt arcába. Winnifredé nyugtalannak és riadtnak látszott, Saltennek azonban az arcizma sem rándult.

- Mi történt? - kiáltotta rémülten az apa.

Salten megállt előtte .

- Most ne faggasson, Mr. Hartau! A legsürgősebb teendők, hogy Miss Hartaut kényelembe helyezük. Kérem, készíttessen jó meleg fürdőt, és hozasson meleg takarókat! Egy kis forralt bor sem ártana. Miss Hartau könnyebb balesetet szenvedett, kifecskült a bokáját, és nagyon átfagyott. Később majd mindent elmesélek, de előbb a lányáról kell gondoskodnunk.

Beszéd közben Salten lecsatolta a síléceit, aztán ügyet sem vetve Hartaura, aki aggódva leste lánya sápadt arcát, felemelte Winnifredet, és bevitte a házba.

A lány bátran rámosolygott az apjára.

- Nincs semmi baj, papa, a lábam gyorsan meggyógyul majd. Mr. Salten egyébként az erdőben bukkant rám - szólt át a férfi válla fölött.

Az apa kábultan követte Őket, és kiadta a szükséges utasításokat. Salten egyenesen a nappaliba vitte Winnifredet, és lefektette a díványra.

Hartau belerogyott egy karosszékre, és igyekezett nyugalmat kényszeríteni magára.

- Most pedig mondja el végre, mi történt, és hol találta meg a lányomat!

Salten katonásan kihúzta magát, de az arca megrándult.

- Remélem, nem haragszik meg, Mr. Hartau, ha most arra kérem, engedje, hogy visszavonuljak - mondta remegő hangon. - A kisasszony majd mindenről beszámol önnek. Nem szeretnék tovább időzni itt ebben a ruhában. De ha kívánja, miután átöltöztem, visszajövök.

- Rendben van, várni fogom.

Peter Hartau furcsa pillantást vetett a távozóra, aztán visszafordult a lányához, és megragadta a kezét.

- Elmesélnéd végre, mi történt, Winni?

A lány erre átölelte a nyakát, a fejét a vállára hajtotta, és őszintén meggyónt mindent.

Mikor Rudolf Salten egy órával később újra megjelent a vadászházban, Peter Hartau egyedül fogadta. Winnifred hiába tiltakozott, apja ragaszkodott hozzá, hogy azonnal lefeküdjön.

Hartau mindkét kezét odanyújtotta az ifjúnak.

- Kedves Mr. Salten, a lányom elmondta, milyen veszély fenyegette, s hogy ön miként sietett a segítségére. Magának köszönhetem, hogy Winnifred él és egészséges, s ezt sosem fogom elfelejteni.

Salten izgatottan adott kezet. Sápadtnak és feszültnek tűnt, szemei fájdalmas nyugtalanságot árultak el.

- Hol van Miss Hartau? Hogy érzi magát? - tört ki belőle halkán a kérdés.

- Miután meghallottam, milyen élményekben volt része, ágyba parancsoltam. Néhány óra pihenés jót tesz majd neki.

- Igaza van - bólintott Salten. - Miss Winnifrednek nyugalomra és melegre van szüksége. Nagyon aggódtam az egészségéért. És ha már úgyis egyedül találom önt, Mr. Hartau, talán szánna rám egy órát? Régóta szeretnék megbeszélni valamit, csak eddig nem adódott rá alkalom. Most azonban... nem halogathatom tovább.

Hartau egy pillanatig némán fürkészte az ifjú izgatott arcát, aztán bólintott.

- Jöjjön hát, ülünk ide! Rendelkezésre állok.

Salten megvárta, hogy Hartau helyet foglaljon, aztán ő is leüli, és égő szemmel nézett az idősebb férfira. Keze görcsösen markolta a szék karfáját.

- Mr. Hartau, vigye el innen a lányát, amilyen hamar csak lehet, vagy bocsásson el engem!
- tört ki belőle hirtelen,

- Miért?

- Ha kívánja, teljesen őszinte leszek, csak ne botránkozzon meg a vakmerőségemen! Szeretem a lányát, Mr. Hartau. Am ez az én magánügyem, és önnek nem kell aggódnia. Megtanultam uralkodni magamon és az érzéseimen. Csakhogy... azt gyanítom, hogy Miss Hartaut is az a veszély fenyegeti, hogy szerelemre gyullad irántam. De ő még fiatal, el fog felejteni, én azonban nem merek tovább a közelében maradni, nem akarom, hogy boldogtalan legyen! - Az utolsó szavak kétségbeesett kiáltással törtek fel az ajkáról.

Hartau megrendülten hallgatta. Salten tekintetét kereste, majd előrehajolt, és lassan, minden szót megrágva kérdezte:

- S miért tenné Winnifredet boldogtalaná, ha önnek ajándékozná a szívét?

- De Mr. Hartau! Erre a kérdésre bizonyára ön is ismeri a választ! A szörmekirály lánya... a montreali szörmekirályé... és én, a szegény prémvadász?

- Úgy gondolja, hogy túlságosan mély szakadék választja el önöket?

- Nemcsak erről van szó. Bár a szavai mintha arra utalnának, hogy ön szerint ezt a szakadékot át lehet hidalni ?

- Miért is ne, ha annak a prémvadásznak köszönhetem a lányom életét.

Salten arca eltorzult, elutasító kézmozdulatot tett.

- Egek, ne szégyenítsen meg! - kiáltotta hevesen.

Hartau halványan elmosolyodott.

- Jó, akkor hát hagyjuk ki az életmentést! Vegyük alaposabban szemügyre a kérdést! Az említett prémvadász művelt, intelligens ifjú. És én két szerető ember közt csak egy elháríthatatlan akadályt ismerek: a túl nagy műveltségbeli különbséget.

- Pedig van még egy, Mr. Hartau. Kérem, engedje meg, hogy megvalljak valamit. Ezek után, úgy vélem, teljes őszinteséggel tartozom önnek. Aztán ítélje meg maga, milyen mély az a szakadék, amely a lányától elválaszt.

- Kérem, beszéljen!

Salten fojtottan felsóhajtott.

- A legrosszabbal kezdem, Mr. Hartau. Hamisan adtam a becsületszavam. Nem tehettem másként, nem volt más választásom.

Hartau összerezett. Egykor ő is német tiszt volt, így pontosan tudta, hogy ez mit jelent. De rögtön megérezte azt is, hogy Salten nem aljas indokból cselekedett.

- Szeretnék mindent hallani - mondta halkan.

Salten pedig meggyónt. Elmesélte, hogyan szeretett bele örülten egy kacér szépasszonyba, ő, aki különben mindig tartózkodóan viselkedett a nőkkel szemben, hogyan kerültek közelebb egymáshoz a megengedettnél. Salten nem nevezte meg a hölgyet, és nem is sejtette, hogy Hartau előtt rég nem titok a kiléte. Mikor befejezte az elbeszélését, kimerülten hátradólt.

Hartau a tenyerébe támasztotta a fejét, s a gondolataiba mélyedt. Arca erős izgatottságot tükrözött. Végül kiegyenesedett, és komoly tekintettel nézett Salten sötét szemébe.

- Köszönöm, hogy a bizalmára méltatott, és úgy vélem, cserébe nekem is el kell mondanom egy történetet a múltamból. Én is német tiszt voltam, régi katonacsalád sarja, amelyben az volt a hagyomány, hogy a fiúk a tiszti pályára léptek, noha a család jövedelméből csak a legszükségesebbre futotta. Én azonban nem illetem a hadseregbe, mert forrófejű fiatalember voltam, aki nem hagyta, hogy sablonok közé szorítsák. Apám „elfajzott”-nak nevezett, és képtelen volt megérteni, hogy lehet olyan fia, aki nem csügg szívvel-lélekkal a katonai hivatáson. Rákényszerített, hogy katona Jegyek, anyám és nővérem pedig minduntalan azt hangoztatták, hogy az a legszebb, legelőkelőbb foglalkozás. Egek, nem

csoda, hogy így gondolkoztak: apám, mint valami tábornok, vaskézzel irányította a családját, és teljesen elnyomta őket. Így tehát tiszt lettem, de nem váltam éppen dicsőségére a hadseregnek. Gyűlöltem a fegyelmezést, és nem akartam az embereimből olyan szolgálókat faragni, mint amilyené engem szerettek volna tenni.

Közvetlen felettesem, von Holsten százados félelmetes embernyúzó volt, aki sosem szívelhetett, és örökké ármánykodott ellenem. Összeszorítottam a fogam és türtem. Hiszen tudja, hogy az alárendelték milyen kiszolgáltatottak. Ám hamarosan még jobban elfajult a helyzet, amikor a sors úgy akarta, hogy mindketten ugyanabba az ifjú hölgybe szeressünk bele. A hölgy pedig, úgy tűnt, hogy engem részesít előnyben, a századost elég nyersen visszautasította. Egyébként csak baráti érzelmekkel viseltetett irányomban, mert épp azon a napon, amikor eldőlt a sorsom, egy harmadik férfival jegyezte el magát. Holsten százados viszont azt hitte, engem választott, és bosszúra szomjazott. Még a szokásosnál is kegyetlenebbül bánt velem. Egy napon tanúk előtt annyira megalázott, hogy elfeledkeztem magamról, és provokáltam. Ekkor rám ripakodott, függelemsértőnek titulálta a viselkedésem, és sebezhetetlenségének tudatában gúnyolni kezdett. Amikor elment mellettem, kardját szándékosan beakasztotta a lábam közé, úgyhogy elvágódtam. Lenézett rám, és nevetve megjegyezte: „És egy ilyen alak virtuskodik!” Ekkor elvesztettem az Önuralmam. Felpattantam, és őrjöngve rávettem magam. Két hatalmas pofont adtam neki, s amikor védekezni akart, olyan nagyot löktem rajta, hogy legurult a lépcsőn. Amikor felállt, az öklét rázva megfenyegetett. „Ezt még megkeserülöd, barátocskám!” - rikoltotta. Megint rá akartam rontani, mert most már úgyis minden mindegy volt, de a bajtársaim lefogtak. Tudtam, hogy ezen az estén derékba tört a karrierem. Függelemsértés, feljebbvaló provokálása, tetteleges bántalmazás - indulatosságomnak ez lett a végeredménye. Katonai pályafutásomnak befellegzett. A szállásomra mentem, benyújtottam a lemondásomat, s ennek elfogadásáig kértem, hogy mentsenek fel a szolgálat alól.

Másnap otthon maradtam, hiszen vártam a százados segédeit. Ok azonban nem jöttek. Estefelé felkeresett egyik bajtársam. Tőle hallottam, hogy a százados még előző este feljelentett a parancsnoknál. Úgy véltem, okosabb, ha nem várom meg a vizsgálatot. Nem akartam, hogy megbüntessenek azért, mert megtoroltam a rajtam esett sérelmeket. Így még aznap este elhagytam a laktanyát, és másnap már egy Kanada felé tartó hajón ültem. Apám, aki igen magas rangú tiszt volt, elérte, hogy soron kívül elbocsássonak. Az ellenem indított eljárást beszüntették. Azóta nem jártam Németországban. Azt, hogy nem vádoltak meg dezertálással, egyedül apám befolyásának köszönhettem, aki egyébként szintén távozott a katonaságtól, mert úgy érezte, miattam az ő becsületén is folt esett. Csak jóval később értesültem a nővéremtől arról, hogy mennyire elítélt a családom. Otthon a függelemsértés halálos bűnnek számított. Mindenesetre a viselkedésemmel és a szökésemmel én is eljátszottam az úgynevezett becsületemet, de azt, amit a szívem mélyén tisztességnek hívok, mind a mai napig megőriztem. És Isten tudja, mindennek ellenére úriembernek tartom magam! Ezzel válaszoltam is a vallomására, kedves Mr. Salten. Kvittek vagyunk. Az én szememben Ön továbbra is úriember. De mi vagyok én az önében, most. hogy mindent tud rólam?

Salten, mintha álmából ébredne, végigsimított a homlokán. Csak nehezen gyűrte le az izgalmát.

- Mr. Hartau, amióta csak ismerem, mindig csodálattal néztem tél magára. Az imént hallottak ezen mit sem változtatnak. Attól eltekintve, hogy semmi jogcímem sincs véleményt nyilvánítani, annyit mégis hadd mondjak, hogy a helyében én sem cselekedtem volna másképp. Egyikünk sem illett a szűk skatulyába, melybe bele akartak préselni bennünket.

Hartau meleg mosollyal kezét nyújtott.

- Csapjon a tenyerembe! Mi most már többet tudunk egymásról, mint sok régi barát.

Salten boldogan fogadott szót. Szeme lelkesen csillogott.

- Mr. Hartau, szinte úgy érzem, mintha kegyelmet kaptam volna. Fogalma sem lehet róla, mekkora kő esett le a szívemről. Csalónak éreztem magam, míg meg nem gyóntam önnek.

- Nos, azt azért ne higgye, hogy félrevezetett! Sejtettem, hogy valami bántja, de sosem tételeztem fel magáról rosszat. Megbíztam Önben, mert az ösztönömre hallgattam, és igazán meglepett volna, ha cserbenhagy. Ami pedig az ön és a lányom között tátongó szakadékot illeti, lássa be, nem is olyan mély. S én azt gondolom, hogy könny-nyú lenne hidat építeni föléje.

Salten szíve a torkában dobogott, szeme lázas tűzben égett.

-Mr. Hartau, nem találok megfelelő szavakat, melyekkel kifejezhetném a hálámat!

A szörmekirály arca elkomolyodott.

- Tehát szereti a lányom?

- Azt hiszem, az első pillanattól fogva, hogy megláttam. Ha tudná, mit éreztem, amikor kétségbeesésem sötét egén hirtelen megjelent, mint egy fénylő tünemény! A magányos hónapokban egyetlen remény éltetett, az, hogy viszontláthatom. Vágyaimmal sosem próbáltam közeledni hozzá, ahhoz túl magasan állt fölöttem, és túl magasan áll ma is. De most... hogy ön megcsillantotta előtte m a lehetőséget... O, ha elnyerhetném őt, úgy szolgálnék érte, mint Jákob Ráchelért, és Isten a tanúm rá, az ő boldogsága drágább nekem, mint a magamé!

Szavai olyan meggyőzően és igazul csengtek, hogy Hartau nem kételkedhetett az őszinteségükben. Megfogta a fiatalember vállát.

- Nos, valóban szolgálni fog érte, ha nem is hét évig. Winnifred még túl fiatal, nem engedhetem meg, hogy már most elkötelezze magát, noha szentül hiszem, hogy a szívében sosem lesz más férfi számára hely. De azt akarom, hogy amíg be nem tölti a huszadik évét, azaz még jó két évig, szabad maradjon. Addig elég idő és alkalom áll majd a rendelkezésére, hogy kiérdemelje a lányomat. És szavamat adom rá, hogy ha Winnifred érzései nem változnak, amiben biztos vagyok, két év múlva hozzájárulok a frigyükhöz.

Salten felugrott és elfordult. Odalépett az ablakhoz, karját a rámának támasztotta, és elrejtette az arcát. Erőt kellett vennie túláradó érzésein. Sokáig állt ott, míg végül sikerült leküzdenie az izgatottságát.

Hartau nem sűrgette, némán várakozott.

Mikor az ifjú visszafordult, az arca sápadt volt, és időnként megvonaglott.

- Bocsásson meg, Mr. Hartau. de csak aki sokáig vakoskodott, és aztán hirtelen ragyogó fénybe tekint, az érezheti úgy magát, mint én most. Alig tudom felfogni, amit mondott - mormolta akadozva.

Hartau megragadta a kezét, és lehúzta a mellette lévő székre.

- Várjon, még nem fejeztem be! Természetesen meg kell kémem rá, hogy Winnifredet semmiképpen se nyugtalanítsa. Ne beszéljen neki szerelemről, de különben viselkedjen csak úgy, ahogy a szíve diktálja! Szeretném, ha a lányom tisztában lenne velem, hogyan érez iránta, bár talán... talán ezt már úgyis észrevette. De vigyázzon, hogy semmi se zavarja meg a nyugalmát és a lelki békéjét! Még nem elég érett, inkább úgy tekint önre, mint egy szerető gyermek, nem pedig mint egy szerető asszony. Nem akarom ilyen fiatalon választás elé állítani.

Salten komoly arccal válaszolt.

- Lánya lelki üdve jobban a szívemen fekszik, mint a sajátom. Igaza van., ha egyelőre távol kívánja tartani őt az izgalmaktól. Meghajlok az akarata előtt, és követem a tanácsát. Parancsoljon velem! Bármit, ami Winnifred érdekét szolgálja, szívesen megteszek.

- Jó. Akkor hát hallgassa meg a tervemet! A telet még itt tölti az erdőben. Tavasszal, mondjuk, április elején eljön Montrealba. Addigra keresek a vállalatomnál egy olyan állást magának, amely megfelel a képességeinek. Gondoskodom róla, hogy olyan pozícióba kerüljön, amely lehetővé teszi, hogy társadalmilag érintkezessünk. Természetesen bejáratos

lesz a házamban is. Kezelje úgy Winnit, mint egy jó barát! Ha a lányom nyugtalankodna a kapcsolatuk miatt, majd én megmagyarázom neki a helyzetet. Tudja csak meg, hogy a szíve vágya megvalósítható, és hogy csak a saját érdekében ragaszkodom a várakozási időhöz. A többit pedig bizzuk a jövőre! Egyetért a javaslatommal?

Salten örömtől csillogó szemmel nézett Hartaura.

- Igen, és szívből köszönöm a jóságát.
- Azzal köszönje meg, hogy boldoggá teszi a lányom!
- Ez lesz életem célja és értelme.
- Akkor hát mindketten ugyanarra törekszünk.

Peter Hartau és a lánya még több mint egy hétig ott maradt a vadászakban, ennyi időbe telt ugyanis, míg Winnifred újra lábra tudott állni. Salten mindennap meglátogatta, és a két fiatal gyönyörű órákat töltött együtt. Sosem beszéltek szerelemről, az érzéseik mégis mindjobban elmélyültek. Egyre jobban megértették egymást és önmagukat, s minden pillanat új örömet és boldogságot tartogatott a számukra.

Peter Hartau mindezt derűsen szemlélte. Feltétlenül megbízott Salten-ben és tudta, hogy a férfi nem fogja megzavarni Winnifred lelki békéjét.

Mikor aztán a szörmekirály és a lánya elutazott, a búcsúzás egyáltalán nem volt fájdalmas, a fiatalok vidáman köszöntek el egymástól. Miért is búsultak volna, hiszen két hónap múlva Salten Montrealban lesz, és akkor újra találkozhatnak!

Hartauék távozta után persze kétszer olyan egyhangúnak és csendesnek tűnt a vadászélet. Salten a napjait megfeszített munkával töltötte, s esténként kimerülten nyúlt el az ágyán. S közben egész lényét áthatotta az örömteli várakozás.

Március vége felé aztán készülődni kezdett az utazásra. Még egyszer felment a hegycsúcsra. Itt találkozott először a boldogsággal. Hálás szívvel jártatta körbe a tekintetét a még mindig hóborította erdőn, amely fenséges nyugalomával békességet hozott meghasonlott lelkébe, s úgy érezte, mintha minden bánatát és szenvedését itt hagyta.

Szívélyesen elbúcsúzott a Bridge házaspártól, aztán elutazott Montrealba.

Ott először egy hotelban szállt meg. Másnap délelőtt elhozta a szállítmányozótól a holmiját. Örvendezve állapította meg, hogy mindene jó állapotban maradt. Az öltönyeit csak ki kellett vasalni. A legnélkülözhetetlenebb ruháit azonnal rendbe is hozatta. Aztán a cserzett arcú, durva külsejű prémvadász visszavedett elegáns úriemberré.

Most már nyugodtan Peter Hartau és a lánya elé léphetett. Írt néhány sort a szörmekirálynak, s megtudakolta, hol és mikor tehetné tiszteletét. Kicsit idegesen várta a küldöncöt, aki Hartauékhoz elvitte a levelét. Most egyszerre megint hihetetlennek tűnt, hogy a sorsa csakugyan jóra fordulhat, ahogy azt a szörmekirály kilátásba helyezte.

Végül azonban visszajött a küldönc, és választ is hozott. Rudolf egy darabig nem merte megnézni, mint aki attól tart, hogy hűvös hangú visszautasításban lesz része. Végül mégis feltépte a borítékot, és szeme végigfutott a sorokon.

„Kedves Mr. Salten!

Őszintén szólva, már tegnapi vártuk. Szeretném, ha még üzleti ügyeink elintézése előtt felkeresne az otthonomban. Jöjjön el ma ötre, teára! A lányom már ég a türelmetlenségtől, s a húgom is igen kíváncsi a hajdani német tisztre, akiről oly sokat hallott. Ő egyébként csak annyit tud, hogy önt bizonytalan anyagi helyzete készítette kivándorlásra, s a többi nem is tartozik rá. Minthogy német tiszt családból származik, és érzelmei még mindig a régi talajból táplálkoznak, szívélyes fogadtatásra számíthat nála. Viszontlátásra tehát öt órákor.

Peter Hartau "

Salten mélyen, felszabadultan fellélegzett. Arcán orom lénylett fel, szívét gyöngéd sóvárgás töltötte el.

Pontosan ötkor megjelent a Hartau-villában. Egy inas bevezette a fogadószobába. Alighogy belépett, Peter Hartau már csatlakozott is hozzá. Megtorpant, ahogy meglátta az ifjút, aztán nevetve eléje sietett.

- Alig ismerek Önre, Mr. Salten! Nagyon megváltozott. A prémvadászból igazi társasági ember lett. Furcsa, de civilben még inkább katonatisztnak látszik. Hogy van?

- Köszönöm, jól, minthogy a régi jósággal és kedvességgel fogad.

- Talán másra számított? - kérdezte Hartau tréfálkozva.

- Ha valaki értékes ajándékot kap, mindig attól retteg, hogy elveszítheti.

- Annak a valakinek nem kell attól tartania, hogy az ajándékozó visszakéri azt, amit adott. Jöjjön, átkísérem a hölgyekhez!

- Remélem, Miss Hartau jó egészségnek örvend.

- Nos hát... tegnap óta ideges türelmetlenségben szenved. De ez most majd gyorsan elmúlik.

Hartau több, izléseken berendezett szobán vezette át az ifjút, aztán Salten egyszerre csak ott állt Winnifred és Kora néni előtt.

A két fiatal szeme felragyogott, ahogy a tekintetük találkozott. Salten azonban udvariasan megvárta, hogy bemutatassák az idős dámának, akit kézcsókkal üdvözölt, és csak ezután fordult Winnifredhez. A lány barátságosan kezét nyújtott.

- Isten hozta Montrealban!

A fiatalember melegen megszorította a remegő kis kezét.

- Köszönöm kedves szavait, Miss Hartau.

- Tegnap este érkezett?

- Igen.

- És hogy viselte el Nelli Bridge, hogy búcsút kellett vennie öntől?

Salten elmosolyodott.

- A drága lélek sírva fakadt, és legalább három napra való úti elemózsiával látott el. Nem utasíthattam vissza.

Winnifred csengő hangon felnevetett.

- Nem, persze hogy nem. Azzal vérig sértette volna szegény teremtést.

Kora néni hellyel kínálta Saltent. A társalgás eleinte kissé feszélyezetten folyt. Az idős hölgy társaságában még egy kicsit feszengett a fiatalember. Winnifred és az apja azonban gondoskodtak róla, hogy a légkör szívélyessé és felszabadulttá váljon. Salten hamarosan megkönnyebbülten fellélegzett.

Most már az sem zavarta, hogy Kora néni valósággal vallatóra fogta, apa és lánya egyes kijelentéseiből ugyanis azt a következtetést vonta le, hogy a nagynéni véleményének nem tulajdonítanak túl nagy fontosságot. Segítségére volt az is, hogy a szörmekirály levélben már jó előre ellátta tanácsokkal, így pontosan tudta, mit kell mondania az idős dámának, hogy a kihallgatás minden tekintetben kielégítően folyjon le.

A beszélgetés során Salten gratulált Hartaunak a gyönyörű villához.

- Egyszer végig kell járnia az egész házat, Mr. Salten. Szeretném, ha ugyanúgy otthon érezné magát nálunk, mint a kis vadászlakban - jegyezte meg a szörmekirály kedves mosollyal.

- Köszönöm, uram, az engedélyt, élni fogok vele.

- Majd a lányom végigkalauzolja az épületen.

Salten és Winnifred tekintete találkozott.

A négy ember hamarosan élénk csevegésbe mélyedt. Körülbelül egy órával később Hartaut telefonhoz hívták.

- Egy rövid tárgyaláson kell részt vennem, Mr. Salten, de legkésőbb egy óra múlva visszatérek, és remélem, hogy még itt találom, minthogy lenne egy-két megbeszélőnk - mondta, mikor visszajött.

Salten készségesen bólintott.

- Kérem, rendelkezzen velem!

- Addig mutasd meg a házat Mr. Saltennek, Winni! Mivel számítunk rá, hogy gyakran látjuk, jobb, ha minél előbb otthonosan forgolódik nálunk.

Hartau a két fiatal hálás tekintetétől kísérvé hagyta el a helyiséget.

Winnifred ekkor vidáman Saltenhez fordult.

- Jöjjön hát, Mr. Salten, igyekeznünk kell, ha egy óra alatt végig akarjuk járni a házat! Rengeteg néznivaló van ám itt, képek, gyönyörű műtárgyak...

Lementek a lépcsőn, és Winni először a halion átvágva a fényes fogadótermekhez és társalgókhöz kalauzolta a vendéget.

- Látja, Mr. Salten, ha számunkra közömbös látogató lenne, akkor ide, ebbe a hivatalos fogadószobába kísérték volna - jegyezte meg a lány, amikor beléptek egy meglehetősen tágas. ízléses berendezésű, de kissé rideg helyiségbe.

A férfi rámosolygott.

- Akkor nagyon örülök, hogy nem így történt. De honnan tudta az inas, hogy hová vigyen?

- Természetesen tőlem. Megparancsoltam, hogy az emeleti kis szalonba vezessék. Most már az egész személyzet tisztában van vele, hogy a baráti körünkhöz tartozik.

- Hogyan hálálhatnám meg a jóságát, Miss Hartau? - mormolta halkán Salten.

Winnifred nyomban elkomolyodott.

- Miért akar még további érdemeket gyűjteni? Hát nem elég, hogy önnek köszönhetem az életemet?

Winnifred ezután még számos helyiségen végigvezette a férfit, s elmagyarázta, melyik mire szolgál. Aztán beléptek a nagy bálterembe, ahol a cselédek épp a parkettát fényesítették.

Winnifred egy intéssel kiküldte Őket.

Salten mosolyogva pillantott le rá.

- Ennek a büszke háznak kétségkívül ön a királynője, Miss Hartau. Nehéz elhinni, hogy ez a mellettem álló, előkelő ifjú hölgy azonos azzal a lánnyal, aki a vadászlakban olyan lelkesen szorgoskodott a konyhában!

Winnifred megtorpant.

- Csak nem azt akarja ezzel mondani, hogy az új Miss Hartau kevésbé tetszik önnek?

- Nem, arról szó sincs!

- Mert, ha mégis, azonnal indulok a konyhába. Egyébként később megmutatom majd a gazdasági helyiségeket is, s akkor összehasonlíthatja Őket a vadászlakban lévővel.

- Nagy érdeklődéssel tekintek meg mindent. Hiszen ez az otthona, a saját világa, itt ön a királynő - a szörmekirály lánya míg odafenn az őserdőben egyszerű erdei lányka volt. Persze, ott is hordott egy láthatatlan koronát, én rögtön észrevettem, mihelyt először megpillantottam kegyedet.

- Csakugyan? - kérdezte a lány huncutul.

- Igen. A vadon királynőjének aranykoronáját.

- Amikor olyan váratlanul ott termettem maga előtt, mit gondolt, ki vagyok?

- Egy megelevenedett, bűbájos álmkép.

Winnifred elpirult.

- Mindegyik német férfi így ért a bókokhoz?

Salten komolyan nézett rá.

- Az imént nem bókoltam, azt mondtam, amit éreztem.

Winnifred ekkor gyorsan a másik szoba felé indult, s közben intéssel jelezte az ajtóban ácsorgó cselédeknek, hogy folytathatják a munkát.

Salten hamarosan utolérte a lányt, és egymás mellett lépkedtek tovább. Mindkettőjük szíve hevesen vert a boldogságtól. Lehet, hogy Hartau úgy vélte, egy óra elég lesz a ház

megtekintésére, ám ez az idő már rég elszállt, s a fiatalok még mindig nem végeztek a szemlével.

Csaknem két hónap telt el. Rudolf Salten nagy buzgalommal s egyre fokozódó érdeklődéssel ismerkedett a Hartau cég tevékenységével. A szörmekirály saját maga tanította be, s örömmel vette észre, milyen gyors a felfogóképessége, s hogy szorgalmas és igyekvő. Azt is hamar megállapította, hogy Salten nemcsak fölöttébb intelligens, hanem igen határozott egyéniség is.

A fiatalember önbizalma is nőttön-nőtt; csak most jött rá, mennyi tehetség és energia rejtőzik benne, ami eddig parlagon hevert.

Winnifred határtalanul boldog volt, Salten iránti szerelme napról napra erősödött. Mikor apja közölte vele, hogy július elején Svédországba, aztán pedig Németországba küldi a férfit, hogy új piacokat kutasson fel az árujuknak, nem ellenkezett, de utána minden Saltennel töltött órát a sors drága ajándékának tekintett, és igyekezett maradéktalanul kiélvezni,

Hartau még egyszer próbára tette Saltent az elutazása előtt: rábízta néhány fontos szerződés megkötését. Montrealba ugyanis állandóan újabb és újabb ügynökök érkeztek a nagy szörmecégektől, akik itt, a helyszínen vásárolták a prémeket.

Ifjú munkatársa olyan ügyesen és meglepő rutinnal bonyolította le ezeket az üzleteket, hogy Hartau maga is csodálkozott rajta.

Közeledett az elutazás napja, Rudolfot utoljára hívták meg a Hartau-villába.

Kora néni szívébe már réges-rég befészkelte magát. Az idős dáma mindig kitörő örömmel fogadta, boldog volt, hogy van valaki, akivel eldiskurálhat a hazai viszonyokról. Mivel tudta, hogy a fivére pártfogolja a fiatalok szerelmét, ő is igyekezett előmozdítani az ügyüket, s valahányszor csak a szigorú illemszabályok megengedték, alkalmat adott nekik egy-egy rövid, négy szemközti beszélgetésre.

Így történt ezen az estén is.

- Megmutatad már Mr. Saltennek a medvebőrt? - kérdezte az unokahúgától, mikor vacsora után mindannyian átmentek a hangulatos nappaliba. - Ma hozták meg, és most Winni olvasósarkát díszíti - magyarázta, Salten felé fordulva.

- Nem, még nem, de mindjárt megmutatom, feltéve, hogy érdekli Mr. Saltent. Lemondtam a hím bundájáról és inkább a nősténymedvéét kértem el a papától - mondta Winni, és beszédes pillantást vetett az ifjúra, aki máris felállt.

- Épp az imént mesélte az édesapja. Alig várom, hogy lássam.

- Csodálatos prém! Jöjjön, nézze meg!

Több helyiségen sétáltak át, míg végül egy különösen elegánsan és barátságosan berendezett szobába értek, amely Winnifred lakosztályához tartozott. A baldachinos dívány melletti asztalkán néhány könyv feküdt, s eLotte, a padlón volt kiterítve a medvebőr.

- Itt szoktam olvasgatni. Gyakori és igen kedvelt foglalatosságom, főleg a német irodalomért rajongok. Épp azért hoztam ide a medvebőrt, mert olyan sok időt töltök itt. Hát nem gyönyörű ez a szörme? Tapints csak meg, milyen tömör és selymes!

Winnifred leült a díványra. Salten lekuporodott, és végigsimított a prémen. Most szinte a lány előtt térdelt, aki behúzódott a kerevet sarkába, és a lábát a medve fejére tette.

Salten agyán átvillant a kép, amikor a fenevadtól alig néhány lépésnyire felfedezte a földön fekvő, védtelen Winnifredet, felidézte, mit érzett, amikor célba vette az állatot. Szeme lázasan csillogott, ahogy hirtelen felnézett a lányra.

- Azóta is áldom a jó Istent azért, hogy aznap ura voltam a kezeimnek. De ha arra gondolok, milyen veszélyes helyzetben találtam kegyedet, Miss Hartau, még ma is kiráz a hideg!

A lány megborzongott.

- Ne is gondoljunk rá többé, az a fő, hogy ez a prém a lábaim előtt hever!

- És én büszke vagyok rá, hogy kegyed olvasósarkát teszi otthonosabbá. Talán néha eszébe jutok róla.

- Ahhoz nincs szükségem semmiféle emlékeztetőre. Hiszen mindig gondolok magára. És ön, Mr. Salten? Nem fog elfelejteni engem?

Salten megragadta Winnifred kezét, és rászorította forró ajkát.

- Hogy kérdezhet ilyet? Azt hiszi, valaha is képes lennék rá?

A lány erősen elpirult, de állta a férfi tekintetét.

- Nem... én... hiszen tudja, hogy akkor milyen boldogtalan lennék! És azt nem akarja igaz?

Szavai gyerekességük ellenére olyan sokat elárultak az érzelmeiről, hogy a férfi mély megindultsággal csókolta meg ismét a kezét.

- Nem, persze hogy nem! Sőt, mindent megtennék, csak hogy elégedettnek és vidámnak lássam! - kiáltott fel, majd felugrott és hátrált néhány lépést, attól való félelmében, hogy az érzelmei elragadják.

Winnifred riadtan meredt rá.

- Mi történt? Miért menekül előlem?

Salten tekintetét látva egész testében megremegett.

- Elvégre én is csak ember vagyok... és szavamat adtam az édesapjának, hogy nem zavarom meg az életét... nem beszélek arról, amit ön iránt érzek. Ezt a fogadalmamat szeretném megtartani. Csakhogy most talán utoljára lehetünk kettesben, s ezért megragadom az alkalmat és megkérem, hogy őrizze meg irántam táplált jóindulatát, amellyel olyan kimondhatatlanul boldoggá tett! Megígéri, Winni?

A lány arca bíborvörös lett. A férfi első ízben szólította a becenevén. Szeme csillagként tündökölt, amikor a tekintetük találkozott.

- Igen, megígérem. Még ha akarnám, se tehetnék mást. És ha hosszú évekig nem látnánk egymást, gondolatban akkor is ön mellett lennék. De azért remélem, hogy hamarosan újra találkozunk. Hiszen tudom, miért kell elutaznia, s ha hazatért, az apám miatt fogja ismét elküldeni: meg akar győződni az érzelmeink tartósságáról. De bárhová menjen is, még ha a világ végére is, sosem felejtjük el egymást, igaz?

A férfi átszellemülten pillantott a lány szerelemtől sugárzó szemébe, majd odaroskadt a lábaihoz, s az ajkát a kezére tapasztotta.

- Nem, Winni, soha - mormolta a meghiúsultságtól akadozó hangon, miközben a szíve felujjongott a lány arcának ártatlan tisztasága láttán.

Aztán felállt, ismét hátralépett, s igyekezett összeszedni magát.

Winnifred ülve maradt, és tágra nyílt, könnytől fátyolos szemmel tekintett fel rá. Egy darabig összekapcsolódott a pillantásuk. Végül a férfi, nyugalmat erőltetve magára, így szólt:

- Most pedig visszakísérem az édesapjához, Miss Hartau.

A lány rögtön felkelt. Salten a karját nyújtotta, s ő belekarolt. Lassú léptekkel indultak vissza a nappaliba.

Rudolf Salten túlesett első üzleti útján. Svédországban szép sikereket ért el, amint azt elégedetten jelentette montreali munkaadójának. Aage Holström úr, a Hartau cég egyik svéd üzletfele különösen megkedvelte Saltent, és meghívta, hogy töltsön a családjával egy estét. Salten boldogan igent mondott. A ház úrnője elbűvölő kedvességgel fogadta, aztán Holström úr bemutatatta néhány vendégnek.

Mikor egyikük meghallotta, hogy Salten német, megjegyezte:

- Remélhetőleg a szörnyű merénylet, melynek az osztrák trónörökös és hitvese áldozatul esett, nem jár Németországra nézve kellemetlen következményekkel!

- Nem, ez csöppet sem valószínű. Nem hiszem, hogy ettől kellene tartanunk - felelte Salten.

- Pedig igen feszült a politikai helyzet, a legapróbb szikra is robbanáshoz vezethet - szólt közbe Aage Holström is. De aztán hamarosan témát váltottak, és az ifjú nem gondolt többé a dolgra.

Miután Svédországban befejezte a munkáját, elutazott Németországba. Július 27-én érkezett Berlinbe, de rögtön tovább is ment Hannoverbe, hogy meglátogassa az édesanyját. Telefonon már előre értesítette a jöveteléről. Az asszony tudta, hogy a Hartau cég ügyeit intézi Németországban.

Boldogan borultak egymás nyakába. Az anya csak úgy sugárzott az örömtől, alig tudta elhinni, hogy ismét a karjában tarthatja gyermekét.

Salten megígérte, hogy egy-két napig Hannoverben marad. Édesanyjával ellátogatott néhány ismerős családhoz. Az asszony büszkén mutogatta daliás fiát. Barátaik persze azt hitték, hogy Salten azért hagyta ott a sereget, mert a nagybátyja nem támogatta tovább anyagilag. Az öregúr ostoba házassága mindenkit megdöbbsentett, és általános felháborodást keltett.

Salten már megérkezése másnapján felkereste a nagybátyját, aki meglehetősen feszélyezetten fogadta. Fiatal, ízléstelenül öltözött felesége, aki a sok cicomától még közönségesebben nézett ki, mint hajdan a munkaruhájában, egy pillanatra sem mozdult el mellőle.

Bizalmatlanul figyelte Salten minden mozdulatát, és kijelentette, hogy az „uracs-kaját” - így nevezte a férjét - semmi esetre sem szabad felizgatni, mivel úgylis gyengélkedik, és rossz az idegállapota. Attól félt, hogy az unokaöcs vissza akarja hízelegni magát Ludwig kegyeibe, s ezt meg akarta akadályozni, nehogy a későbbiekben kétségbe vonhassák az ő kizárólagos jogát az örökséghez. Persze Saltentől mi sem állt távolabb. Látogatását egészen rövidre szabta.

- Megmondtam neked, Ludwig bácsi, hogy mihelyt lehet, visszafizetem, amit rám költöttél - közölte, előhúзва a pénztárcáját. - Számításaim szerint ez összesen huszonnégyezer márka. Tessék, itt az első részlet, háromezer. Minden évben elküldök neked annyit a jövedelmemből amennyit csak nélkülözni tudok, amíg az utolsó pfennigig nem törlesztettem a tartozásom.

Az öregúr kissé szégyenkezve visszatolta az ifjú elé a pénzt.

- Ugyan, hová gondolsz? Amit adtam, önként adtam, nem veszem vissza. Ha fölösleges pénzed van, költsd az édesanyádra inkább!

- Róla amúgy is gondoskodom. Ez a háromezer márka viszont a tiéd, hiszen te magad mondtad, hogy csak azzal a feltétellel támogattál, hogy tiszt maradok.

Mielőtt Ludwig bácsi válaszolhatott volna, felesége mohó keze máris a bankjegyeken nyugodott.

- Természetesen el kell fogadnod, uracsám. Épp kapóra jön most ez a pénz. A.z orvos úgylis azt javasolta, hogy utazz el egy fürdőhelyre, és így én is elkísérhetlek!

- Nem, erről szó sem lehet! - ellenkezett az öreg, és majdhogynem könyörögve nézett Saltenre.

A fiatalasszony azonban kebléhez szorította a pénzt, és éles, átható pillantást vetett a férjére. Ludwig bácsi ezek után meg se mert szólalni, némán túrte, hogy a nő elzárja a bankókat az íróasztalba.

Salten enyhe szánalmat érzett iránta. Ez a házasság sem lehet felhőtlen, gondolta. Aztán könnyű szívvel elköszönt, és hazament az édesanyjához.

Később egy meghitt, bizalmas beszélgetés során mesélt neki Winnifred Hartau-ról, a reményeiről és a vágyairól, és azt is elmondta, mennyire boldog, amiért Peter Hartau nem ellenzi a szerelmüket.

Anyja dobogó szívvel hallgatta fia szavait, és képtelen volt visszafojtani a szemébe szökő örömkönnyeket, noha a jó kedélye ezúttal sem hagyta cserben.

- Drága fiam, végre újra tisztán látom a jövődet. Áldja meg az Isten Peter Hartaut és a lányát! Remélem, megadatik nekem, hogy megismerhessem őket. Most már semmi sem nyomja a szívemet, és újra gondtalanul mosolyoghatok a napfénybe! - jelentette ki.

Sajnos azonban az örökké bátor és vidám asszony jókedve hamarosan elmúlt, s a napfénybe sem mosolyoghatott többé gondtalanul, mert noha aznap az égbolt felhőtlenül és kéken ragyogott, Németország fölött a politika egén sötét fellegek gyülekeztek. Salten még az édesanyjánál időzött, amikor bekövetkezett a katasztrófa, mely egész Európát lángra lobbantotta. Kirobbant a háború.

Rudolf nem tehetett másként, nyomban Berlinbe utazott, és jelentkezett az ezredénél. Azok a körülmények, melyek annak idején a szolgálat elhagyására kényszerítették, most nem akadályozhatták meg, hogy a kötelességét teljesítse. Két nappal azután, hogy fájdalmas búcsút vett az anyjától és Berlinbe utazott, bajtársaival együtt elindult a nyugati frontra.

Ahogy a pályaudvaron állva figyelte az elvonuló embereit, hirtelen elakadt a szívverése. Megpillantott egy arcot, amely élete legsötétebb óráira emlékeztette. Georg Fein őrmestert az ő ezredébe osztották be, együtt fog harcolni azzal az emberrel, akinek hamisan adta a becsületszavát!

Mikor a szemük találkozott, az idősebb férfi arcán furcsa kifejezés jelent meg. Rudolf az egész menetelés alatt maga előtt látta ezt a tekintetet, hónapokon, éveken át. Georg Fein mindig a közelében maradt. Alig váltottak néhány szót, jóformán csak hivatalosan érintkeztek. Fein szemében azonban mindig ott égett a kérdés: „Miért élsz még mindig?”

Salten rettenetesen szenvedett attól a tudattól, hogy a becsületét ez az ember tartja a kezében.

Több mint két év telt el.

Aztán egy napon minden megváltozott.

Egy súlyos ütközet után Salten zászlóalja estefelé pihenni tért. Odakinn szüntelenül ropogtak az ellenség géppuskái, golyózáport zúdítva a környékre. Salten egyszer csak meghallotta, amint az egyik katona meséli a társának:

- Fein őrmestert lelőtték. Láttam, ahogy elvágódik, de nem tudtam rajta segíteni, noha kérte, hogy vigyem magammal. Nehéz ember, ekkora súllyal nem tudtam voi-na megbirkózni, körülöttünk meg csak úgy röpködtek a golyók.

Salten alaposan kifaggatta a beszélőt arról a helyről, ahol Fein elesett. Aztán visszament a golyózáporba, teljesen egyedül, hogy megkeresse az őrmestert. A mondott helyen meg is találta, hallotta, hogy felnyög. Ekkor föléje hajolt és felemelte. A saját testével védve visszahurcolta a fedezékbe, ahonnan egy másik katona segítségével maga vitte a tábori kórházba.

Georg Fein, miközben Salten cipelte, egyszer felnézett megmentője furcsán megkövült arcába, aztán elvesztette az eszméletét. Miután a kórházban bekötötték a sebeit, ismét magához tért.

- Ha Salten főhadnagy az élete kockáztatásával nem hozza be a csataterrről, fél órán belül elvérzett volna - mondta neki az orvos.

Fein ezen nagyon elgondolkozott. Később még többet megtudott Salten hőstettéről, akit az emberei hangos éljenzéssel fogadtak, mikor visszatért hozzájuk. Mindannyian szemtanúi voltak a történeteknek. Ekkor Georg Fein az ágyához kérette a főhadnagyot.

- Miért mentett meg a biztos haláltól, főhadnagy úr? - kérdezte.

Salten állta a tekintetét.

- Mert az adósa voltam. Jóvá akartam tenni a vétkeimet. Hiszen tudja, miről beszélek.

Fein sokáig fürkészte az arcát.

- Más a maga helyében boldog lett volna, ha odakinn elpatkolok - mondta végül rekedten. - Ön pedig kijött értem, a legsűrűbb golyózáporban. Nem hiszem, hogy ezt sokan maga után csinálták volna! És... tőlem nem kell már tartania... ha a háború után is tiszt akar maradni.

Inkább kivágnám a nyelvem, semhogy megemlítsen azt a régi ügyet. És... a feleségem sem fogja elárulni. Vérmérgezésben meghalt, még a válásunk kimondása előtt. Tudom, hogy nem hagyta magát békén, elvégre nem maga volt az egyetlen... Szóval... felőlem nyugodt lehet, tiszt maradhat... visszaadom a becsületszavát, amelyet egyébként is zsarolással kényszerítettem ki magából.

Salten mély lélegzetet vett. Alig bírta az izgalmával. Georg Fein szavai nagy teherrel szabadították meg. Szemei lázasan csillogtak.

- Nem, nem maradok tiszt, csak addig szolgálom a hazámat, ameddig szüksége van rám. De köszönöm a szavait. És kérem, bocsássa meg, amit ifjúi könnyelműségemben ön ellen vétettem.

Fein ekkor kezét nyújtott.

- Már megbocsátottam, abban a pillanatban, amint felismertem, ki az, aki visszajött értem a golyózáporkba. Azelőtt haragudtam önre, de ennek már vége. Aki úgy cselekszik, ahogy ma Ön, az igazi úriember.

Salten megragadta a kezét.

- Köszönöm, és jobbulást kívánok. Remélem, hamarosan felépül.

Winnifred Hartauban rá sem lehetett ismerni arra a pajkos, vidám teremtesre, aki annak idején meghódította Salten szívét. Több mint négy év telt már el azóta, hogy a két fiatal elbúcsúzott egymástól, s ez idő alatt a lány rengeteget szenvedett a szerelmese miatt érzett aggodalomtól.

Négy háborús év után újra beköszöntött a tél. A montreali társaság javában készülődött a téli sportokra. A Szent Lőrinc folyót már megint jégkéreg borította, s a Mont Royal hósípkát viselt.

Peter Hartau egyik nap izgatottan lépett be az ebédlőbe, ahol Winnifred és Kora néni már várták.

- Winni, hírt kaptam Németországból!

A lány azonnal odaszaladt hozzá, és nagy szemekkel nézett fél rá.

- Jó hír, apa?

- Úgy ám! Fegyverszünetet kötöttek, és kikiáltották a köztársaságot! Kimondták a német császár trónfosztását, aki Hollandiába menekült. Hamarosan vége lesz a háborúnak.

Winnifred görcsösen belekapaszkodott az apja karjába. Arca bánatos kifejezést öltött.

- Papa, édesapám, végre ismét nyugalom költözhet hát a szívembe? Olyan borzalmasak voltak ezek az esztendőik!

A férfi megsimogatta a haját.

- Ne búsulj, gyermekem, az eső után mindig kisüt a nap. Most már legalább reménykedhetünk.

És valóban, néhány héttel később levelet kaptak Saltentől. Peter Hartaunak címezte a híradását, melyben többek között a következőket írta:

„Már nem vagyok tiszt, nyugalomban és csendesén élek az édesanyámnál, aki boldog, hogy egészséges vagyok, és nem veszem oda a háborúban. Alig várom, hogy szedhessem a sátorfámat és Kanadába indulhassak, mert most idehaza élni rettentő kínszenvedés. Előbb azonban tudnom kell, hogy mint németet, beengednek-e Kanadába. Mindenképp meg kell hát várnom a békekötést, amelyre remélhetőleg hamarosan sor kerül.

Mit szólna hozzá, ha közben megpróbálnám felkutatni azokat a piacokat, melyeket a háború előtt már nem tudtam? Így hasznosan tölteném el a várakozási ideit, és a cége ügyeit is előmozdítanám.

Most pedig hadd kérdezzem meg azt, ami számomra a legfontosabb: Hogy van Winnifred? Ma is úgy gondol rám, mint évekkel ezeléltt, amikor búcsút vettem tőle? Alig merem remélni, és mégis, ismerve őt, úgy vélem, egyike azoknak a nőknek, akik képesek az örök hűségre.

Mára zárom soraimat, nagyra becsült Barátom. Türelmetlenül várom válaszát. Szívélyes üdvözetemet küldöm, a kedves Kora asszonynak pedig kézcsókomat. Kérem, legyen szíves megmondani Winnifrednek, hogy a leghőbb vágyam, hogy őt viszontláthassam.

*Tisztelettel hűséges híve:
Rudolf Salten "*

Winnifred úszott a boldogságban. Az apja rögtön válaszolt Saltennek, ő pedig megkérte, hogy mellékeljen a leveléhez egy kártyát, amelyre a következőket írta:

„Winnifred Hartau állja a szavát. Sosem fogjuk egymást elfelejteni. ”

Hartau kiválónak találta Salten ötletét, és arra kérte a férfit, hogy próbáljon meg a nagy német szörmevállalatokkal kapcsolatba lépni. Lehet, hogy Németország még sokáig csak a legszükségesebbeket importálhatja, de nem árt az előrelátás.

„Remélem, kedves fiatal Barátom, hogy hamarosan visszatérhet hozzánk, mert már nagyon vágyom egy kis nyugalomra és pihenésre. Maradjon Németországban, míg vissza nem hívom, vagy amíg Winnivel együtt magam is át nem megyek oda. Talán ez utóbbi mellett döntök, hogy mielőbb viszontlássuk egymást, és akkor se Winnit. se Önt nem fogom tovább gyötörni. A próbaidőt fényesen kiállták, és Isten segítségével hamarosan mindkettőjük számára felragyog a boldogság napja. Időközben megpróbálom itt latba vetni a befolyásom, hogy lehetővé tegyem kanadai beutazását, és hogy az itteni közéletben biztosíthassam Önnek azt a helyet, amely mint vömet megilleti. A mielőbbi viszontlátás reményében üdvözli:

Peter Hartau "

Salten éppen a lipcsei vásárról tért haza, amikor megkapta ezt a levelet. Ott is buzgón tevékenykedett a Hartau cég érdekében. 1919 ősze volt.

Hartau sorait olvasva hallatlan izgalom vett erőt rajta. O is úgy vélekedett, hogy itt, Németországban előbb bekövetkezhet a találkozásuk, hiszen a békekötés ellenére még rengeteg formalitást kellett elintézni.

Teltek-múltak a hónapok, mely idő alatt Hartau és Salten között gyakori volt a levélváltás. A tél a vége felé közeledett. Aztán egy derűs, vidám tavaszi napon a fiatal ember végre megkapta a várva várt táviratot: *„Most érkeztem Hamburgba. Holnap délután négy árákor várjon Berlinben, az Ad Ion Hotelban! Hartau”*

Peter Hartau és a lánya az Adlonban vett ki szobát. A férfi - több német származású amerikaival együtt - segélyakciót indított Németország javára, és most azért jött, hogy ennek egyengesse az útját. Winnifred az amerikai német nők segélyegyesületének képviselőjeként kísérte el.

Miután délelőtt apa és lánya számos tárgyaláson vett részt, most együtt fogyasztották ebédjüket. Winnifred igen nyugtalan volt. Alig bírt lenyelni néhány falatot. Ma végre viszontláthatja Rudolf Saltent! Mihelyt befejezték az evést, felkelt.

- Menjünk fel a szobánkba, papa, képtelen vagyok itt tétlenül tovább ülni! Majd megőrülök az idegességtől! Es semmi esetre sem szeretnék Salten úrral idegenek előtt találkozni.

Apja mosolyogva bólintott, és elgondolkozva nézett lánya sápadt, zaklatott arcába. Winnifred már nem volt az a viruló gyermek, mint hajdan. Vonásai elvesztették gyermekded lágyságukat, gyönyörű felnőtt hölgy lett belőle.

Nyugtalanul járkált fel-alá a lakosztályban, s minduntalan az órájára tekintett. Végre bejelentették Rudolf Saltent. Hartau úgy rendelkezett, hogy küldjék a kettejük szobáját összekötő szalonba. Már jó ideje itt várakoztak. Winnifred a helyiség közepén állt, és tágra nyílt szemmel meredt az ajtóra, amelyen Saltennek be kellett lépnie.

Aztán lenyomták a kilincset, és Rudolf Salten megállt a küszöbön. Mintha megnőtt volna, termete magasabbnak tűnt, arca viszont soványabbnak. A fronton töltött évek nem múltak el nyomtalanul fölötte, szemében azoknak a tekintete égett akik megismerték a borzalmakat. Mégis a régi szemek voltak ezek, melyek ugyanolyan gyengéden fénylettek, mint annak idején.

Úgy állt ott, mint aki kővé dermedt, s csak nézte a finom arcú, légiesen karcsú leányt. Ez a komoly, félénk fiatal nő csakugyan Winni, az ő Winnije lenne?

Látva megváltozott külsejét, csak most eszmélt rá, mennyi idő telt el azóta, hogy búcsút vett tőle. Winni annyira más lett. de most még bajosabbnak, szebbnek és kedvesebbnek találta, mint azelőtt.

Rudolf reszketett az izgalomtól, s a szíve felujjongott, mikor kiolvasta a lány szeméből, hogy testestül-lelkestül az övé. Kitért karokkal indult felé.

- Winni!

A fiatal nő már röpült is a karjába. Tüdejükből remegve szakadt ki a levegő, ahogy összeölelkeztek, és az ajkuk összeforrt a viszontlátás boldogságában.

Peter Hartau néma szemtanúja volt a jelenetnek. Szeme könnyesen csillogott. Elszorult torokkal nézte a két szerelme, akiket a kegyetlen sors oly sokáig elválasztott. Végül a fiatalok kibontakoztak egymás karjából, ám a tekintetük továbbra is egymásba kapcsolódott.

- Winni, édes Winni, kis királynőm - suttogta Rudolf akadozó, megilletődött hangon.

A lány mély lélegzetet vett, megragadta a férfi kezét, és odavezette az apjához.

- Édesapám, itt a fiad, öleld te is a kebledre! - mondta könnyeivel küszködve.

A két férfi összeölelkezett, aztán keményen kezét szorították.

- A fiává fogad? - kérdezte Salten meghatottan.

- Az vagy, kedves Rudolfom. Hála a jó Istennek, egészségesen visszatértél hozzánk. Most pedig egy kicsit magatokra hagylak benneteket, hiszen bizonyára sok mondanivalótok van egymás számára.

Hartau megcsókolta lánya homlokát, aztán visszavezette Saltenhez, s gyorsan eltűnt a szomszédos helyiségben.

Rudolf és Winni egyedül maradtak. A férfi újra átölelte a leányt, és gyöngéden pillantott le rá.

- Drága kis Winnim, milyen sápadt és keskeny lett az édes kis arcod! És a tekinteted is mennyire megváltozott!

- Sokat sírtam miattad, Rudolf.

Az ifjú áhítatos csókkal zárta le szerelmese szemét.

- Mit meg nem tettem volna, ha hatalmamban áll, hogy megkíméljelek minden bánattól! Ha tudnád, hogy fájt, hogy nem voltam képes rá!

- Édes volt számomra ez a szenvedés, hiszen teérted viseltem. De most már minden jóra fordul. Hiszen a menyasszonyod vagyok!

Rudolf lehúzta maga mellé a díványra. Arca elkomorult.

- Drága Winni - mondta halkán mielőtt arámnak tekinthetnék, meg kell gyónnom neked valamit a múltamból.

A lány kérdően nézett rá.

- Valami rosszról van szó? Ha árnyékot vethet a boldogságunkra, inkább ne mondd el!

A férfi komolyan válaszolt.

- Az én Winnim bizonyára megbocsát nekem. És különben sem lehet előtte titkom.

Azután tapintatosan, de azért őszintén, kertelés nélkül elmesélte, mi történt vele, mielőtt Kanadába jött.

- Nem vagy már gyerek, Winni, s úgy érzem, feltétlenül tudnod kell, mi az, ami évek óta a szívemet nyomja - kezdte a férfi a gyónást.

A lány lélegzet-visszafojtva hallgatta végig, arcán gyorsan váltakoztak az érzelmei. Vallomása végén Salten még hozzáfűzte:

- Most már te is tisztában vagy velem, miért váltam meg annak idején az egyenruhától, miért vándoroltam ki Kanadába, miért kerestem az őserdei magányt. Édesapád előtt mindezt már akkor feltártam, amikor az erdőben a segítségedre siettem. Mindketten felismertük, hogy szeretsz, hogy viszonzod az érzéseimet, és ezért teljes őszinteséggel tartoztam neked. Jóságosan és nagylelkűen viselkedett: mindenek ellenére méltónak tartott a szerelmedre. És te? A hallottak után nem szeretsz kevésbé?

Winnifred ekkor a nyakába borult.

- Édes Rudolf, ha ilyen sokat tettél azért az asszonyért, akihez csupán az érzéki szenvedély hajtott, milyen biztonságban lehetek akkor én, ha a kezembe teszem a sorsomat! Azt kérdezed, hogy kevésbé szeretlek-e? Nem tudom, elkövethetnél-e olyasmit, ami erre indítana. Ha most csak engem szeretsz, ha ez az asszony többé nem számít neked, boldog és elégedett vagyok.

- Ő már akkor sem számított, amikor elhagytam a hazámat. Egyébként is már meghalt.

Winnifred hozzásimult.

- Akkor pedig ne beszéljünk róla többet! Ami volt, elmúlt.

Néhány nappal később a jegyespár és Peter Hartau elutaztak Hannoverbe, és felkeresték Salten édesanyját. A két nő első pillanattól fogva rokonszenvezett egymással, s Rudolf iránti szeretetük még szorosabb kapcsolatot teremtett köztük.

Fél évvel később megtartották a montreali szörmekirálynő lakodalmát. Hartau-nak szerencséjére jó kapcsolatai voltak a kanadai hatóságokkal, így aztán minden simán ment.

Az esküvő igazán pompázatos volt - ahogy azt a szörmekirálytól a társaságban el is várták -, s az ünnepség csodálatos jégparádéval végződött.

Utána az ifjú pár nászútra indult az egyszerű, csendes erdei lakba, melyet Nelli Bridge természetesen gyönyörűen felékesített a fogadásukra. Ott a megszokott szerény körülmények között éltek. Winni elbűvölően játszotta a háziasszonyt, s az aggodalommal teli várakozással eltelt hosszú évek után, a boldogságtól most valósággal kivirult.

Gyakran felmentek a hegyre, ahol először találkoztak. Szorosan összesimulva tekintettek végig a havas erdőn és a távoli öblön.

- Itt bukkantam rá a boldogságra, Winni.

- En is az enyémre, Rudolf.

Gyengéd szerelemmel néztek egymás szemébe, mígnem ajkuk forró csókban olvadt össze.

VÉGE